

LOAN MẮT NHUNG

NGUYỄN THỤY LONG

3

**LOAN
MẮT NHƯNG**

Nguyễn Thụy Long

THỨ TƯ TUẦN SAN
xuất bản 1967

Loan mắt nhưng (tập 3)

Nguyễn Thụy Long

Bìa: Thứ tư Tuần San

Nguồn: Internet

Trình bày: Muôn Phương

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

Loan
mắt nhưng
(tập 3)

NGUYỄN THỤY LONG

CHƯƠNG 24

LOAN ĐỨNG TRƯỚC CỬA NHÀ THƯƠNG CHỢ RẦY. Nó phân vân không biết phải ăn nói ra sao. Nhà thương mãi năm giờ chiều mới mở cửa cho các thân nhân vào thăm người bệnh. Đằng này Loan chỉ hỏi tin tức của Xuân.

Loan đánh bạo tới hỏi một người gác cửa:

– Thưa ông, trong hai ngày nay có đưa một người con gái bị tai nạn vào đây không ạ?

Người gác cửa nhướn mắt lên hỏi Loan:

– Mà nói sao?

– Một người con gái bị tai nạn.

Gã trùng mắt nhìn Loan:

– Đi cho khuất mắt tao ngay, bần thấy mẹ mà còn đến quấy rầy.

Loan năn nỉ:

– Dạ tôi đâu dám quấy rầy, vì vợ tôi đi mất tích hai ngày nay nên tôi nghi là nó bị tai nạn.

Gã nhìn Loan từ đầu đến chân:

– Mày hỏi giỡn mặt tao nữa, vợ mất tích mà dám tới đây hỏi hỏi, tới cảnh sát mà hỏi.

– Dạ, tôi sẽ tới cảnh sát sau, nhưng tôi nghĩ vợ tôi bị tai nạn.

Gã gác cửa bực mình:

– Hay nhỉ, tại sao mày cứ bắt vợ mày bị tai nạn.

Gã vỗ vào vai Loan:

– Thôi về đi, chắc vợ mày đi lấy trai rồi. Còn người bị tai nạn thì một ngày đưa vào đây cả trăm mạng, làm sao mà biết hết được.

Loan nghe cũng có lý, nhưng nó còn cố hỏi:

– Ông có cách nào giúp giùm tôi để biết tên những người đó được không?

– Tao thì chịu, mày vào cái phòng kia hỏi cô y tá!

Loan đi theo hướng tay chỉ của gã, nó vào ngay căn phòng nhỏ ở cạnh cửa hỏi. Cô thư ký ngược lên:

– Một ngày ở đây không biết bao nhiêu người bị tai nạn, cậu cho tôi biết tên?

– Dạ Nguyễn Thị Xuân, khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Cô thư ký dò tên suốt sổ trang lớn rồi lắc đầu:

– Không có tên đó, chắc gì cổ đã bị tai nạn, anh có thể tới cảnh sát hỏi, hoặc đi hết nhà thương ở Sài Gòn Gia Định này.

Loan tuyệt vọng, nó lí nhí cảm ơn rồi quay ra.

Vừa đi Loan vừa thầm đếm những nhà thương mà mình sẽ tới. Loan cũng nghĩ đến cả việc vào các quận cảnh sát hỏi, nhưng sau một lần ở tù, Loan thấy khớp mấy ông lính. Loan nhìn xuống quần áo mình, bộ quần áo nhem nhuốc bẩn thỉu, nó thở dài...

Loan đi lang thang ra Chợ Lớn. Trời về chiều, suốt từ sáng đến giờ Loan chưa ăn uống gì, nhưng nó cũng không thấy đói. Loan chỉ thấy hơi mệt trong người.

Thấy một đứa bé bán báo vừa chạy vừa rao, Loan đứng dừng lại suy nghĩ. Nếu Xuân bị tai nạn chắc hẳn báo phải đăng tin.

Nhưng trong túi Loan lúc này không còn đồng bạc nào, nó đành lủi thủi đi.

Tâm trạng vô cùng hoang mang. Hình ảnh Xuân chập chờn trong đầu Loan, Loan nhìn người qua lại, nhìn đường phố đông đúc than thầm: “Xuân ơi, sao em không về, nếu em biết anh khổ sở như thế này!”. Sự tủi hờn dâng lên nghẹn lại ở cổ Loan. Nó muốn khóc vì thương Xuân nhưng không dám khóc. Chỉ cần một cái chớp mắt, nước mắt Loan sẽ trào ra ngay. Nhưng Loan vẫn không giữ được, nước mắt hình như quá đầy, nên đã tự động trào ra. Loan vội quay mặt vào tường, giả vờ nhìn chăm chú vào một tờ quảng cáo. Loan nhìn trước nhìn sau rồi lén đưa tay chùi nước mắt. Nó lại cố giữ cho mình khỏi nấc lên, cố gợi nhớ đến một hình ảnh nào khác để trấn tĩnh tâm trạng bị thương của mình hiện tại.

Loan cúi gằm mặt, vừa đi vừa đếm từng bước chân mình, nhìn từng viên gạch trên lề đường, nhưng lòng Loan vẫn nóng như lửa đốt. Hình ảnh của Xuân lúc này chi phối hoàn toàn đầu óc Loan, tất cả những hình ảnh khác không làm cách nào len lỏi được vào lâu. Hình ảnh của Xuân bi thương như réo gọi, như thôi thúc Loan. Loan như kẻ mất hồn mặc cho bước chân đưa đẩy.

Những đứa trẻ bán báo chạy qua mặt Loan rao vang. Loan chợt đứng dừng lại suy nghĩ. Tại sao mình lại không tìm cách nào kiếm một tờ báo coi?

Loan chợt nghĩ đến phòng thông tin, chắc chắn nơi đó phải có báo. Loan rảo bước đi, Loan để ý đến những nhà cửa hai bên đường. Mãi ngót một giờ sau, Loan mới thấy một phòng thông tin. Nó hấp tấp rẽ vào. Phòng thông tin đông

người. Loan đoán chừng chắc toàn là những người vô công rồi nghề. Không còn một cái ghế trống những tờ báo mới đã bị những người tới trước lấy hết.

Loan nhìn đồng báo cũ bản thủ, nó tuyệt vọng. Nhưng Loan cũng cứ lật ra xem cầu may. Khắp cả đồng báo không một tin nào nói về Xuân. Loan lại ngiêng người nhìn sang người bên cạnh.

Một người đàn ông cầm tờ báo mới gấp tư lại để xem trang tiểu thuyết, hẳn ta có vẻ khoái trá nên thỉnh thoảng lại mỉm cười một mình.

Đang xem, thấy có người nghiêng đầu nhìn, gã đàn ông hơi bực mình. Gã quay sang nhìn lại Loan có vẻ không bằng lòng. Loan đành phải nhìn đi chỗ khác. Nó tự nhủ, hãy để cho gã ta coi hết trang tiểu thuyết rồi mình sẽ mượn sau.

Gã đàn ông ngồi co hai chân lên ghế lẩm nhẩm đọc. Gã gấp tờ báo lại, mở sang trang khác. Ruột gan Loan nóng như lửa đốt, nó không thể nhẫn nại thêm nữa, nó đưa tay lên he hé mở trang báo lên, nhìn vào.

Gã đàn ông giận dữ giật phất tờ báo lại:

– Mà làm gì kỳ vậy?

Loan đành lí nhí xin lỗi. Gã đàn ông gấp gọn tờ báo lại, chỉ để đủ chỗ cho mình xem:

– Lát nữa mà coi không được sao?

Loan tuyệt vọng, thậm nào nói với hắn ta:

– Tôi có việc gấp cần coi, xin ông làm phước.

Gã cười nhạt:

– Thôi đi mày, coi báo mà gấp cái nỗi gì.

Loan vẫn nhẫn nại:

– Tôi nói thật, xin ông làm phước, tôi chỉ coi một phút thôi.

Gã đàn ông thấy Loan ăn nói tử tế nên không còn có cơ gì giận dữ nữa. Gã nở nụ cười:

– Thật mày quá xá rồi, tao đang coi trang tiểu thuyết hay quá mà mày làm mất hứng thú ráo trội.

Gã trao tờ báo cho Loan:

– Nè đây, coi một phút thôi nghe.

Loan mừng rỡ đỡ lấy tờ báo quên cả cảm ơn. Nó rũ tờ báo ra, liếc nhìn từ

trang nhất đến trang tám.

Không có cái đầu đề nào gợi nổi trí tò mò của Loan, không một tin nào có vẻ liên quan đến Xuân. Loan nhẫn nại coi lại một lần nữa, nó tuyệt vọng, thần thờ đưa trả lại tờ báo cho người đàn ông. Gã ta hất hàm hỏi:

– Sao mà, thỏa mãn chưa?

Loan lắc đầu tuyệt vọng không trả lời. Gã đàn ông nhìn Loan bằng con mắt lạ lùng, lại cúi xuống tiếp tục lẩm nhẩm đọc báo.

Loan ngó sang người bên cạnh. Anh ta gấp tờ báo làm đôi để trên bàn cầm cúi xem, cũng một tờ báo mới trong ngày.

Loan phải kiễng chân lên ngó qua vai hắn mới nhìn thấy. Gã đàn ông bực mình, quay đầu nhìn lại:

– Hình như mày ghiền coi báo lắm phải không?

Loan gạt đầu. Gã đàn ông không ngờ Loan lại gạt đầu một cách dễ dàng như vậy.

– Dạ thưa thầy, tôi có một tin cần đọc gấp, một phút thôi...

Gã đàn ông không biết làm sao, đành đưa tờ báo cho Loan:

– Coi đi, lẹ lên!

Loan vội giật lấy tờ báo, nó nhìn lướt qua rồi dừng lại mẩu tin ở một cột nhỏ cuối trang:

“THIẾU NỮ NĂM CHẾT BÊN LÊ ĐƯỜNG

Đô Thành (9.10) – Hồi 5 giờ sáng ngày 9 rạng 10 tháng 10, nhân viên tuần

tiểu quận Tân Bình có bắt gặp một thiếu nữ nằm chết bên lề đường Nguyễn Minh Chiếu¹.

Xét trong người thiếu nữ người ta không thấy giấy tờ và tiền bạc gì cả. Nạn nhân vào khoảng 17, 18 tuổi, tóc uốn, khi chết mặc áo bà ba bằng vải nylon trắng điểm chấm đỏ, quần đen và đi dép Nhật Bản trắng quai xanh.

Thi hài nạn nhân đã được đưa vào nhà xác Đô Thành. Theo sự khám nghiệm của bác sĩ cho biết thì nạn nhân chết vì bị kiệt lực sau khi hành lạc với quá nhiều người trong đêm vừa qua. Phải chăng đây là một vụ hiếp dâm? Hay nạn nhân của nạn bắt bò lạc? Hiện nhà chức trách đang mở cuộc điều tra, có tin gì thêm chúng tôi sẽ loan báo sau”.

1 nay là đường Nguyễn Trọng Tuyển, quận Phú Nhuận.

Loan thần thờ bỏ thông tờ báo xuống, gã đàn ông lấy lại. Gã ngạc nhiên nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt như mất máu của Loan. Người Loan như lạnh đi sau khi đọc tin trên.

– Sao vậy mày?

Gã đàn ông lay cánh tay Loan, mắt nhìn vào tin Loan vừa đọc. Gã hỏi dồn:

– Sao vậy?

Loan buồn bã lắc đầu, ngần ngợ đi ra cửa, hai tai Loan ù đi... Đường phố về chiều mỗi lúc một đông người, Loan bị làn sóng người tràn ngập lôi cuốn như một cọng bèo giữa con mưa lũ.

Loan thần thờ, hình ảnh Xuân buồn bã hiện ra trước mắt Loan. Nàng mặc chiếc áo bà ba nylon chấm đỏ, quần đen và đi dép cao su trắng quai xanh như báo

đã loan tin. Đúng là Xuân, không thể nào lầm lẫn được.

Cổ họng Loan như nghẹn lại, nó muốn khóc, nhưng không còn khóc nổi nữa, nước mắt Loan như khô cạn đi hết. Người Loan chỉ còn thấy bản thân rã rời... Loan tự nhủ, mình hãy tới nhìn mặt nàng lần chót. Loan nháy đeo lên cửa xe buýt, khi người soát vé tới, Loan lại nháy xuống chờ chuyển sau. Loan hồi hộp lo sợ, không chừng người ta đã mang nàng đi chôn mất rồi.

Loan cũng tới được trước nghĩa địa Chí Hòa². Buổi chiều xuống chậm chậm, nghĩa địa nhuộm vàng ánh nắng. Mùa mưa nên cỏ mọc xanh um. Loan đi trên con đường đất đỏ vào thẳng nhà xác. Loan nghe tiếng lá cây rì rào, mùi hôi

² trước đó gọi là nghĩa địa Đô Thành. Nay là công viên Lê Thị Riêng.

thối khăm khăm từ trong nhà chứa xác xông ra.

Một tay bịt mũi, một tay đẩy cánh cửa. Căn phòng chứa xác không đủ ánh sáng nên mờ mờ tối. Ba cái xác vô thừa nhận nằm đó, bên trên phủ vải trắng. Mùi hôi thối xông lên nồng nặc làm Loan muốn ngạt thở. Nhưng tình yêu thương Xuân mạnh hơn nên lấn át nỗi. Loan mạnh dạn bước tới mở tấm vải phủ trên một cái xác nhỏ bé nhất, khuôn mặt Xuân hiện ra, tím ngắt, đôi mắt nàng he hé mở. Khuôn mặt đó Loan từng hôn hít, từng soi mặt mình vào đôi mắt trong suốt của nàng. Còn đâu nữa, nàng đã chết rồi! Đứa nào giết em hả Xuân? Loan uất hận nấc lên khóc, những giọt nước mắt của người tình chung đã nhỏ trên khuôn mặt nạn nhân, loang ra trên màu thịt xám ngoách.

Nước mắt Loan nhỏ giọt... làm bết cả những sợi tóc phất phơ trên vầng trán lạnh của người tình xấu số. Nàng đang nằm đó, bình thản như vừa rũ sạch mọi khổ ải trong cuộc đời. Chỉ còn có anh ở lại trên cuộc đời đau thương này thôi Xuân ơi! Còn đâu những ước ao thần thoại của một công chúa Ấn Độ hưởng thú vinh hoa. Xuân đã chết rồi, nàng chết đau thương, nhục nhằn để làm thỏa mãn cho thú vui súc vật của bọn người khốn kiếp.

Loan nấc lên khóc, những giọt nước mắt của Loan chảy ràn rụa trên khuôn mặt ngây thơ vô tội của người tình. Loan kéo trễ thêm tấm vải liệm. Loan lại uất ức bật khóc không thành tiếng.

Bàn tay Loan run rẩy đặt lên mặt người tình, vuốt xuôi xuống... Một dòng máu tím đen ứa ra khỏi mép nàng. Loan

òa khóc: “Xuân ơi! Em chết bi thảm lắm phải không? Anh sẽ để cả đời anh trả mối thù này...”. Loan phủ kín tấm vải lên mặt người yêu:

– Vĩnh biệt Xuân!

Loan cầm bộ quần áo của Xuân xếp gọn gần đó để lên bụng nàng. Những giọt nước mắt của Loan vẫn nhỏ xuống. Ánh nắng yếu dần, chỉ còn rơi rớt lại trên những ngôi mộ nhấp nhô trùng điệp... Trong căn nhà xác, bóng tối dần xâm chiếm. Ba cái xác phủ vải trắng nằm sóng sượt dậy mùi hôi. Loan đi ra cửa, vĩnh biệt Xuân, vĩnh biệt em.

Một bàn tay đặt lên vai Loan. Loan giật mình quay lại. Một khuôn mặt già nua, đỏ ké với đôi mắt lơ lơ như mắt cá ươn nhìn Loan chăm chăm:

– Vô đây làm chi?

Người đàn ông có tuổi đứng đối diện Loan, gã nhìn Loan suốt từ đầu đến chân, nhìn vào khuôn mặt còn hoen mờ nước mắt của Loan. Gã nhìn vào nhà xác hỏi:

– Ai chết đó?

Loan buồn bã:

– Vợ tôi!

Gã đàn ông gật gù:

– Con nhỏ nằm ngoài cùng kia hả?

Loan gật đầu, gã đàn ông chép miệng, thân mật kéo Loan đi:

– Tội nghiệp nó, tội nghiệp cả mày nữa!

Loan lại ứa nước mắt ra, giọng Loan đánh lại:

– Vợ tôi không làm gì nên tội, bác thấy chứ, những vết răng bọn người “thú vật” gặm nát thân thể...

Từ người gã đàn ông xông ra nồng nặc mùi rượu, gã thọc tay sau quần lấy ra một xi đế đã vỡ. Gã đưa ra trước mặt Loan:

– Uống đi, uống cho vợ nổi sầu, tao cóc thèm nghe tâm sự của ranh con.

Loan nhìn chai rượu bị lắc lư sủi bọt, nhìn bộ điệu bạt mạng của gã đàn ông. Gã gi sát chai rượu vào trước mặt Loan, mở nắp:

– Uống đi!

Loan lắc đầu lúi dúi. Gã đàn ông tiến lên, gã dừng lại, kê miệng chai vào môi mình rồi dốc ngược lên, rượu trong chai vỡ đi thêm phân nửa, sủi tăm sồng

sánh. Gã khà một tiếng, đưa tay áo lên quẹt ngang miệng. Gã lại đưa cái chai còn rượu lên, đưa đi đưa lại ngang mặt Loan:

– Uống đi, mày uống hết chỗ này mày sẽ thấy cuộc đời có nghĩa lý lắm, mày sẽ vui đ... chịu được. Tao mà nói láo, tao là con chó ăn cứt cho mày.

Không biết nghĩ sao, Loan đỡ lấy chai rượu trên tay gã. Gã đàn ông khề khà đứng nhìn Loan, hai tay gã xoa vào nhau có vẻ bằng lòng lắm:

– Đó, kê vô miệng kia... dốc ngược lên coi nào... dốc nữa, nữa... Đ.m, dở...

Loan nhăn mặt, ngậm nguyên ngụm rượu để cay xè trong miệng, nó muốn phun ra khỏi miệng ngay tức thì. Gã đàn ông đứng cung tay thủ thế hăm he:

– Đ.m, mày mà phun rượu đi tao thoi thấy con đi mụ nội mày luôn. Đứa nào nói láo thì chết thảm thiết như con vợ mày.

Loan nhăn mặt, nó vẫn ngậm rượu lúng ba lúng búng. Gã đàn ông hết còn làm bộ dữ dằn, gã cổ vũ, nhảy múa xung quanh Loan như một thằng điên:

– Nhắm mắt lại, nuốt ực một phát... ừa, ngửa cổ lên cho dễ nuốt.

Sau ngậm rượu, Loan đứng tựa lưng vào tường.

Gã coi nhà xác hỏi:

– Được không?

Loan gật đầu đại. Gã coi nhà xác ngó thẳng vào mặt Loan:

– Ở đây nhé, tao về bê thêm ba xị đế và đồ nhậu ra.

Một lát sau, hấn trở ra với chai rượu trên tay, một bao nylon đựng thịt và rau sống. Loan hỏi:

– Thịt gì vậy?

– Thịt chó, ngon lắm!

Hấn trải một tờ báo ra, bày đồ nhậu lên trên. Vừa uống hấn vừa nói hết chuyện nọ sang chuyện kia, làm như thân thiết Loan từ lâu rồi. Hấn nói:

– Nhiều khi có người chết rồi, còn sống lại, tao đã thấy chuyện đó xảy ra ở nhà xác này.

Loan ngà ngà hơi men:

– Tôi hy vọng vợ tôi cũng vậy, có phải nó thường sống lại vào khoảng gần sáng không?

– Không chừng, nhưng thường thì vào khoảng đó, nhiều khi người ta bị cảm sơ sài rồi chết, đúng ra thì nó xiu hơi lâu...

Loan ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

– Đúng đó, vợ tôi cũng xiu, chắc mệt quá, ngày hôm trước nó hơi nhức đầu sổ mũi, tôi đi khỏi rồi nó đi luôn, nên mới xảy ra nông nỗi này...

Nói đến câu đó, Loan xúc động òa lên khóc...

Gã đàn ông nói “Vậ à!”, gã bắt chuyện một cách hết sức dễ dàng. Gã tròn xoe mắt nghe Loan nói chuyện, gã hỏi:

– Hai đứa tụi bây lấy nhau hồi nào vậy?

– Mới mấy tháng nay, nhưng tưởng chừng từ đời thuở nào rồi.

Nước mắt Loan bỗng nhiên chảy ra ràn rụa khi nhắc đến người yêu, nó hẳn học:

– Tôi phải giết, phải tàn sát tất cả những kẻ nào giết vợ tôi!

Gã đàn ông tí tí uống rượu, gã mời Loan:

– Uống đi con, uống đi cho vơi nỗi sầu! Khóc đi, khóc cho khô cạn nước mắt!

Loan đỡ lấy xị rượu, nó ngửa cổ lên tu đại, nó nuốt hờn tủi, hơi từ dưới cuống họng bốc lên chặn đứng ngậm rượu lại, không cho chảy xuống... Bỗng nhiên Loan thấy ruột gan mình quặn lên, như có một bàn tay vô hình bóp ngược, tổng những thứ nó vừa nuốt trào trở lại miệng. Loan cúi gập đầu xuống vĩa hè

nôn thốc tháo, ruột gan mỗi lúc một cồn cào dữ dội hơn.

Loan nghe tiếng cười the thé của gã đàn ông cất lên mơ hồ. Loan thở dốc, người mệt rã rời. Gã đàn ông lui hụi ra dựng cổ Loan dậy, để ngồi dựa lưng vào tường:

– Say hả mày?

Loan bết nhè:

– Súc mấy mà say, chà tiếc quá... ra hết trơn.

Người Loan dần dần như mê đi, gã đàn ông nói Loan không còn nghe thấy gì. Gã dựng cổ Loan dậy mấy lần, Loan oặt người ra như một sợi bún.

Gã đàn ông chán nản, xô Loan xuống đất, gã mặc kệ Loan. Gã chệnh choáng ra

ghế bố thả rơi người xuống, lèm bèm vài câu trong miệng rồi ngủ thiếp đi...

Loan thấy người mình bỗng nhiên lạnh toát, nó sờ tay xuống đất rồi cắn nhằn:

– Bê bối, sao mình lại nằm đây?

Loan gắng gượng ngồi dậy, nó cười một mình gật gù:

– Em gọi anh đó phải không Xuân?

Loan lắng tai nghe, Loan búi lấy bức tường rồi đứng dậy, đầu Loan vầng vất, hai tay ôm lấy đầu, rên rĩ:

– Trời ơi, sao lại nhức đầu đến thế này được? Xuân đâu, sao em không ra đỡ anh vào nhà, ô nhà mình đẹp quá, xây gạch cẩn thận, em ngủ rồi sao Xuân?

Loan có cảm tưởng như nghe thấy tiếng Xuân trả lời gì đó, Loan vịn tay vào cửa:

– Cửa không cái then phải không em, được mặc anh, anh vào một mình cũng được.

Loan đẩy cửa vào, Loan hít mùi hôi, nó nhăn mặt:

– Quái, sao em lại để nhà mình hôi hám thế này hả Xuân?

Loan đi vào gần chỗ bệ để mấy xác chết. Loan nhìn thấy ba cái xác nằm song song, nó lật mặt hai cái xác nằm phía trong, ánh đèn vàng vọt từ trên trần chiếu xuống một màu nhợt nhạt:

– Các người ở đâu đến đây, lại dám ngủ ở giường của vợ chồng tôi?

Loan leo lên bệ, đẩy hai cái xác cứng đơ vào phía trong:

– Đẹp vào trong, để tao nói chuyện với vợ tao.

Loan giở tấm vải, nhìn vào khuôn mặt Xuân, khuôn mặt bình thản như người ngủ say. Loan lay nàng:

– Em ngủ say rồi hả, nhưng không sao, anh sẽ kể cho em nghe một chuyện này, chuyện của chúng ta.

Loan ngả lưng nằm xuống cạnh:

– Quái, anh vẫn ngủi thấy mùi hôi, hình như có một con chuột chết ở dưới gầm giường vợ chồng mình. Ngày mai anh phải dậy sớm để hốt đem chôn mới được, căn nhà này coi tạm được đấy em nhỉ? Em chẳng từng ước ao có một căn nhà là gì?

– Sao, em nói gì? Ủ, nhà rộng lắm, nhà rộng để vợ chồng mình ở với nhau, để cho con cái chơi đùa sau này, không phải để em cho người ta ở nhờ đâu... Em quen họ hồi nào vậy, anh trông mặt họ lạ hoắc à! Ủ, đáng lẽ anh tổng cổ họ ra cửa rồi, nhưng vì là bạn của em nên anh không nỡ, anh sợ em buồn, em khóc. Xuân ơi, anh thương em lắm, anh không muốn em khóc một tí ti ông cụ nào hết. Em cười hả, tiếng tí ti ông cụ là tiếng Bắc đó em. Rồi sao nữa, em không ngủ được à! Kể cho anh nghe chuyện trong phim Ấn Độ đi. Cô công chúa không chết phải không em, một ngày kia nàng gặp lại hoàng tử trong một khu rừng quanh hiu. Rồi thần lửa thiêu đốt tất cả những kẻ độc ác... Chúng nó chết thần lửa thiêu đốt tất cả những kẻ độc ác... Chúng nó chết hết, chết không toàn thân... Thật tình anh không buồn ngủ, anh tỉnh táo

lắm. Tỉnh táo hơn bao giờ, đêm nay anh muốn thức trắng để nói chuyện với em. Hình như sáng mai em đi đâu đó, em đi thật xa và chẳng bao giờ còn gặp lại anh phải không... Trời ơi! Anh ngu dần quá, anh không thể nào nhớ nổi... Hình như em đi, anh chỉ còn nhớ có thể, anh không giữ lại nổi. Có thể nào, có thể nào em ở lại không em. Không à? Đừng nói dối anh, em muốn bỏ anh phải không? Đừng bỏ anh nhé! Được, anh đồng ý để em về thăm quê nhà. Một ngày kia anh cũng về quê em, chúng ta sẽ bán lại căn nhà này. Về với em sống ở nơi đó, không gì tuyệt diệu bằng.

Loan ngả lưng nằm xuống, Loan nằm bên nạng, bên cạnh người yêu muôn thuở. Trong căn nhà xác quạnh hiu chỉ có tiếng thạch sùng tắc lưỡi, tiếng chuột rúc và tiếng nói đều đều của Loan.

Ở cuối căn nhà xác, trong một góc tối có một con chuột mon men bò ra. Nó lớn bằng bắp chân, lông trụi loang lổ. Đôi mắt nó lảo liên nhìn về phía mấy xác chết, hai cái tai xinh xinh vểnh lên nghe ngóng, nó mon men bò, tới chân bệ, hếch mũi lên đánh hơi. Dưới ánh đèn điện vàng vọt, trông nó gian xảo như một kẻ trộm. Những bước chân di chuyển nhẹ nhàng, cái đuôi dài khua nhẹ như canh chừng phía đằng sau. Nó bò lên cuối bệ rồi nó chùn bước lại. Nó vừa nghe tiếng trở mình sột soạt trên bệ. Một lát, nó bò lên, nằm ép mình ở cuối bệ, chiếc mũi hếch lên hít ngửi. Tiếng nói của Loan vẫn đều đều:

– Hình như đêm khuya lắm rồi đó em... Anh có nghe tiếng gió thổi trên mái nhà, em cũng ngủ say rồi phải không? Sao em không thức dậy, em hãy thức dậy

đi để nghe anh nói. Tội nghiệp em, em mệt mỏi quá nên mới ngủ như chết. Bậy bạ nào, xin lỗi em nghen, anh sẽ không bao giờ nói đến tiếng chết. Em chỉ ngủ say thôi, bao nhiêu đêm nằm bên em anh cũng ngủ say vậy, khi anh mở mắt ra, anh thấy em ngồi bên cạnh, em đang nhìn anh.

Em khóc, ô hay, sao em lại khóc, những giọt nước mắt em nhỏ giọt trên mặt anh. Buồn vậy sao em, đừng khóc, đừng bao giờ khóc nhé em, sau giấc ngủ này, em trở dậy, em sẽ thay đổi hẳn. Em không còn buồn, em không còn phải đi lang thang như một con chó ghẻ kiếm ăn, không, không bao giờ em còn phải bán thân cho một tên đàn ông nào khác. Tội nghiệp em, tội nghiệp em, ngủ đi, ngủ một giấc cho dài.

Loan vuốt tay lên mặt nàng, nâng đầu nàng dậy để nàng gối lên cánh tay mình.

Con chuột vẫn thập thò dưới chân Xuân, nó đi những bước thật nhẹ, những bước đi tưởng chừng như không vương một hạt bụi. Nó gí mũi xuống sàn hít ngửi, hình như có một chất nước vàng chảy ra... Hình như cái xác chết đang trương lên, Loan không nhận thấy điều đó, nó còn giữ nguyên vẹn trong đầu hình ảnh Xuân tươi mát.

– Người em sao lạnh quá thế này, một tấm chăn không đủ cho em ấm phải không? Trời lạnh như vậy mà em vẫn ngủ say, em có nghe những lời anh nói không Xuân? À, anh nhớ thuở nào, một ngày nào đó lâu lắm rồi khi anh còn nhỏ xíu, đêm anh thường thao thức không ngủ được, mẹ thấy vậy bèn ru anh, mẹ

ru nhiều bài hát thật hay, và anh ngủ thiếp đi. Bài hát gì nhỉ, để anh nhớ lại coi. Ờ... ờ nhớ rồi, anh ru em nghen, ru bằng tiếng ru miền Bắc:

*“Đồng Đăng... có phố Kỳ Lừa..., có có
nàng Tô Thị... ơ... ơ... có chùa Tam Thanh...
Ai lên xứ Lạng... cùng anh... tiếc công bác
mẹ... a... a... sinh thành ra... em... Tay
cầm bầu rượu... nắm nem... Mãi vui quên
hết... a... lời em... dặn dò... Gánh vàng đi
đổ... sông Ngô... Đêm nằm tơ tưởng... à...
a đi mò sông Tương... À... à... à... ời... ả...
ả... ời...”*

Loan thấy dưới chân mình động đập, một cái gì lạnh lạnh mềm mềm chạm vào da thịt nó. Loan ngừng lại nghe ngóng. Co một chân lên ngồi dậy, thì ra con chuột. Loan rùng mình la lên:

– Con chuột! Đúng nó, sao mà hôi quá vậy? Thì ra chính mày, mày đã lên đây mới hôi thôi quá xá như vậy. Tao sẽ giết mày cho coi.

Hình như quá mệt mỏi, Loan không còn đủ sức cất người lên nữa. Nó ngã vật xuống, nằm thở dốc:

– Anh cũng buồn ngủ rồi em ơi!

Tiếng nói của Loan mỗi lúc một lú lại. Cuối cùng, nó hôn mê bất tỉnh.

Nửa đêm, gã coi nhà xác tỉnh giấc, gã mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, gã chợt nhớ đến bốn phận của mình. Gã vươn vai, uốn người, xương sống kêu răng rắc. Gã khật khưỡng đi vào nhà xác. Gã không còn nhớ gì hết.

Gã đứng trước bệ nhìn những xác chết, gã đếm đi đếm lại:

– Một... hai... ba... bốn...

Gã đưa tay lên đầu bứt tóc:

– Tại sao lại bốn? Một... hai... ba... b...
ô... ốn... ừ, vẫn bốn.

Gã thộn mặt ra suy nghĩ, đầu óc gã rối tinh:

– Buổi chiều chỉ có ba thôi mà, giờ tại sao lại bốn?

Gã nghĩ mãi không ra, gã gật gù:

– Có lẽ, có lẽ khi mình ngủ có người nào khiêng thêm một xác chết vào chằng?

Gã cúi mặt xuống quan sát từng xác chết, đến Loan, gã lại suy nghĩ. Trông mặt này quen quen, hình như mình đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Gã chịu không nhớ nổi, không tài nào nhớ nổi, mặc dù gã đã bứt trụi mấy lọn tóc, vò rối tinh đầu óc. Gã tắc lưỡi, thây kệ, ở đời này thiếu gì người quen.

Gã mò mẫm đi tìm một tấm vải trắng, gã để Loan nằm ngay ngắn lại, cánh tay Loan co lên, gã trở mắt nhìn, gã tắc lưỡi:

– Gân nó rút đây mà.

Ánh điện hình như yếu lại, căn phòng càng trở nên vàng vọt. Gã coi nhà xác trải rộng tấm vải phủ lên người Loan. Một tiếng thở dài. Gã rùng mình, tóc gáy dựng đứng. Gã nhìn trước nhìn sau xung quanh vắng lặng như tờ. Một cánh tay thò ra sau lần vải trắng. Gã coi nhà xác suýt nữa thì kêu lên, gã cố trấn tĩnh, mắt nhìn lom lom vào cái xác đang động đậy, trống ngực gã đánh thành thịch. Gã vừa lùi vừa khấn vái:

– Hỡi cô hồn uống tử, mi hãy yên giấc ngàn thu đi, đừng nhát tao tội nghiệp... Nam mô cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát...

Giọng gã run lên, cái xác nằm yên, rồi kéo tấm vải liệm phủ kín lên tận trên đầu. Gã thì thầm:

– Đ.m, ma?

Gã dòm chừng cái xác lần cuối cùng rồi trở ra, gió đêm lạnh buốt. Ngoài trời đen như mực, ánh đèn từ hành lang hắt ra không đủ sáng, những mô mả gần đó nhấp nhô. Gã lùi dần, lùi dần và chạm vào thành ghế bố. Gã vội vàng vén mùng chui vào. Gã thở dốc, gã kéo cái mền phủ kín lên đến tận đầu. Con hồi hộp làm gã tỉnh rượu dần, gã bắt đầu nhớ lại từng sự kiện.

Con chuột thập thò cái đầu ra khỏi hang, nó mon men bước những bước thật nhẹ, thật thận trọng. Đôi mắt như hai hạt đậu đen lác liên. Ánh đèn điện từ trên trần nhà rọi xuống không đủ sáng. Con chuột bò gần đến chân một xác chết, nó hít, ngửi, kêu lên những tiếng chít chít nho nhỏ. Nó cạp thử một cái vào bàn chân đã trướng, cái đuôi con chuột ngo ngoe. Chất nước vàng từ vết thương rỉ rả chảy ra, loang xuống mặt bệ. Mùi hôi thối dậy lên nồng nặc. Con chuột cạp thêm một miếng nữa, một miếng nữa... Nó chóp chép miệng, hít ngửi vũng nước vàng. Nó bò đến chân Loan, nó ngửi, nó dừng lại nghe ngóng. Chân Loan co lên, con chuột bò theo, leo hẫ lên mu bàn chân. Tự nhiên Loan thấy nhồn nhột, nó cười khanh khách trong giấc mơ... Con chuột giật mình lùi lại. Nhưng vẫn không chạy. Loan thả rơi chân xuống, trúng ngay con

chuột, nó kêu đến chít một tiếng Loan giật mình tỉnh dậy. Mùi hôi thối như bị men rượu át đi từ hồi đêm, mãi bây giờ mới có dịp ủa vào khứu giác Loan. Loan ngồi bật dậy, tỉnh hẳn rượu, đôi mắt đỏ ngầu mở to nhìn sững con chuột, nhìn sững mấy xác chết.

Loan nhảy dựng người lên, lăn xuống khỏi bệ, nó thấy người mình chỉ mặc mỗi cái quần đùi cũn cỡn. Mùi hôi thối xông lên nồng nặc không chịu nổi, người Loan choáng váng. Loan đưa tay lên bịt mũi:

– Bỏ mẹ rồi!

Loan run lên cầm cập, hai chân như rú lại với nhau như không cất lên nổi. Loan ngã đến rầm một cái vào cửa. Hai cánh cửa bật mở, gió đêm lùa vào lạnh giá.

Loan nghe bước chân chạy, rồi một bàn tay ai nắm lấy cổ tay Loan. Loan hét lên một tiếng. Bóng người lạ kéo lết Loan ra ngoài hành lang:

– Ê mày, tao đây!

Loan mở mắt, đôi mắt đầy khiếp sợ ngược lên. Dưới ánh đèn vàng vọt, Loan nhận ra gã canh nhà xác. Loan hoàn hồn ngồi dậy. Gã canh nhà xác lay Loan:

– Mày tỉnh rượu chưa?

Trống ngực Loan vẫn còn đập thành thịch, nó nháo nhác nhìn vào hai cánh cửa bị gió đêm bật ra, đóng vào. Loan như bị á khẩu không nói được câu nào. Gã canh nhà xác dựng Loan ngồi dậy:

– Hai đứa mình bậy quá, say không còn biết trời trăng gì nữa!

Gã nhăn mặt nhăn mũi:

– Người mày nhiễm hơi người chết
hôi thối quá! Đi tắm ngay, không bệnh
bỏ mẹ bây giờ!

Loan run lên:

– Tắm ở đâu?

– Tao sẽ đưa mày ra chỗ có nước và
xà bông. Đ.m, say gì mà say quá vậy?
Mày chậm tỉnh dậy chừng một hai tiếng
đồng hồ nữa thì rồi đời.

Loan vẫn run lên như cây sậy, nó nhớ
lại hình ảnh khủng khiếp vừa rồi. Loan
cố nhớ lại trong lúc say mình đã làm gì.
Nhưng Loan chịu, không còn nhớ nổi.

Gã coi nhà xác nhón tay lôi Loan ra
ngoài bể nước mãi phía cuối nghĩa địa,
vừa đi gã vừa căn nhắc chửi thề:

– Đ.m, say c... c... gì mà say điên khùng quá vậy, thiếu đ... gì chỗ ngủ lại rúc vào ngủ với xác chết, rồi mày bệnh cho coi.

Người Loan lạnh run, nhưng nó không dám ho he một lời. Nó đi theo gã coi nhà xác như con theo bố. Đầu Loan vẫn còn vầng vất khó chịu. Tới bể nước, gã coi nhà xác lại căn nhắc:

– Đ.m, tao hầu mày con hơn hầu bố tao, leo vô bể nước kỳ cọ cho sạch.

Loan còn đang ngại ngần vì nước lạnh, gã coi nhà xác giơ chân lên đá Loan một cái vào mông:

– Vô mày, đứng xớ rớ chi vậy?

Loan đành leo vào bể nước, nước lạnh cóng, Loan ngồi còn thò đầu lên, gã coi nhà xác dìm đầu Loan và miệng thì

chửi ào ào... Loan ra khỏi bể nước lạnh đi muốn không nổi. Gã coi nhà xác lại lôi Loan xênh xệch trở vào:

– Bạn sau có say thì ráng tỉnh sớm một chút nghen... Thật trên đời tao chưa gặp thằng nào ẩu tả như mày.

Loan quên buồn, Loan bật phì cười, nó thấy mình cũng ngộ nghĩnh.

Trời về sáng, những ngôi sao đêm lần lần lặn hết. Người Loan thấy tỉnh táo vô cùng, nhưng nghĩ đến những giây phút vừa qua Loan lại thấy lợm giọng. Tình thương Xuân chỉ còn là một sự xót xa rơi rớt lại trong lòng.

Gã coi nhà xác và Loan ngồi ở thêm hàng hiên nói chuyện tào lao. Gã tỏ ra là một kẻ cời mờ, gã hăng hái đề nghị với Loan:

– Nếu mày chưa có chỗ ở thì đến ở với tao, tao khoái chơi với mấy thằng con nít.

Loan nhìn vào cửa nhà xác:

– Ngủ ở đây để nhậu say với anh rồi thấy mẹ tôi à?

– Mẹ, ráng mà tỉnh chớ, nếu không tỉnh được thì trước khi nhậu cột chân vào cây để đứng bò vô trông ngủ.

Loan chợt nhớ đến câu nói hồi nãy của gã coi nhà xác:

– Hồi nãy anh nói nếu tôi tỉnh dậy muộn một hai tiếng đồng hồ nữa thì bỏ mẹ là sao vậy?

Gã cười lớn:

– Thì người ta đem mày đi chôn sống chớ sao? Tao say cũng tá hỏa tam tinh,

thấy mày nằm ngon lành bên cạnh xác chết tao lại tưởng xác chết thật nên lấy vải đắp cho mày. Lát nữa mấy thằng đi chôn người chết tới, cứ việc khiêng mày vào hòm đem chôn luôn.

Loan rùng mình:

– Bộ họ không biết người nào sống người nào chết sao?

– Sức mấy mà biết, trước khi đi chôn xác chết thằng nào thằng nấy cũng tu để ừng ực như mày với tao vậy đó. Có như vậy làm việc mới không thấy gớm.

Loan rùn vai, lắc đầu:

– Tôi ngán nhậu rồi!

Gã coi nhà xác cười như nắc nẻ, gã vỗ tay lên vai Loan thân mật:

– Mày tên gì?

– Tên Loan, người ta kêu là «Loan mắt nhung».

Gã nhà xác lại cười ré lên:

– Đ.m, tên đ... gì mà kỳ cục quá vậy?

– Ủa vậy đó.

Gã ngả nghiêng ra điều khoái trá lắm:

– Còn tao tên là On, «On nhà xác».

Trời dần dần sáng. Loan đã nhìn thấy rõ những mồ mả nhấp nhô ngoài kia. Nghĩa địa như bao trùm một lớp sương mỏng trên mồ mả. On nhà xác cắt nghĩa:

– Hơi độc đó, vì ở đây hoài nên tao phải uống đế để chống lại. Không có đế chắc tao bệnh chết từ lâu rồi.

Loan nghe tiếng còi xe hơi kêu «tin

tin» ngoài cổng nghĩa địa một thằng nhỏ ở căn nhà gần đó chạy ra mở rộng hai cánh cửa, một chiếc «cam nhông» cũ kỹ từ ngoài chạy vào. On nhà xác đứng dậy:

– Họ đến rồi đó.

Chiếc xe hơi đậu lại trước cửa nhà xác. Lui vào phía cửa. đầu quay ra ngoài. Ba người đàn ông từ trên xe nhảy xuống, trông người nào người nấy đều có nước da tái tái.

Hơi rượu đế từ người họ xông lên nồng nặc, họ lặng lẽ choàng miếng băng đen bịt mũi bịt miệng. Tay áo xắn lên. On nhà xác ra dấu chào.

Những người này xăm xăm bước vào nhà xác. On nhà xác kêu Loan:

– Mày vô mà coi, xem tao có nói láo không?

Loan đứng dậy đi theo gã. Trong ánh sáng vàng vọt, những người phu lạng lẽ làm việc. Một người ngồi hẳn lên bệ gói gọn ghẽ lại những xác chết. Hai người kia thì lo khiêng những chiếc áo quan bằng gỗ mỏng xếp ở sát tường xuống, đặt song song cạnh bệ, nắp mở sẵn. Những xác chết trương phềnh nằm thẳng đơ, xác người đàn ông co quắp khiến người phu phải dùng sức mạnh của mình bẻ chân tay nạn nhân thẳng ra. Nhưng một bàn tay vẫn buống bình giờ lên. Bàn tay nhuộm thuốc đỏ bị tróc da đang rỉ rả chảy nước vàng. Loan bịt chặt mũi không dám thở mạnh. Nó bàng hoàng, lợm giọng nghĩ đến lúc mình đã nằm cạnh những xác chết đó. On nhà xác ghé tai Loan nói nhỏ:

– Thằng chả bị chết cháy, khi khiêng vô đây còn thơm như heo quay.

Những xác chết lần lượt được đưa vào áo quan. Loan nhìn thấy Xuân nằm lọt thỏm ở trong một cái hòm quá rộng, hai mắt nàng nhắm nghiền, mặt hình như lớn ra, tấm vải trắng loang lổ những vết ố màu vàng.

Loan xúc động, nó chỉ thấy mũi mình cay cay, nhưng hai mắt thì ráo hoảnh. Loan nhìn mặt người yêu lần cuối cùng, lẩm bẩm khấn vái:

– Vĩnh biệt Xuân, vĩnh biệt vợ yêu quý của anh! Anh nguyện sẽ trả mối thù này để em được ngậm cười nơi chín suối.

Nắp áo quan đã đậy lại. Loan và On nhà xác quay ra. Những tiếng búa chí chát đập trên nắp quan tài làm vang động cả buổi sáng tĩnh mịch. Trời đã sáng rõ, mặt trời vừa ló dạng ở phía đông, ánh nắng đầu tiên trong ngày chiếu chênh chếch

trên những ngôi mộ còn mù mịt mùi tử khí.

Loan thở dài, nó đi trên con đường đất đỏ, những tàn cây là đà trên đầu. Những con chim sau một đêm ngủ kỹ vừa thức giấc cất tiếng hót chào đón bình minh...

CHƯƠNG 25

LOAN XÁCH CÁI THÙNG THẤT THỂU RA VỀ. Mười giờ đêm mà phải đi vào một con hẻm lầy lội là một điều đáng ngại. Trên đường về Loan gặp mưa, quần áo ướt sũng, mãi bây giờ vẫn chưa khô. Người Loan lạnh run.

Bọn nhóc tì đã có mặt đông đủ ở căn nhà của thằng Hoạch sún, tên đầu nậu của bọn đánh giày. Hoạch sún nằm trên ghế xích đu, con điểm Tám Neo ngồi bên

cạnh đang chót nhả với Hoạch sún ngay trước mặt bọn lỏi tì. Loan bước vào, nó chưa kịp bỏ thùng đánh giày xuống đã bị Hoạch sún hỏi móc một câu:

– Mà đi “đóp” no nê rồi mới về đây phải không?

Loan lảng lạng bỏ thùng đánh giày xuống đất, cởi áo hong lên dây thép:

– Tôi chưa ăn gì hết!

Hoạch sún cười nhạt:

– Mà chưa ăn gì, hay muốn ăn thêm?

Loan nhìn lại gã:

– Ngày hôm nay tôi kiếm được tám mươi ba đồng. Trưa tôi chỉ ăn một đĩa cơm sườn hết mười đồng, ba đồng lẻ hút thuốc lá và uống đá lạnh...

Hoạch sún nheo mắt nhìn Loan:

– Có bưng tao ra bán ngay tao cũng nói là mày có giấu đi ít chục. Hôm nay chủ nhật, thằng nào cũng kiếm được trên một trăm hết, vậy mà chỉ riêng mày có mấy chục bạc... Mày hỏi thử coi có đứa nào dưới một trăm không?

Loan cãi lại:

– Tại tôi lớn quá nên ít người cho đánh giày...

– Mày ngu, tại sao không đi làm đầu nậu như tao có sướng không?

Nói xong, gã ôm con điểm hôn đến “chóc” một cái ngon lành như trêu người Loan. Loan nhìn lại bướng bỉnh, Loan tính quay vào nhà trong rửa mặt thì Hoạch sún kêu lại:

– Ê, mày không đưa tiền cho tao sao?

Loan trở lại, móc tiền đưa hết cho Hoạch sún. Gã cầm tiền, ngáp ngừng đếm rồi ngược lên:

– Hôm nay mày chịu khó nhin một bữa chơi ghen.

Loan bực mình, nhìn thẳng vào mặt gã:

– Anh không đưa tiền cho tôi sao?

Hoạch sún gờm nhìn Loan:

– Mà tao không đưa có được không?

– Tùy anh đó, anh xưng là đàn anh thì anh nên xử sự cho đẹp.

Hoạch sún bực mình, cau mặt. Thành linh nó co chân đá đến “bưng” một cái vào hạ bộ của Loan. Bọn nhóc tì đứng xó

rở gân đó vội chạy giã ra. Loan trúng đòn ôm bụng nhăn nhó. Hoạch sún cau mặt:

– Đ.m, thấy tao nhịn làm tới hả.

Gã móc túi lấy năm đồng bạc, vo viên ném vào mặt Loan:

– Cầm lấy rồi bước đi, còn lảng cháng ăn đòn thấy mẹ.

Loan nhăn nhuc nhặt tiền. Loan ngược lên nhìn gã, không nói một câu. Gã khoác áo đứng dậy kéo ả giang hồ đi:

– Minh sang bên đánh tứ sắc đi em!

Gã đầu nậu và ả giang hồ đi khỏi, bọn lỏi tì mới dám mon men đến bên Loan, hỏi han. Loan nghiêng chặt hai hàm răng nhìn theo bóng dáng gã đầu nậu, rồi nhìn thẳng vào mặt từng đứa:

– Tụi bây có thằng nào bị đánh không?

Bọn lỏi tì nhao nhao:

– Vừa ăn đòn một trận tung bùng hoa lá xong thì anh về.

Tý què bước tới bên Loan, bí mật giúi vào tay Loan tờ giấy mười đồng:

– Anh cầm lấy đi ăn, em mới nhận được tin anh Dương húc!

Loan kéo tuột Tý què ra cửa:

– Sao, nói nghe coi!

Tý què nhìn trước nhìn sau rồi lôi Loan đi:

– Mình đi ra quán cà phê sẽ nói chuyện nhiều.

Loan ra hàng bán bánh mì mua một khúc rồi cùng Tý què ra quán cà phê. Tý què phì phèo điếu thuốc lá ngồi chồm hổm trên ghế uống cà phê:

– Hôm nay em mới gặp một thằng ở tù ra, nó nói rằng anh Dương húc sẽ ra vào ngày hai mươi tháng mười một này, em đã coi lịch còn lại có mười hai ngày nữa thôi. Anh tính sao?

Loan vừa ăn vừa ngẫm nghĩ, uống một hớp cà phê, Loan mới nói:

– Phải hạ nó!

Tiếng nói của Loan lạnh lùng, nhưng đôi mắt nó nhìn xa vời tận đâu đâu. Tý què hút thuốc, nhả khói tùm lum. Thằng lỏi chưa quen hút thuốc nên khói bay vào mắt làm hai mắt nó cứ phải nheo lại. Tý què cũng cặp điếu thuốc vào hai đầu

ngón tay trở cần thận, một ngón tay đập đập trên điều thuốc cho tàn rụng xuống bàn. Miệng nó chu ra phun khói, đôi khi nó thở ra bằng mũi cần thận:

– Hạ thế địch nào được, thằng đó mạnh lắm anh ơi! Anh mà “pạc co” với nó chỉ một cú giò lái thôi là anh lộn mèò liền. Em đã chứng kiến nó uỳnh nhiều thằng rồi.

Loan nhìn thẳng vào mặt Tì què:

– Tụi bây có khoái uỳnh thằng Hoạch sún không?

Tý què lè lưỡi:

– Thằng nào không khoái, nhưng uỳnh sao nổi, đã không đánh nó được còn mang họa vào thân thì chẳng đại gì.

Loan cười nhạt:

– Nếu tao đánh trước, mày đánh không?

– Suyra, nhưng anh phải đập cho nó gục trước đã rồi tụi mày mới đánh. Nhưng này, em nói thật, anh đừng liều, nếu không kham nổi thì nên chờ anh Dương húc về!

Loan chỉ cười nhạt:

– Để mừng ngày anh Dương húc của tụi bây được tự do, tao sẽ mang chiến thắng lại thân tặng anh.

Tý què cười hì hì:

– Thân tặng làm kỷ niệm hén!

Loan gật đầu:

– Mình chơi hách mà, đ.m, sống hoà với thằng bóc lột này sống sao nổi.

Tỷ què uống một hớp cà phê:

– Anh Dương húc mà ra thế nào cũng có vụ đổ máu với Hoạch sún.

– Hoạch sún biết Dương húc sắp ra chưa?

– Đâu có biết! Nó ngỡ là ảnh sẽ bị tù vài năm lận, trong thời gian đó nó bóc lột tội này đã đời cho tới lúc nào anh Dương húc ra là... trốn...

Loan trầm ngâm:

– Nó thu phục được mấy thằng rồi?

– Ba bốn thằng chi đó, toàn mấy thằng gà chết, mới nổi ít lâu nay... Tội nó chỉ liều, chém, chém loạn nên có ít nhiều tiếng tăm...

Loan quên suy nghĩ đến vấn đề đó, nó cứ nghĩ chỉ có mình Hoạch sún, nếu

một mình Hoạch sún thì giải quyết đâu có khó khăn gì.

Loan thú thật với Tý què:

– Còn vụ đó nữa, tao quên không nghĩ tới...

Tý què khuyên nhủ Loan:

– Thôi, bỏ vụ hạ Hoạch sún đi, cứ chờ anh Dương húc về rồi mình tính sau, anh làm không nổi đâu...

Câu nói của Tý què làm Loan chạm tự ái, nó nói liều:

– Bỏ sao được, tao làm, thằng nào muốn theo tao thì theo, mà không thì đứng ngoài.

Tý què nghiêng nghiêng đầu nhìn Loan:

– Anh nhất định làm há!

– Nhất định!

– Được, nhưng tôi đứng ngoài. Ai đại gì... theo anh rồi ăn cám à!

Loan đứng dậy lững khùng nói:

– Chúng bay mặc tao, nhưng làm ơn giữ kín chuyện này giùm, nếu tao thắng thì tụi bây sẽ ăn vàng chứ không phải ăn cơm đâu.

Tý què vẫn có vẻ không tin, nó điều cợt:

– Ăn vàng khè hả?

Loan không buồn trả lời, nó đặt tiền lên bàn rồi lững thững đi trở vào. Tý què chạy theo:

– Ê, hôm nay anh ngủ đâu?

Loan nhìn vĩa hè trước cửa rạp xi-nê:

– Chắc đêm nay không được ngủ trong nhà. Thằng Hoạch sún mang con Tám Neo vô nhà thì chắc nó đuổi tụi mình ra đường hết!

Tý què khập khiễng vúi lấy tay Loan:

– Em ngủ với anh nghe, “bi giờ” tụi mình đi chơi...

– Chơi đâu, tao vô lấy đồ đây!

Như chợt nhớ ra, Tý què co tay Loan lại:

– Em hứa!

Loan ngạc nhiên:

– Hứa gì?

– Hứa không nói hở chuyện anh tính thanh toán Hoạch sún cho thằng nào biết.

Loan cười xoa đưa tay lên xoa đầu thằng bạn nhỏ. Tý què ra cái vẻ trịnh trọng đưa tay ra ngoéo tay Loan một cái:

– Thằng này mà sai lời hứa xe hủ lô cán!

Thế xong, Tý què cười vang.

Hai giờ đêm, thằng Hoạch sún mới mò về nhà, nó cắp theo con nhỏ Tám Neo. Những tên lỏi ráng ngủ lại bị tổng cổ ra khỏi nhà hết... Chúng xách thùng đánh giày mò ra ngoài đường đến chỗ Loan và Tý què ngủ. Chúng chửi thề um sùm. Mặc dù Loan đã biết trước, nhưng vẫn làm bộ hỏi:

– Gì đó tụi bây?

– Đ.m, thằng Hoạch sún đuổi tụi tôi đi không cho ngủ.

– Vậy hả, tại tụi bây phá ảnh chớ gì?

– Ai phá phách gì, cứ đêm nào nó mang gái về là kiếm chuyện đuổi tụi tôi ra đường. Mẹ con Tám Neo, nó xui thằng Hoạch sún... Đ.m, tôi muốn thôi bỏ mẹ chúng nó quá...

Loan cười nhạt:

– Thôi, tụi bây ngủ đi, ngày mai tụi mình nói chuyện nhiều, thằng nào muốn thôi Hoạch sún thì theo tao...

Tụi lỏi tì hậm hực một lúc rồi ngủ khò. Nhìn chúng nằm gối đầu lên bụng nhau ngủ một cách vô tư, Loan thấy thương chúng hơn bao giờ hết.

Xuân chết đã được hơn một tháng, sau đó Loan đành gia nhập bọn đánh giày. Chỉ riêng có Tý què biết Loan là bạn của Dương húc, sợ dĩ phải giấu kín là vì Loan sợ Hoạch sún sẽ thanh toán mình, nếu biết Loan đồng bọn với Dương húc. Trong khi Dương húc bị ở tù, Hoạch sún đã đoạt được quyền chỉ huy của bọn... Chính điều đó làm Hoạch sún lo ngại một cuộc trả thù ghê gớm có thể xảy ra. Sự hà khắc của Hoạch sún làm bọn lỏi uất ức, và chỉ chờ dịp lật đổ hắn... Hoạch sún biết điều đó, càng tỏ ra hà khắc hơn để dập tắt vụ nổi dậy có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Kẻ đáng ngại nhất đối với Hoạch sún là Loan. Loan ngang hàng với tuổi của Hoạch sún và bướng bỉnh không kém. Ít đứa trong bọn dám nhìn thẳng vào mặt Hoạch sún...

Đêm khuya dần, Loan vẫn không sao ngủ được, nó nằm suy nghĩ hoài về kế hoạch hạ Hoạch sún. Chắc chắn Loan không thể để nó ngồi mãi trên đầu trên cổ mình cũng như tội lỗi gì.

Cái thùng gỗ cứng, Loan đã lột chiếc áo thun để gối đầu mà vẫn thấy khó ngủ.

Loan trần trọc, xoay đi xoay lại mãi mà không ngủ được. Loan nghĩ đến thân phận mình, càng thấy buồn hơn, nó nhớ Xuân, người con gái một lần đã đi qua đời nó trong tủ hờn và uất hận. Nàng đã nằm xuống trong nhục nhằn.

Loan ngồi dậy, tựa lưng vào tường nhìn ra ngoài đường bắt đầu có người đi lại. Những chuyến xe xích lô máy chở đầy hàng hóa phóng như bay. Những người đi chợ sớm mỗi lúc một thêm đông.

Đang ngủ, Tý què trở mình, đầu bị tụt khỏi thùng và xuống đất cái cộp. Tý què choàng tỉnh xoa đầu:

– Ủi da!

Nó mở mắt ra, thấy Loan ngồi dựa lưng vào tường liền hỏi bằng giọng nhừa nhựa ngái ngủ:

– Anh không ngủ sao?

Loan lắc đầu:

– Tao ngủ không nổi.

Tý què lẩm bẩm chửi thề:

– Đ.m, nó đuổi mình ra đây ngủ khó quá!

Loan săn sóc Tý què như một người em, nó kê đầu Tý què lên đùi mình:

– Mà ngủ đi, tao đuổi muỗi cho.

Tý què ngoan ngoan, nhưng nó chỉ nằm trong một lát rồi vùng ngồi dậy:

– Em ngủ không nổi, bây giờ chừng mấy giờ sáng rồi anh?

Loan nhìn trời nhìn đất:

– Cũng đến ba bốn giờ gì đó!

– Mình đi không?

– Đi đâu?

– Không ngủ được ngồi đây chi vậy, mình đi uống cà phê chờ sáng đi làm.

Loan lắc đầu:

– Tao hết tiền rồi!

– Em bao anh!

Loan chống tay ngồi dậy:

– Ủ thì đi, tao phục mày thật, hôm nào cũng giấu được tiền.

– Mẹ, không giấu để thằng Hoạch sún lột hết sao, ai ngu vậy. Anh biết em giấu cách nào không?

Tý què khập khiễng đi bên cạnh Loan nói huyền thuyên:

– Bọn nó ngu, giấu trong người thì thằng Hoạch sún quất cho lòi phèo ra, mẹ nó cũng đưa ra luôn nói chi mấy đồng bạc.

Tý què xoay ngược chỗ tay cầm của cái thùng lên. Loan nhìn kỹ mới thấy một miếng gỗ mỏng nữa được buộc áp vào tay thùng. Tý què gỡ dây, lấy miếng gỗ ra, những tờ giấy mười đồng rơi lả tả ra đất. Tý què chạy khập khiễng đi nhặt, miệng cười vang có vẻ thích thú lắm.

– Anh thấy chưa, cha thằng Hoạch sún cũng không thể thấy được, nhìn vào cái thùng, nó sẽ tưởng tay thùng của em hư phải cột cho chắc.

Loan vui lây cái vui của thằng bạn nhỏ. Loan xoa đầu Tý què thân mật. Tý què dắt Loan ra chỗ máy nước rửa mặt súc miệng, nó vươn vai:

– “Phê phần” cái con người quá, tập thể thao không anh?

– Tập ở đâu?

– Muốn tập hén?

Tý què lại tập tễnh chạy ra một cái thùng đựng nhựa đường để ở đầu đường, moi lấy một cục:

– Sửa soạn chạy nhé!

Loan không hiểu Tý què làm gì thì thấy nó chạy tới một chiếc cổng gần đó. Nó gắn miếng nhựa đường vào chuông. Tiếng chuông reo vang. Tý què ù té chạy. Tiếng chó sủa ran, đèn trong nhà bật sáng:

– Chạy anh ơi, bỏ mẹ “bi giờ”!

Loan đành ù té chạy theo Tý què, nó nghe tiếng chuông còn reo vang. Tý què chạy khắp khiêng cười vang. Tới đầu đường nó đứng tựa cột đèn thở hổn hển. Loan thở cũng muốn hụt hơi:

– Mà quá xá rồi Tý ơi!

Tý què nằm lăn ra đất cười sằng sặc:

– Tập “thể thao” mà anh!

Loan đỡ người bạn nhỏ dậy, hai đứa tập tễnh đi bên nhau. Tý què nói chuyện:

– Em khoái chọc người ta, em để ý đến cái nhà đó từ lâu rồi, nhưng hồi đó em với không tới nơi, với không tới cái chuông. Buổi sáng nào em cũng với thử, mấy năm liền đó anh. Mãi một buổi sáng kia, khoảng mấy năm trở lại đây, ngón tay em vừa chạm nút chuông...

Nghe Tý què nói riu ra riu rít, Loan vui lây nên bắt chuyện:

– Sao không nhảy lên cho cao hơn?

Tý què lắc đầu:

– Nhảy lên đâu có thấy khoái, đâu có biết mình lớn đến đâu. Chọc hoài cái nhà này chán quá rồi, em sẽ đi tìm cái nhà khác.

Hai đứa đã tới quán cà phê lộ thiên ở góc đường. Câu chuyện cái chuông vẫn chưa chấm dứt. Tý què nói:

– Em thù ghét cái nhà đó, hồi em còn bé tí xiu em thường tới đó chơi, đứng vớ vẩn ở cửa coi bọn lỏi tì ở trong nhà đánh đu trong vườn, vậy mà tụi nó không cho coi, tụi nó xua chó cắn em. Đ.m, em sợ quá đái ướt mẹ nó cái quần. Chúng nó thấy vậy cười em, em nhớ mãi tiếng cười đó.

Người đàn bà bán hàng hỏi gắt:

– Ăn uống gì mà?

Tý què bảnh chọe ngồi chồm hồm lên ghế:

– Hai “xây chùng”, có thuốc Phénix không cho hai điếu đi.

Tý què quay lại Loan, nói ra bộ sành sỏi:

– Thuốc lá Phénix là thứ thuốc ngon nhất trên thế giới anh biết không? Đ.m, thơm nhất, em ghiền rồi, mỗi ngày em hút hết năm điếu lặn.

Tý què chọn “cháo quẩy”, đưa cho Loan một chiếc:

– Chiếc này còn nóng hổi nè anh!

Tý què nhai rau rầu:

– Mỗi đứa sẽ ăn ba chiếc, no tổ mẹ.

Những người phu xích lô máy đi làm sớm đậu xe lại bên lề đường vào quán ăn uống. Loan thấy khung cảnh đó nó đã quen thuộc như đời thuở nào. Nó có cảm tưởng mình đã sinh ra ở đây, sống và lớn lên ở đây như Tý què.

Loan lại nghĩ đến những buổi sáng thức dậy với Xuân, hai đứa dặt nhau ra

một cái quán cóc uống cà phê và ăn mỗi đứa một tô cháo lòng. Loan nhìn sự mệt mỏi thâm quầng trên mắt người yêu, nhưng nụ cười lúc nào cũng sẵn sàng nở trên môi nàng để Loan vui lòng. Nụ cười đó nay đã tắt hẳn, nhưng sẽ còn rực sáng mãi trong lòng Loan.

Trời sáng rõ, hai đứa đã ăn uống xong. Tý què chia tay Loan:

– Anh đừng để cho thằng Hoạch sún biết hai đứa mình đi với nhau.

Loan gật đầu, nó rẽ sang một con đường khác.

CHƯƠNG 26

LOAN NGỒI LẦM LỖ UỐNG TỪNG HỘP BIA. Đầu nó nóng lên, nhưng vẫn còn đủ sáng suốt tự nhủ. Mình chẳng nên uống say quá. Say quá thì chẳng làm gì được. Loan ăn thêm một tô cháo gà. Tỳ què ngồi trước mặt nơm nớp lo sợ:

– Anh tính làm thật sao anh?

Loan trợn mắt lên:

– Tao đùa hả, đ.m, nói là phải làm. Đừng có thằng nào phản phé tao là thành công.

– Không ai phản phé anh đâu, nhưng em vẫn thấy ớn ớn, sợ anh đánh không lại nó rồi mang họa.

Loan vững lòng tin:

– Tao nhất định sẽ thắng mà, đ.m, muốn đánh ai dễ ợt à. Thằng này là thằng thứ dũ, tao không muốn ướn bằng tay, tao chém nó.

Nói xong, Loan lôi trong bụng ra một con dao phay:

– Đ.m chém ba nhát là gục đi nằm nhà thương. Xong rồi tao trốn tụi bây chịu khó tiếp tế cho tao đều đều, tới chừng nào lính thôi bắt tao thì tao về...

Tý què thấy Loan khua con dao lên vọi chụp lấy:

– Cắt đi anh, người ta thấy thì mệt đa!

Hơi rượu đã làm Loan phùng phùng, nó không còn biết ngán cái gì hết. Loan bình tĩnh giấu con dao vào trong áo. Loan có cảm tưởng mình có thể chém lộn với Hoạch sún ngay từ lúc này:

– Đ.m, hồi chiều nó làm tao nhục quá à, đ.m, nó đá vào giữa mặt tao, lúc đó mày đi đâu mất dạng. Tao nhất định trả thù đó, không chém được nó tao làm con chó ăn cứt cho tụi bây.

Tý què nhìn Loan, nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của Loan. Thằng này nói lá đảm làm thật lắm, mới ngày hôm qua Tý què nghe thằng ở tù ra nói về thành tích của

Loan mắt nhung. Tý què ngán chuyện lôi thôi với lính tráng, nó can khéo:

– Thôi bỏ qua đi anh, chờ anh Dương húc về tính luôn một lượt cho đẹp.

Loan trợn mắt lên:

– Đâu có được mày, nó coi thường tao quá, tao phải cho nó biết tay. Bắt nạt tụi bây thì được chứ tao thì còn lâu. Nếu cần, tụi bây lánh mặt trước đi.

Loan tì tì uống bia, mặt lạnh lùng không thềm đêm xỉa gì đến lời can gián của Tý què.

Ngày hôm nay, Loan đã nhất quyết không trở về nhà bằng tay không, nó trở về với con dao, sự căm hờn đến tột độ.

Hồi chiều Loan đã ra đi, với ngót một trăm đồng tiền kiếm được trong một ngày. Nó nghĩ đến những chuyến thanh

toán nhau của những tay anh chị, những vụ đổ máu. Phải đổ máu mới xong. Mình không thể bỏ đi rồi im luôn. Loan nghĩ mình chẳng còn gì lo lắng, chẳng còn gì để quyến luyến hay ràng buộc. Đụng Hoạch sún nếu thua là thân bại danh liệt. Tư tưởng quyết thắng nổi dậy trong lòng Loan. Loan đi mua con dao nhét vào cặp quần. Nó thấy mình tin tưởng hơn khi trở về.

Tý què đứng dậy:

– Thôi em về, nếu tránh được anh nên tránh, em nói thật, không phải chỉ có Hoạch sún, còn những thằng đàn em nó nữa.

Loan khoát tay:

– Mày về trước đi, đừng lo gì cho tao hết, tao sẽ về sau.

Tý què đành đứng dậy lúi thủi ra về. Vừa đi nó vừa lo lắng cho Loan. Về tới nhà Tý què đã thấy Hoạch sún ngồi ở ghế xích đu mọi khi. Gã cau có:

– Đ.m, giờ này mới dẫn xác về, đ.m, tao đâu có thì giờ ngồi chờ tụi bây.

Hoạch sún lần lượt gọi từng đứa trẻ lên. Như thông lệ, sau khi trao tiền cho đầu nậu, bọn em út phải banh tất cả túi quần áo ra cho Hoạch sún kiểm soát một lần chót rồi mới được tự do. Nhưng Hoạch sún vẫn chưa lấy làm bằng lòng, gã vẫn nhìn những đứa em út bằng con mắt nghi ngờ:

– Đ.m, chắc chắn chúng bay vẫn giấu được tiền, biết điều thì bỏ hết ra, chộc tao hung tao ւ́nh thấy mẹ.

Vừa nói Hoạch sún vừa nhịp nhịp chiếc roi trong tay. Đôi mắt hần gờm gờm nhìn tụi lỏi. Những đứa trẻ lấm lét nhìn nhau. Hoạch sún vút cái roi kêu chiu chiu trong không khí làm chúng giật mình thon thót. Những con mắt đỏ đôn vào thẳng Sáu hô làm nó cuống lên. Hoạch sún cười gằn:

– Đ.m, muốn né phải không mà, tới đây!

Sáu hô chưa kịp bước tới, Hoạch sún đã tung mình lên tát đến bốp một cái vào mặt thằng nhỏ. Thằng bé như một con nhái bị ném vào tường, trong miệng nó văng ra chừng năm sáu đồng bạc kền.

Sáu hô bị một cái tát nẩy đom đóm mắt, lạng người đi. Nó đau quá hóa liều:

– Đ.m, mày ỳnh tao!

Hoạch sún nhào đến đập bồi thêm một cái:

– Chửi há mày, đ.m, lóp nhóp cái miệng khó sống à!

Sáu hô chợt nhận ra sự nguy hiểm cho mình, nếu mình gân. Nó đau quá chảy nước mắt, mạng sườn nhói lên tức thở. Nó nổi khùng, nhưng hướng vào những thằng bạn mình, nó cho rằng bạn bè đã tố cáo nó:

– Đâu có phải mình tôi giấu tiền, chúng nó thằng nào cũng có giấu ráo trội.

Bọn con nít đâm hoảng, chúng mồm năm miệng mười:

– Đ.m, nói láo, tao giấu hồi nào, tao đưa hết tiền cho ảnh.

Nhưng Hoạch sún không để cho bọn
lỏi cãi lộn. Gã gầm lên:

– Câm ngay, thằng nào giấu biết điều
bỏ ra đi...

Gã quay lại Sáu hô.

– Thằng nào giấu mày chỉ coi!

Thật ra Sáu hô không biết đích xác
thằng nào giấu, nhưng chắc chắn thằng
nào cũng có, không ít thì nhiều, chúng
nó kín đáo không bô bô cái miệng như
Sáu hô.

Lợi dụng lúc Hoạch sún đứng quay
lưng lại, tụi lỗi giờ tay hăm Sáu hô:

– Mày chỉ bày tao đánh mày chết mẹ.

Một thằng khác thì mồm tía lia phân
trần:

– Ngày nào về tui cũng đưa đủ, không ăn gian tới một cắc, tui mà nói láo xe cán tui chết đi.

Hoạch sún găm gù như một con cọp, gã đi đi lại lại:

– Bỏ ra đi các con, bố mà bắt được thì chết ráo.

Tý què làm bộ sốt sắng:

– Thằng nào giấu thì bỏ ra đi, ảnh tha không đánh đâu.

Bọn lỏi tì nhìn nhau, nhiều thằng sợ quá đành phải lỏi tiến ra. Hoạch sún có vẻ hài lòng, nó vơ tiền nhét vào túi, cười đều:

– Tụi bây bóp còi qua mặt tao sao được!

Gã hỏi:

– Thằng Loan đâu tụi bây?

Bọn lỏi đều lắc đầu:

– Dạ không biết!

Hoạch sún gật gù:

– Cho nó đi luôn. Đ.m, muốn chơi cha tao sao được, đụng vào tao là vỡ mặt.

Nói xong, Hoạch sún lăm lũi bước ra cửa. Trước khi đi khỏi, gã không quên nhắc lại:

– Nếu thằng Loan về tụi bây biểu nó đi luôn nghe, tao thấy mặt tao chém thấy mẹ.

Còn lại bọn lỏi, chúng nó ngồi nhìn nhau. Tỷ què cười nhạt:

– Dễ gì chém được Loan mắt nhung.

– Bộ thằng Loan mắt nhung chì lắm sao?

Tý què bữu môi:

– Chuyện đó chưa biết được, chỉ nội đêm nay thôi, tụi bây sẽ biết.

– Sao mà, kể tụi tao nghe!

Tý què làm bộ:

– Sức mấy mà kể, tao chỉ biết là đêm nay thế nào cũng có vụ đổ máu.

– Mà gặp Loan mắt nhung hả?

Bọn lỏi tì bèn nhao nhao vào hỏi.

Tý què nhìn ra cửa gặt đầu:

– Tụi bây đừng nói cho thằng Hoạch sún biết nghe... Phải để cho nó bị chém thấy mẹ rồi mới mở mắt ra, nó hiếp đáp mình quá chịu sao nổi!

Nhiều thằng không tin tưởng:

– Tao sợ thằng Loan uống mạng.

Tý què xí một tiếng:

– Màỵ biết gì, trời, tao nghe mấy thằng ở tù ra nói thằng Loan hồi bị bắt làm xếp sòng trong khám con nít, nó từng hạ cả Dương húc.

Tụi lỏi vẫn có vẻ không tin:

– Màỵ chỉ xạo ke!

– Đ.m, thằng nào nói láo, thằng Hoạch sún chỉ là đồ bỏ.

Nói xong Tý què đứng dậy đi, bọn lỏi níu lại:

– Màỵ đi đâu vậy?

– Tao đi kiếm Loan mất nhưng!

– Cho tụi tao đi với.

– Đâu được, tụi bây cứ ở nhà chờ, lúc nào có chuyện tao chạy về kêu tụi bây...

Tý què lộn ra khỏi con hẻm tối, nó ra quán tìm Loan, nhưng Loan đã đi khỏi. Tý què ngơ ngác, nó đi dọc xuống con đường vắng cũng không thấy Loan. Nó trở lại con hẻm tối định trở về nhà thì bỗng nghe tiếng gọi:

– Ê, Tý què!

Ánh sáng đèn đường làm Tý què chói mắt:

– Ở đâu đó anh Loan?

Loan bước ra, rút con dao vào cạp quần, tới cạnh Tý què:

– Tao vừa tới đây thì thằng Hoạch

sún ra khỏi hẻm, ngoài đó đông quá không tiện ra tay...

– Anh chờ nó về?

– Đành vậy chớ biết làm sao.

Tý què đề nghị:

– Anh cần tụi em giúp một tay không?

Loan suy nghĩ:

– Tụi bây giúp tao được gì?

– Anh cứ ở đây, khi nào nó về tụi em báo cho anh biết trước.

– Chắc muộn lắm nó mới về.

– Muộn thì muộn cần quái gì, không ngủ còn được nữa kia mà!

Loan lo lắng hỏi:

– Bộ mấy thằng kia biết hết rồi sao?

Tý què gật đầu:

– Em cho chúng hay hết rồi, nhưng anh yên trí không có thằng nào phản anh đâu, vì chúng nó vừa bị Hoạch sún uỳnh một trận. Cầm thù thấy mẹ.

Loan gật đầu:

– Tao không lo chuyện đó, nhưng tao sợ lòi thòi cho tụi bây.

Tý què phun một miếng nước bọt:

– Đ.m, lòi thòi cái con c..., còn có đ... gì nữa mà sợ. Được, anh để chuyện đó cho tụi em, tụi em cũng muốn hạ nó, và lại chỉ còn mấy ngày nữa anh Dương húc về rồi.

Loan đành ưng thuận. Tý què chạy khập khiễng về nhà.

Loan ngồi lại một mình ở con hẻm tối, một ngọn gió mát không biết từ đâu lùa vào làm Loan rùng mình. Nó tự hỏi mình đang làm gì đây. Loan nắm tay vào con dao phay. Mình sắp sửa giết người chẳng? Loan thở dài. Loan nhìn con hẻm tối om om, nhìn địa thế phức kích của mình. Dù có ba đầu sáu tay Hoạch sún cũng không thể thoát được, gã sẽ gục tại đây. Rất có thể nhát dao trúng vào chỗ nhược, gã bị thiệt mạng. Loan không thể giết người, nó chỉ chém cho bị thương. Chỉ bị thương thôi cũng đủ. Nhưng biết đâu Loan chẳng lỡ tay. Loan chợt hồi hận là mình quá nóng, và hồi nãy có lẽ vì men rượu làm Loan nói càn... Bây giờ rút lại không còn kịp nữa. Sự thù ghét Hoạch sún tan dần, nhưng Loan không thể bỏ hẳn. Loan đã ném lao phải theo lao.

Loan rút con dao ra, sờ tay vào lưỡi dao, lưỡi dao không lấy gì làm sắc cho lắm, Loan yên tâm phần nào. Hoạch sún không thể chết được vì những nhát dao của mình. Nhưng khi lưỡi dao đã hạ xuống, vấy máu, cuộc đời Loan sẽ thay đổi, số bạn bè sẽ ít đi và kẻ thù tăng lên...

Loan sẽ phải đối phó và mãi mãi đối phó.

Loan nghĩ đến những ngày dài khổ khổ của mình, những sự chèn ép, những bất hạnh đã liên tiếp dội lên đầu mình. Cho tới ngày hôm nay Loan cầm con dao trong tay. Loan không còn có cái hồi hộp chong mắt đợi kẻ thù như nó đã từng tưởng tượng. Loan chỉ còn thấy xót xa khi nghĩ đến kẻ thù nằm gục dưới chân mình. Mặc dù kẻ đó đã từng hạ nhục Loan, tàn ác với những người bạn cùng chung cảnh ngộ.

Loan ngửa mặt nhìn lên trời, hai bên ngõ hẻm tường vượt cao, bầu trời bị thu hẹp. Những ngôi sao lấp lánh đơn độc, Loan thở dài, lưỡi dao lạnh vô tri vẫn nằm nguyên trong tay.

Tý què chạy đi đâu một lát rồi lại bị bõm lợi vào hẻm. Nó tới chỗ Loan, vừa nói vừa thở hổn hển:

– Thằng Hoạch sún đánh bạc bên nhà Tiến, chắc khuya lắm mới về. Anh chờ nó chó? Ủ, chém thấy mẹ nó cho tụi này nhờ. Chém thật nghe anh!

Loan hơi ngạc nhiên vì hồi tối Tý què can gián bao nhiêu thì bây giờ nó lại đốc xúi Loan bấy nhiêu. Loan đành gật đầu, và nó mong thời gian sẽ chậm lại, hay vì một trắc trở gì đó Hoạch sún không về.

Tý què tin tưởng, niềm tin đó mỗi lúc một lớn và vững chắc. Nó nghĩ đến những mẫu giai thoại tên bạn tù kể lại về thành tích của Loan mắt nhung. Tên đó bấu môi:

– Đ.m, anh Dương húc của mày đi đến đâu, hôm Tết thằng Loan uỳnh gục cái một, nó chưa trở tài đấy chứ. Thằng đó đâu phải hiền mày.

Tên bạn tù còn kể nhiều thành tích ly kỳ về Loan mắt nhung. Tý què tò mò, và dịp này Tý què muốn xem Loan chứng tỏ cái chì, cái lì của một tay anh chị như Tý què từng tưởng tượng. Nếu Loan không được như tên kia kể, Tý què sẽ cười Loan thối mũi ra..

Tý què không nhận thấy sự bần khổ của Loan, nó bàn góp:

– Anh cứ đứng nguyên đây nghe, em chạy đi chạy lại hoài, em sẽ về bảo cho tụi nó hay. Nếu thằng Hoạch sún không về, em sẽ vô kêu nó, bày kế kêu nó về. Lần này mà anh không chém thằng Hoạch sún thì chỉ còn nước chờ...

– Chờ gì?

– Chờ anh Dương húc về thanh toán.

Loan bỗng hỏi vặn vợ:

– Dương húc còn mấy ngày nữa thì về nhỉ?

– Năm, sáu ngày nữa. Anh ra đón không?

Loan gật đầu:

– Tao sẽ ra!

– Tụi này sẽ ra nữa anh, chắc ảnh không có tiền, tụi mình sẽ “đi nhà hàng” bao ảnh một bữa no nê. Tội nghiệp, ảnh ở tù vì bệnh vực em đó.

– Tao có nghe thằng Dương húc nói.

Tý què đứng nói chuyện với Loan làm Loan quên đi phần nào sự hồi hộp. Thỉnh thoảng một người từ ngoài hẻm đi vào làm cả hai nín bật. Tý què lắc đầu:

– Không phải, nó chưa về giờ này đâu!

Loan bỗng hỏi:

– Hôm nay thằng Hoạch sún có cặp con Tám Neo về không?

Tý què lắc đầu:

– Không biết nữa, ý da, kẹt con nhỏ thật khó, hay anh chém luôn cả hai?

Loan sờ tay lên con dao:

– Đâu được, con Tám Neo có tội tình gì?

Tý què trợn mắt:

– Anh bảo không có tội hả, nó xúi thằng Hoạch sún làm bậy hoài, thằng Hoạch sún bao nó nên nó mới phách lối.

Trong một thoáng, Loan nghĩ đến hoàn cảnh của Xuân. Xuân cũng vậy, nàng cũng chỉ là một con điểm với số phận ê chề. Loan buồn bã lắc đầu:

– Tao không thể đánh đàn bà...

Tý què đứng bứt đầu bứt tai:

– Thôi được, em sẽ tìm cách tách rời hai đứa ra để anh dễ thanh toán.

Tý què đứng nói chuyện tào lao với Loan một lát rồi trở vào trong ngõ hẻm. Bọn lỏi tì đã tắt đèn đi ngủ. Tý què khua dậy:

– Dậy tụi bây ơi!

Có tiếng căn nhần:

– Làm cái chó gì mà ngậu xì lên vậy?

Tý què “hiều”:

– Hoạch sún bị Loan mắt nhưng chém lìa đầu rồi!

Nghe thấy nói thế, bọn lỏi tì bèn vùng dậy:

– Sao mà?

– Đ.m, chém lìa một cánh tay.

– Nói như c... ấy, lìa đầu lại lìa tay là cái gì...

Lúc đó Tý què mới cười khanh khách:

– Đ.m, tao “hiêu”, nhưng sắp sửa đổ máu thật.

– Ai đó mà?

Tý què nhìn trước nhìn sau ra vẻ bí mật:

– Loan mắt nhung sắp chém Hoạch sún, ảnh phục ngoài kia, đ.m, con dao phay to tổ bố, sáng loáng sắc như nước. Đ.m, chì đ... chịu được.

– Bộ chém được sao?

– Đ.m, giang hồ mà mà, nói là làm, kỳ này thằng Hoạch sún hết thời rồi.

Tý què được dịp ba hoa để nâng uy tín của Loan mắt nhung:

– Anh Loan là bạn thân của anh Dương húc đó mày, hai người cùng ở tù một lượt. Loan mất nhưng ra trước, nhận lệnh của anh Dương húc phải chém chết bỏ thằng Hoạch sún, tao có thư của anh Dương húc.

– Thư viết gì vậy?

Tý què đang được đà, nó bèn bịa ra luôn:

– Thư thì tao mất rồi, nhưng ly kỳ đ... chịu được, ảnh bảo sau khi anh Loan mất nhưng chém gục thằng Hoạch sún rồi tội mình phải nghe theo lệnh ảnh. Thằng nào rọ rạy chém bỏ luôn.

Nhiều thằng lắc đầu lè lưỡi:

– Đ.m, khiếp quá vậy, tao nhìn anh Loan mất nhưng là tao biết ngay mặt lì...

Ảnh tốt hén mà, bí mật quân sự một cây.

Có thằng đã tụt xuống khỏi giường:

– Tao nghi mà nói dóc quá!

Tý què nhảy chơi chơi lên:

– Đ.m, mà bảo tao nói dóc hén, năm phút mười giây nữa tao dắt mà ra coi. Mà là đàn em của thằng Hoạch sún phải không?

Thằng lỏi sợ cuống lên:

– Hồi nào, đ.m, đừng có nói bậy, tao đi làm ăn với anh Dương húc từ hồi nào đến giờ, tại mà hay “đĩa” nên tao nghi ngờ.

Tý què vênh váo:

– Hồi trước tao “đĩa”, chớ hồi này đâu có “đĩa” mày, nguy hiểm đến tính mạng bộ “đĩa” được sao?

Có đứa lo lắng cho Loan:

– Thằng Hoạch sún còn nhiều đàn em lắm. Loan mắt nhung hạ sao hết.

Tý què xì một cái:

– Ba thằng chớ mấy, mình sẽ giúp anh một tay.

Một thằng khác giã nảy:

– Đ... có tao, ngán thấy mẹ, tao con nít đâu có chém nổi ai.

Tý què phun một bãi nước bọt:

– Ngu đ... chịu được, tao bảo giúp một tay đâu có phải là chém lộn, mình chỉ đứng ngoài canh chừng cho anh thanh

toán. Anh có gục mình cũng chẳng ăn thua gì...

Bốn đứa lỏi nghe xuôi tai gục gặc đầu:

– Ủa, nhưng mình phải làm sao?

Bọn lỏi tì nhìn Tý què bằng con mắt thán phục. Tý què khích động bạn bè:

– Từ nay trở đi tụi bây khỏi phải giấu tiền nữa, nếu anh Loan thắng.

Bọn lỏi thở nhẹ nhõm, nhưng vẫn có đứa nghi ngờ:

– Có chắc không?

– Chắc, tao mang cái đầu tao ra bảo đảm.

Trong tâm hồn đen tối của những đứa trẻ bỗng lóe lên một tia hy vọng.

Chính điều đó làm đêm nay chúng vui hơn, cười nói nhiều hơn. Chúng mong mỗi có một sự thay đổi. Tý què kéo rốc bạn bè ra quán, chúng ăn uống no nê do số tiền Tý què giấu được. Tý què nói năng tía lia ở quán cà phê.

Thằng Sáu hô còn có vẻ thòm thèm:

- Một khúc bánh mì không đi đến đâu hết, tao bị đánh đau phải ăn nhiều.
- Đ.m, bệnh đau có ăn được mậy?
- Ăn để giữ sức khỏe.
- Nói như con c...

Tý què ra vẻ đàn anh vung tay:

- Cho mày ăn thêm một tô hủ tít!

Bọn lỏi lao nhao lên phản đối, nhưng Tý què đã nạt nộ:

– Đùng hỗn, tao cho nó đó. Tao là xếp tao phân minh, tụi bây đâu có bị đánh đau như thằng Sáu hô, đ.m, ganh tị mà anh em cái mẹ gì...

Một thằng nói:

– Hôm qua tao cũng bị đánh đau vậy?

– Hôm qua bỏ, thằng nào muốn kình chống, ra ngoài đường chúng ta làm liền.

Tý què bé như cái kẹo, tất cả bạn bè không ai nỡ đánh đập nhất là nó lại què quặt. Được thế, thằng bé càng thêm lớn lối cái miệng. Tý què chỉ nói cho bảnh chú đâu dám thoi nhau với ai bao giờ. Thấy cả bọn im lặng, Tý què ra vẻ kẻ cả:

– Tao tha tụi bây, nhưng cấm thằng nào cự nự. Ăn uống cho lẹ rồi mình đi dò xét thằng Hoạch sún coi.

Bọn lỏi tì ăn uống như giông bão.
Khi Tý què đứng dậy trả tiền, nó nhăn
mặt nhăn mũi:

– Đ.m, mất mẹ nó năm đôi giày rồi!

Một thằng lo xa:

– Nếu hôm nay đụng nhau mà tao bị
thương, mày cho tao ăn hủ tíu nghen.

Tý què văng tục một câu rồi nghênh
ngáo cà thọt đi dẫn đầu. Bọn lỏi tì chia
nhau đi tìm những nơi thằng Hoạch sún
thường hay lui tới. Một lát sau, chúng tụ
về một chỗ:

– Thấy rồi, nó đang đánh bài, một
thằng về báo cho anh Loan đi.

Bọn lỏi tì bèn đẩy cho Sáu hô:

– Thằng Sáu hô, nó ăn nhiều hơn tụi
mình.

Sáu hô nhăn nhó:

– Đ.m, tao ăn no quá mệt thấy mẹ.

Tý què làm bánh, khắp khiêng nháy đến đá cho Sáu hô một cái vào mông:

– Đ.m! Mà kiểm chuyện phải không?

Sáu hô bèn đau khổ lê cái bụng no nê đi làm phận sự.

* * *

Hoạch sún liệng xuống chiếu mấy chục bạc cuối cùng, nó vươn vai ngáp:

– Máy giờ rồi tụi bây?

Một người giơ tay lên nhìn đồng hồ.

– Một giờ rưỡi rồi!

Đồng tiền trên chiếu bị vợ nốt. Nhà cái lên tiếng:

– Ai đánh nữa không, tôi dẹp nè!

Hoạch sún đưa tay lên che miệng:

– Tôi buồn ngủ rồi, thôi về. Mẹ, mất hơn hai trăm đồng.

Hoạch sún đứng dậy, nó nhìn trước nhìn sau:

– Vợ tôi đâu rồi?

– Con Tám Neo ấy hả? Nó đi khứa đêm rồi...

Hoạch sún cần nhằn mấy câu rồi uể oải đi ra. Nó sờ tay vào túi quần, sợi dây sên xe đạp vẫn còn nguyên ở đó. Hoạch sún thường đi đêm, nó lại nhiều kẻ thù nên phòng bị rất cẩn thận.

Hoạch sún ra khỏi cửa, đường sá đã vắng người đi lại, nó buồn ngủ díp mắt. Chợt nó nghe tiếng động, rồi bóng một thằng con nít chạy đến rột một cái qua mặt nó. Hoạch sún tỉnh cả ngủ, nó gọi:

– Ê, chạy đâu mà?

Nhưng đứa nhỏ vẫn cầm đầu cầm cổ chạy vào hẻm.

Do phản ứng tự nhiên, Hoạch sún thọc tay vào túi quần lấy ra sợi dây sên. Nó quấn quanh bụng mình, tay kia cầm lấy đầu dây. Nó nhìn vào đầu ngõ hẻm tối om om. Hoạch sún phân vân suy nghĩ, tại sao một thằng lỏi nhìn thấy mình lại ù té chạy? Nó không thể trông lắm. Một âm mưu gì đây.

Hoạch sún rút mạnh đầu dây sên, chiếc dây tung ra, vút mạnh trong không

khí. Hoạch sún quất mạnh vào tường kêu đến chát một tiếng:

– Tao sẽ đập tan xác tụi bây!

Hoạch sún đe dọa một cách vu vơ, chưa chắc bọn nhóc tì đã dám cựa cựa gì? Hoạch sún lại nghĩ đến Loan, không biết thằng khốn kiếp đó đã về chưa? Tao sẽ quật tan xác mày nếu mày không lạy van tao.

Bỗng dừng mặt Hoạch sún nóng lên, nó mạnh bạo bước vào trong con hẻm tối tăm. Sợi dây sên bỏ thông dưới tay sẵn sàng vung lên. Nó tự nhủ chắc không có gì, con hẻm vắng tanh vắng ngắt.

Loan nép sát vào một góc tường khuất, thằng lỏi Sáu hô run lên như cây sậy:

– Chết em rồi!

Loan phải choàng một tay giữ nó lại, không cho nó chạy bổ nhào trở ra:

– Yên nào, mày đi men vào bức tường này rồi lĩnh đi.

Hoạch sún đứng dừng lại nghe ngóng, hình như có tiếng động đâu đó. Nó định thần nhìn kỹ nhưng không thấy gì. Nó quất mạnh sợi dây sên, nó nhận ra con hẻm quá hẹp không đủ sức cho sợi dây sên của nó được tung hoành một cách tự do. Thật là bất lợi cho mình. Hoạch sún lăm bắm, nó lại tự nhủ, chắc chẳng có gì đâu. Nó dò dẫm bước từng bước thận trọng. Nó rùng mình và có linh cảm một chuyện gì đó có thể xảy ra...

Loan nắm chắc chuôi dao, nó nghiêng chặt hàm răng cố giữ cho bớt hồi hộp, lưỡi dao được đưa lên cao. Mình phải xả xuống, không nên chém vào đầu, hãy

chém vào vai. Nhát đầu địch thủ có thể bị mất tinh thần, nhưng sau đó nó sẽ hăng máu và trở nên liều lĩnh. Loan tự nhủ vậy.

Loan nghe thấy tiếng sợi dây sên vung vẩy, tiếng sắt khô khan trong không khí. Tiếng bước chân dò dẫm, lách chách trên con hẻm ướt. Hoạch sún đi mỗi lúc một gần hơn tới chỗ Loan nấp. Loan canh chừng, chờ cho hắn tới gần hơn nữa, gần một sải tay, một sải tay...

Loan gây một tiếng động nhỏ, tiếng động khả nghi làm Hoạch sún ngưng bước, nó đằng hắng:

– Ai đó?

Loan thấy không còn chân chừ được nữa. Nó cúi thấp lưng xuống lấy đà phóng vút người lên, vung con dao bổ xuống:

– Tao đây!

Hoạch sún rú lên một tiếng, nó vung sợi dây sên lên quất lại, nhưng không kịp nữa, lưỡi dao trong tay Loan mắt nhung đã xả một nhát lên vai nó đau điếng. Đầu dây sên quất ngược lại trúng vào gò má Loan kêu đến cổp một tiếng.

Loan phóng luôn một cái đá vào mặt địch thủ, cú đá không trúng mặt như dự tính lại trúng vào giữa ngực Hoạch Sún làm hắn ngã bật ngựa. Hắn kêu lên:

– A, thằng Loan!

Như vũ bão, Loan xả thêm một nhát nữa, Hoạch sún vội đưa tay lên đỡ, nó rú lên:

– Trời ơi! Chết tao rồi!

Loan thấy nhát dao đi thật ngọt,

thuận tay, nó quay ngược chuôi dao gỗ đến cốp một cái vào giữa đỉnh đầu Hoạch sún.

Trước khi Hoạch sún ngất đi, nó còn kịp nghe thấy tiếng trẻ con la rầm ở hai đầu hẻm, rồi tiếng bước chân chạy loạn cuồng đầu đó... Hoạch sún oằn mình rên rỉ, nó cảm thấy nước lạnh thấm vào da thịt.

Loan trong cơn hăng máu bỗng trở nên độc ác đến cùng cực. Nó co chân đạp vào mặt Hoạch sún, làm nạn nhân nằm vật ra sóng sượt. Loan sờ tay lên má và thấy má mình ran rát, ươn ướt. Loan xòe tay ra: Máu! Loan buông thõng con dao, nhìn gờm gờm xuống nạn nhân.

Bọn nhãi con từ hai đầu ngõ hẻm chạy vào:

– Anh Loan có làm sao không?

Chúng nhìn xuống Hoạch sún, nạn nhân rên rỉ. Có thằng lên tiếng hỏi:

– Chưa bay đâu à?

Loan lăm lỳ, nó bước tới chặn chân lên ngực Hoạch sún:

– Ông tha mạng mày đó, đ.m, có ngày tao giết mày chết.

Hình như nạn nhân đã hôn mê bất tỉnh. Tý què dạt các bạn ra đánh một que diêm, ánh sáng leo lét bùng lên, chúng nhìn thấy sợi dây sên của Hoạch sún văng ra một góc. Vai và bàn tay phải nó đầm đìa máu.

Tý què cúi xuống, nâng bàn tay bị thương lên. Bọn lỏi tì rú lên, bốn ngón tay của Hoạch sún rời ra, máu vẫn tuôn

xối xả, những ngón tay chỉ còn dính lại ở da:

– Cụt hết ngón tay rồi!

Chúng ngẩng lên nhìn Loan, khuôn mặt bết máu của Loan bỗng trở nên lầm lì, dữ tợn.

Tý què kêu lên:

– Trời, anh Loan!

Loan đưa tay lên quệt máu:

– Tao tha chết cho nó, chỉ một nhát dao nữa là nó rồi đời.

Bọn lỏi tì nhìn Loan bằng con mắt kinh hoàng, chúng nghe tiếng rên rỉ của nạn nhân, chúng đứng nép vào tường. Loan quyết liệt:

– Chúng mày khám túi nó coi còn tiền không?

Bọn lỏi tì rằm rắp làm theo, chúng khám xét tất cả những túi quần, túi áo nạn nhân. Một lát sau, chúng ngẩng đầu lên chán nản:

– Không còn đồng mẹ nào hết!

Thằng Sáu hô nhân đạo xé vạt áo Hoạch sún bằng bó sơ sài cái tay Hoạch sún lại, vừa làm nó vừa nói:

– Hồi tối mày uýnh tao, tao không thèm thù mày, nếu mày ngòm củ tỏi thì phù hộ cho tao đánh được mỗi ngày năm chục đôi giày ghen!

Ánh sáng que diêm bập bùng rồi tắt ngấm. Tý què thở dài:

– Vụ này tính sao đây anh?

Loan cau có:

– Liệng xác nó ở đó, kệ mẹ nó!

– Còn anh?

– Mặc xác tao!

Tý què lo lắng:

– Anh trốn đi!

Tiếng nói của Loan đánh lại:

– Còn mấy thằng đàn em của nó nữa, tao phải thanh toán gấp chúng mày biết chúng ở đâu không?

Tý què lắc đầu:

– Chúng ở xa lắm! Không ở đây.

– Tao sẽ đi tìm chúng để thanh toán nốt, đ.đ, có ở tù thì làm luôn một mạch.

Tý què lắc đầu:

– Nếu anh không chém chúng chết thì anh không bị ở tù, không ai thừa gửi đâu.

Loan bình tĩnh trở lại:

– Không ai thừa gửi?

Tý què gặt đầu:

– Luật giang hồ mà anh, chúng sẽ tìm anh trả thù, đòi nợ máu anh. Nếu chúng gục nữa chúng sẽ hết dám đụng vào cái lông chân của anh, anh sẽ thành đại ca.

Loan gặt gù:

– Tao sẽ không chém chết chúng, chém cho ngán mặt tao thôi, đ.m, tao hết hiền rồi.

Loan nhìn xuống nạn nhân đầu tiên của nó lần cuối cùng rồi xách dao bỏ đi, bọn lỏi tì lóc nhóc chạy theo.

– Chúng mày đừng theo tao, nguy cả đám đó.

Tý què nói:

– Anh cũng bị thương, anh vô nhà băng bó còn kịp kia mà.

Loan suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Hoạch sún rên khẽ, đất bùn lạnh ngắt làm nó tỉnh dần. Bàn tay nó đau điếng và tê dại khắp người, mắt nó hoa lên. Hoạch sún cố gắng ngồi dậy, dựa lưng vào tường, nó cắn răng chịu đựng ôm lấy bàn tay bị thương.

Hoạch sún nói lẩm bẩm trong miệng:

– Tao sẽ giết mày Loan mất nhưng ời!

Mồ hôi trên trán Hoạch sún vã ra, nó thấy lạnh, mặt mũi xây xẩm. Vết thương bị động mạnh, máu lại rỉ rả chảy ra. Hoạch sún đưa vạt áo lên miệng xé,

nó vê miếng vải thành một sợi dây, rồi dùng răng và bàn tay còn lại cột chặt lấy cổ tay để máu khỏi tuôn ra.

Mùi máu tanh nồng xông lên, Hoạch sún chệnh choạng vịn tường đứng dậy, hơi thở nó trở nên nặng nề, nó lẩm bẩm nói:

– Mình bị thảm bại, việc đầu tiên là phải đi băng bó bàn tay này đã.

Hoạch sún nhìn vào cuối con hẻm. Nó lắc đầu, mình không thể trở về đó, mất mặt còn gì.

CHƯƠNG 27

LOAN SOI MẶT VÀO GUỒNG,
vết sẹo trên mặt hằn chỉ còn hơi
đau. Nơi vết thương tấy đỏ, và mừng mủ.
Loan lấy nghệ xúc vào đó, để xóa vết sẹo.
Loan nản lòng:

– Chắc không thể hết được!

Trong mấy ngày qua, tin Loan mất
nhung chém bay bốn ngón tay của Hoạch
sún, loan truyền khắp trong giới đánh
giày, kèm theo lời hăm dọa sẽ thanh toán

nốt mấy thằng đàn em của Hoạch sún.
Nhiều tên anh chị hỏi nhau:

– Tụi bây có biết thằng Loan mắt
nhung là thằng nào không?

– Chưa nghe lần nào, chắc là mặt
mới.

Bọn lỏi Tý què được thể thổi phồng
Loan mắt nhung trong giới đánh giày:

– Loan mắt nhung ấy à, ảnh trông
hiền lắm, nhưng chì một cây, nóng mắt
là chém. Đ.m, hôm không có tao xin thì
Hoạch sún bay cái đầu rồi... Đ.m, chém
một nhát gọn bân, Hoạch sún gục liền,
năn nỉ quá chừng!

– Ai năn nỉ?

– Thằng Hoạch sún chó ai, xin tha
mạng từng bưng hoa lá,

đ.m, lúc đó ba thằng đàn em của Hoạch sún trốn biệt. Mấy hôm nay Loan mất nhưng đi tìm thanh toán nốt từng bùng. Đ.m, anh Loan nói gặp đâu là chém đó.

Bọn lỏi tì đánh giày lè lưởi:

– Hung quá vậy?

– Tụi bây còn nhớ anh Dương húc không?

– Nhớ chớ sao không, ảnh ở tù chớ gì?

– Đúng, anh Loan là bạn thân với anh Dương đó, hai người cùng ở tù. Anh Loan ra trước, lĩnh nhiệm vụ thanh toán thằng Hoạch sún và nhiều thằng khác, tao đâu có hay, mãi tới phút chót... Ý da, còn nhiều thằng đổ máu lắm, anh Dương húc tao chỉ còn hai ba ngày nữa là ra thôi.

Bọn lỏi đánh giày không lạ gì nhân vật Dương húc, một thằng đàn anh chì nhất trong bọn đầu nậu đánh giày, sẵn sàng đâm chém bất cứ lúc nào. Mấy năm qua, Dương húc đã gây được uy thế lớn, nhất là sau lần hấn bênh vực Tý què, gây đổ máu đến tù tội.

Hoạch sún tính qua mặt Dương húc, hấn nghĩ Dương húc ở tù còn lâu mới ra. Không ngờ Hoạch sún bị thanh toán trước. Tý què thì thảo:

– Đảng của Dương húc lớn lắm, toàn những tay anh chị bụi trong khám Chí Hòa ra, thứ Hoạch sún là đồ bỏ.

Tý què huênh hoang đi tuyên truyền khắp nơi. Ngày hôm sau lại nghe thêm tin Vạn lé, tên đàn em thân cận của Hoạch sún, bị Loan mắt nhung chém gục ở Chợ Đũi. Tiếng tăm Loan mắt nhung ngày

càng vang dội trong giới giang hồ. Tỷ què càng được dịp ba hoa thêm:

– Tao biết trước vụ này mà, còn hai thằng nữa lận, chỉ trong hai ba ngày nữa là đi nhà thương gấp.

Bọn lỏi đánh giày, sau mấy ngày Hoạch sún bị thanh toán thật là sung sướng, chúng kiếm được bao nhiêu tiền tiêu bấy nhiêu khỏi phải nộp thuế cho đầu nậu. Tỷ què khôn khéo tuyên bố:

– Tội tao vẫn là đàn em của anh Dương húc, thằng đầu nậu nào muốn “bắt” tội tao, hãy bước qua xác anh Loan mất nhưng.

Mấy thằng đầu nậu không biết Loan mất nhưng là tên quái nào, nhưng nội nghe những chuyện đâm chém kinh hồn đó chúng đã thấy ớn.

Buổi chiều, khi Tý què đang ngồi đầu lảo ba hoa trước cửa nhà hàng Kim Sơn thì một gã đầu nậu ở khu ga Sài Gòn đi tới. Tý què im bật, nó ngược lên nhìn gã nói trống không:

– Bộ đại ca muốn tới làm ăn ở khu này phải không?

Nói rồi Tý què đứng dậy, tay cầm cái thùng đánh giày:

– Đàn anh có điều gì muốn hỏi?

Gã đầu nậu thấy Tý què đứng trong thế thủ thì bật cười:

– “Chèng đéc” ời, bộ mày muốn ăn thua đủ với tao sao đây mày?

Tý què nói xa nói gần:

– Đâu dám, nhà em thân phận què quặt.

Tên đầu nậu xoa đầu Tý què:

– Đẹp đi mày, ra đây uống cà phê với tao rồi chúng ta nói chuyện nhiều.

Tý què vênh mặt lên:

– Đẹp thì đẹp chứ bộ ngán sao?

– Uống cà phê không?

– Uống thì uống, nhưng đói rồi, chờ tôi đi ăn cơm đã.

Gã đầu nậu nhăn mặt, nắm lấy cổ Tý què kéo đi:

– Thằng này lảm chuyện quá, muốn ăn thì đi theo tao. Không đi tao đá thấy mẹ, mày đừng tưởng thằng Loan mất nhưng của mày bảnh lắm đâu.

Tý què “đành” phải đi theo gã đầu nậu, nhưng nó không quên nhả lại bọn lỏi tì:

– Tao đi với cha này, nếu anh Loan có hỏi thì tụi bây nói vậy nghen.

Tên đầu nậu lắc đầu:

– Thôi đừng lí lắc nữa mày ơi, đừng mang thằng Loan ra hăm dọa tao mất công, ai ngán nó chớ tao đâu có ngán.

Tý què hoang mang, nó không hiểu tên này muốn gì. Nó tắc lưỡi. Kệ mẹ mày, muốn đi đâu thì đi. Tý què hơi lo, ngộ nhớ thằng này làm ẩu một cái thì vỡ nợ, mấy hôm nay mình ăn nói hơi ẩu tả, rất có thể chạm nọc nhiều thằng.

Tý què làm tỉnh, nó khập khiễng đi bên tên đầu nậu:

– Còn hai ba hôm nữa, anh Dương húc về!

Gã đầu nậu tỉnh khô:

– Vậy hả?

Tên đầu nậu lôi Tý què vào một tiệm cà phê ba Tàu, hăn kêu một tô hủ tíu mì cho Tý què. Trong khi Tý què ăn uống, hăn hỏi:

– Bây giờ thằng Loan mất nhưng ở đâu?

Tý què ngừng đũa:

– Anh hỏi chi vậy?

– Tao có chuyện cần nói với nó.

Tý què á à một tiếng, nói:

– Anh muốn đụng Loan mất nhưng phải không?

Tên đầu nậu lạnh lùng nhìn Tý què:

– Đúng, tao thấy tụi bây “hiều” quá nên muốn thử coi xem sao? Mà y về nói

với nó có tao, thằng Hai Huỳnh, muốn đụng nó bằng chân tay không hay dao rựa gì cũng được hết. Nhớ nghe ranh con.

Tý què vênh mặt lên:

– Thật hay nói giỡn đó?

Hai Huỳnh búng đến vèò điều thuốc đang hút dở ra ngoài cửa. Gã cười nhạt:

– Tao đâu nói chơi bao giờ, ăn lệ lên rồi đi.

Tý què làm điệu anh chị:

– Khoan, đi đâu mà gấp quá vậy người anh em, ngồi đây đặt điều kiện với nhau đã.

Hai Huỳnh trợn mắt lên:

– Mà mà dám đặt điều kiện với tao?

– Chớ sao, ít ra cũng phải có điều kiện. Nếu anh bị anh Loan mắt nhung hạ gục thì phải làm sao chớ?

Hai Huỳnh khinh khỉnh nhìn Tý què:

– Sáng mai Loan mắt nhung hẹn tao ở chỗ nào mày cho tao biết, tao sẽ đến và đặt điều kiện với nó. Còn mày hạng đàn em, tao đâu cần nói chuyện nhiều, tao chỉ sai bảo...

Tý què tức nóng mặt nhưng đành phải ngậm tằm. Nói xong, Hai Huỳnh trả tiền rồi đứng dậy, còn nắm tiền lẻ gã ném cho Tý què:

– Thưởng cho mày đó!

Tý què ném trả lại:

– Không thèm!

Nắm tiền bay vung vãi. Hai Huỳnh khinh khỉnh cười. Nó búng tay đến tách một cái, ba bốn thằng lỏi tì nhem nhuốc nhào đến tranh cướp nhau. Chúng ngã đôn cục, lăn chiêng, la hét om sòm. Chú người Tàu chủ quán giơ tay la trời:

– “Chòi” đất ơi! Tụi bây quá xá “dồi”, “lì” chỗ khác mà “lánh” nhau.

Tý què ra khỏi quán với sự hậm hực trong lòng, nó lăm bằm hăm:

– Đ.m, thằng Hai Huỳnh phách lối, mày chết mẹ mày rồi.

Tối hôm đó, Tý què về sớm hơn mọi bữa. Loan mắt nhắm đang nằm ngủ ở một xó. Tý què đánh thức Loan dậy:

– Anh Loan, dậy nói cái này cho nghe.

Loan ngáp dài uể oải ngồi dậy:

- Gì đó mày?
- Có một thằng đòi đụng nhau với anh.

Loan thản nhiên:

- Vậy hả? Nó tên gì?
- Hai Huỳnh!
- Đụng thì đụng.

Tý què có vẻ thất vọng, vì khi đi ngoài đường, Tý què tưởng tượng rằng khi Loan nghe tin đó nó phải nổi hung lên rồi chửi bới om sòm. Đằng này trái lại, Loan mắt nhung bình thản. Tý què thấy mình cần phải nói khích cho Loan nổi nóng lên mới được:

- Thằng Hai Huỳnh nó chửi đ.m...

anh, nó nói anh chẳng ra con c... gì hết, đá một cái là anh lộn đi hai ba vòng liền.

Loan mắt nhung cười nhạt, nó khật khà khật khừ:

– Vậy hả, rồi sao nữa?

Tý què đứng rột dậy:

– Em chửi lại nó quá trời, nó đánh em một cái bạt tai muốn chết giấc luôn.

– Vậy hả, có khóc không?

Tý què xoa tai làm ra vẻ đau lắm:

– Sợ sơ thôi!

– Sợ sơ là thế nào?

Tý què cười bẽn lễn:

– Chảy nước mắt chút đỉnh, tại nó lớn quá, nó ăn hiếp em què quặt...

Loan mất nhưng gật gù:

– Ủa, mai tao hỏi nó coi, tại sao nó lại đánh mày?

Tý què vội xua tay:

– Thôi bỏ đi, chuyện đó ăn nhằm gì, một hai cái bạt tai đâu có đau đởn gì lắm.

Loan mất nhưng cười:

– Sao lúc nãy mày nói là đau quá trời, là muốn chết giặc luôn?

– Nhưng bây giờ hết rồi.

Loan lắc đầu:

– Mày lắm chuyện quá, chắc mày chọc nó chứ gì.

Tý què mồm năm miệng mười:

– Em chọc ghẹo nó hồi nào đâu, đang ngồi nói chuyện với bọn Sáu hô, nó tới, nó kêu em đi.

– Tự nhiên nó kêu mày đi?

– Ủa!

– Rồi nó đánh mày?

Tý què chậm chạp gật đầu:

– Tại nó uống rượu say rồi nó ụnh em!

Loan mắt nhưng cười hô hố:

– Nó say mà chấp làm gì, kệ nó.

Tý què bực mình:

– Nhưng nó chửi anh quá trời.

Loan mắt nhưng nhún vai:

– Tao đâu có chọc nó!

Tý què mồm năm miệng mười:

– Vậy mà nó chửi anh mới tức chó!

– Tao không tin!

Tý què vò đầu bứt tai:

– Trời ơi! Không tin anh đi hỏi người ta coi.

– Người ta là ai?

Tý què ú ớ:

– Người ta đó!

Loan mắt nhung vỗ tay lên vai Tý què:

– Thôi, chuyện đó hãy dẹp sang một bên, hai đứa mình đi chơi đã rồi tính sau.

Tý què bỗng reo lên:

– Mình đi coi hát bóng ghen anh!

Loan gật đầu:

– Ủa, lâu lắm tao cũng không đi coi hát, mà biết ở đâu có phim hay?

– Mình tới rạp Minh Quang, phim cao bồi bắn nhau thần sầu quỷ khóc.

– Ủa thì đi.

Tý què hỏi lại:

– Anh ăn uống gì chưa?

Loan lắc đầu:

– Chưa, tao sẽ mua một khúc bánh mì vô rạp ăn cũng được.

– Còn em mua kẹo cao su và ba điếu Phénix, anh bốn điếu Ruby.

Khi ra khỏi rạp, Tý què chợt nhớ tới chuyện Hai Huỳnh:

– À, ngày mai anh có chịu “pạc co” với thằng Hai Huỳnh không?

– Mai mày gặp lại nó hả?

– Dạ, nó bảo anh cho nó cái hện.

Loan suy nghĩ một hồi rồi nói:

– Được, tối mai mày bảo nó xuống đây rồi mày đi kêu tao, thật phiền nhiều quá, tao không muốn gây sự với ai hết...

Tỷ què có vẻ khoái trá, nó lại được dịp ba hoa chích chòe:

– Uýnh thấy mẹ nó anh ơi, đánh cho nó ngán mặt luôn...

Hai đứa dắt nhau ra chợ thì gặp bọn Sáu hô đang đứng uống nước chanh muối. Chúng nó trông thấy Loan mắt nhung và Tỷ què thì reo lên:

– A anh Loan, cả thằng Tý què nữa.

Tý què khập khiễng nhào đến:

– Bao tao uống với, hôm nợ tao bao tụi bây quá nhiều rồi.

Bọn Sáu Hô nhao nhao mời Loan:

– Anh uống nước anh Loan.

Loan lắc đầu, thằng Sáu Hô nói:

– Có người chờ anh ở nhà đó, anh về ngay đi.

Loan hơi lo, cau mày hỏi:

– Ai đó?

– Anh cứ về thì biết!

Tý què hiểu sự phân vân của Loan nên hỏi lại:

– Ai đó tụi bây!

Sáu hô ghé sát tai Tý què nói nhỏ một câu gì đó. Tý què tươi ngay nét mặt:

– Anh Loan cứ về đi, không có chuyện gì nguy hiểm hết!

Loan thấy bọn lỏi tì vui vẻ nên không còn lo lắng gì hết, hăn quay lưng đi. Tý què còn nói với:

– Đêm nay tụi em không ngủ nhà đâu anh Loan à.

Tý què quay lại hỏi tụi lỏi:

– Nó đến hồi nào vậy?

– Mới vừa rồi!

– Sao tụi mày không tổng cổ nó ra?

– Tổng cổ sao được, nó còn lên mặt nữa kia, nó bảo anh Loan hẹn nó, ưng nó rồi, tụi mình mà lộn xộn anh Loan đá thấy mẹ!

Tỷ què nhỏ phệt một bãi nước bọt xuống đường:

– Đ.m, tụi bây như con bò, sao vừa rồi không hỏi anh Loan thử coi?

Sáu hô bữu môi:

– Có mày ngu, tao tính để cho anh Loan ngạc nhiên, nếu êm ru bà rù là đúng, mà lát nữa thấy nó bị đá ra đường thì tụi mình đến làm thịt cho nó chừa tội nói láo đi.

* * *

Loan mắt nhắm trở vào trong xóm với tâm trạng phân vân. Ai kiếm mình đây? Hay Dương húc đã ra? Không có lý, vì nếu Dương húc ra, gã phải đi cùng với bọn lỏi tì.

Loan tắc lưỡi: “Thầy kệ, mình cứ vào thử coi”. Loan cẩn thận nắm tay vào đầu sợi dây sên giấu trong bụng. Nó đẩy cửa bước vào nhà.

Loan mắt nhung đứng khựng lại nhìn, lên tiếng hỏi:

– Ai đó?

Chiếc mừng động dậy, Loan nghe tiếng cười ngẩn, giọng cười con gái. Chiếc mừng được vén lên, đầu một đứa con gái rối như tổ quạ thò ra:

– Em đây!

Loan bỏ thông tay:

– Đi ra khỏi nhà này ngay!

Tám Neo. đứa con gái đó là Tám Neo. Lên tiếng, giọng đổng đánh:

– Sao anh lại đuổi em?

Loan lạnh lùng:

– Tôi không muốn ai ngủ ở giường này hết!

Tám Neo nghiêng mặt nhìn Loan mắt hung:

– Phách lối hoài, em nói cho anh biết, em đã nằm ngủ ở giường này khi anh còn ngủ dưới đất lộn.

Loan mắt hung tới trước mặt Tám Neo:

– Bây giờ cô muốn gì?

– Muốn ngủ ở đây!

Loan nhún vai:

– Vậy tôi sẽ ra ngoài đường ngủ.

Tám Neo ngồi dậy, thông chân xuống giường:

– Sao vậy anh, bộ em cùi hủi sao?

– Nhưng tôi không muốn ngủ chung với con gái.

Tám Neo cười ré lên:

– Sao anh cù lần quá vậy?

Không biết tại sao, khi Loan đứng trước một người con gái, hẳn trở nên ngượng ngùng:

– Nhưng cô... nhưng cô là vợ thằng Hoạch sún.

Tám Neo đứng thẳng dậy, nàng thân mật nắm lấy tay Loan:

– Em biết mà, anh sẽ nói em câu đó, anh tưởng em lấy thằng Hoạch sún sướng lắm sao, nó bắt ép em!

Loan mắt nhắm gỡ tay Tám Neo ra:

– Cô nói vô lý, cô không lấy nó thì nó làm gì được cô?

– Nó chém em chết!

Thấy Loan mắt nhắm gỡ tay mình ra, Tám Neo làm bộ râu rĩ, nó ngồi phịch xuống giường:

– Sao anh nở tẻ với em quá vậy?

Loan bực mình, mắt long lanh:

– Cô muốn gì?

Tám Neo không trả lời, nó nằm vật xuống giường úp mặt trên gối. Một lát sau, Loan mắt nhắm thấy hai vai nó rung lên, nó nức nở khóc. Loan mắt nhắm càng bực mình hơn:

– Trời ơi! Kỳ cục không, nước mắt ở

đâu mà lắm quá vậy?

Tám Neo vẫn thút thít khóc. Loan thật khó nghĩ, hần chấp tay sau lưng đi vòng quanh nhà. Loan phân trần:

– Tôi có làm gì cô đâu mà cô khóc, kỳ quá à!

Tám Neo làm mình làm mẩy, nó đập tay xuống chiếu:

– Anh xử tệ với em, anh không hiểu em gì hết trơn.

– O hay, đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với cô.

Tám Neo tức tưởi khóc, nó làm như nó là một kẻ bị tình phụ. Nó bỗng ngồi dậy chùi nước mắt:

– Anh có biết đâu là em đã để ý đến anh từ khi anh còn nằm ngủ dưới đất, từ

khi anh chưa chém thẳng Hoạch sún.

Loan chợt nhớ đến Xuân, đến những giọt nước mắt của nàng ngày xưa. Xuân khóc thật dễ dàng, thật mùi mẫn và nàng đã yêu thương Loan hết mình. Nàng cũng ở vào hoàn cảnh như Tám Neo ngày nay.

Tâm trạng Loan lúc này thật phân vân khó nghĩ, nó phải ăn nói thế nào với người con gái này? Loan mắt nhắm đến cảnh Tám Neo, giọng dịu dàng hơn:

– Thật tình tôi chẳng biết làm sao!

Tám Neo thỉnh lĩnh ôm choàng lấy Loan:

– Anh đừng bỏ em anh ơi! Em cần anh, cần một người chồng.

Loan mắt nhắm xô nhẹ Tám Neo ra, nhưng Tám Neo không buông, nó

gào khóc to hơn. Loan mắt nhung dậm cuống lên hần lắp bắp nói:

– Kỳ quá vậy, làm chi mà khóc um lên vậy? Người ta nghe thấy...

– Thấy kẻ người ta...

– Nhưng tôi không muốn vậy, cô buông tôi ra đi.

Tám Neo hậm hực:

– Em không buông không nhả gì hết trơn á, trời gằm cũng không nhả.

Loan mắt nhung bực mình xô Tám Neo ra:

– Kỳ quá vậy!

Tám Neo tru tréo:

– A, anh đánh tôi đi, giết chết tôi đi, trời ơi là trời...

Loan mắt nhung hốt hoảng bịt lấy miệng Tám Neo:

– Kỳ không kia, ai làm gì...

Tám Neo vùng vẫy, ôm chặt lấy Loan rồi kéo nó lăn ra giường đến rầm một cái. Loan cuống lên:

– Cô làm gì tôi vậy?

Tám Neo vẫn mồm năm miệng mười:

– Anh giết tôi đi, giết chết tôi đi...

Loan mắt nhung không có phản ứng gì, hần xuôi xị cho Tám Neo muốn làm gì thì làm. Hần nghĩ đến Xuân và bỗng nhớ Xuân ghê gớm. Từ sự làm mình làm mẩy tới sự chột nhả, nhất nhất Tám Neo đều giống Xuân, những cái tát nhẹ, những cái câu véo đĩ thỏa như đúc khuôn với

những động tác của Xuân.

Loan mắt nhung lảng lạng xô con bé sang một bên:

– Thôi ngủ đi!

Tám Neo chỉ nằm yên được một lát, nàng lại gác chân sang Loan:

– Em biểu nè!

Loan mắt nhung buồn ngủ díp mắt, nó chỉ ừ hử.

– Vậy là xong rồi hén, từ bây giờ em là vợ anh, anh khỏi lo gì hết á, em sẽ nuôi anh, anh sẽ chơi cà nhổng tối ngày. Lâu lâu, anh bênh vực em...

Loan mở mắt:

– Bênh vực cái gì?

Tám Neo cười giả lả:

– Ai ăn hiếp em anh đánh thấy mẹ. Tụi khứa đó, tụi nó khốn nạn lắm anh ơi, nó tung đồng tiền ra...

Loan mắt nhung chột hiểu mục đích của ả, hấn thấy danh dự mình bị xúc phạm. Mình sẽ biến thành một thằng ma cô chuyên nghiệp. Tám Neo thấy Loan mắt nhung im lặng thì ả hôn hít từng bừng làm như thương yêu người tình mới ghê lắm. Loan thấy ghê ghê trên da thịt mình, nhất là Loan lại ngửi thấy mùi nước hoa ngai ngái pha trộn với mùi tóc lâu ngày không gội của ả. ả giở đủ mảnh khốe nhà nghề ra mơn trớn Loan. ả thủ thỉ:

– Bỏ mấy thằng đánh giày đi anh ơi, về sống với em, em sẽ giới thiệu anh với bà con lối xóm.

Loan mắt nhung đang bực mình sẵn, nghe ả nói vậy hấn càng bực mình hơn. Hấn lảng lạng ngồi dậy vén mùng gọn lên. Tám Neo chưa kịp ngạc nhiên đã bị Loan mắt nhung tống cho một cái đập văng xuống đất. ả tru tréo lên:

– Anh làm cái gì kỳ vậy?

Loan hăm hăm:

– Cút ngay không tao đá thấy mẹ!

Thế là Tám Neo tru tréo lên:

– A, mày phụ rầy tao phải không, mày “chơi hoa cho biết mùi hoa” rồi hành hạ tao.

Loan chồm dậy như con thú dữ, hấn bạt tai cho Tám Neo thêm một cái nữa. Dựng cô ả dậy, đập ả thêm một cái bắn ra ngoài cửa:

– Mày mà lảng cháng tao cho mày đi theo thằng Hoạch sún luôn.

Nói xong, Loan mắt nhắm sầm nét mặt bước ra. Tám Neo nhát đòn sợ quỳnh lên. Ắ vừa lùì vừa lảm nhảm chửi Loan không thiếu một lời gì, làm hàng xóm thức giấc. Thấy Loan mắt nhắm không đuổi theo, ả ù té chạy ra ngoài hẻm.

CHƯƠNG 28

LOAN MẮT NHUNG SỜ TAY VÀO CHUÔI DAO, ngực áo hắt phanh ra vừa đủ để thò tay vào rút con dao. Đêm lạnh giá, hai chai 33 không làm cho Loan nóng người, chỉ làm hắt thêm can đảm.

Loan mắt nhung chậm bước trên con đường vắng, bọn Tý què theo sau phía xa xa. Loan mắt nhung nhìn tuốt đến tận cuối con đường đằng kia, vẫn chưa có một bóng người nào xuất hiện.

Loan mắt nhưng đứng dừng lại, bọn Tý què cũng đứng lại.

Loan mắt nhưng rút một điều thuốc lá gắn lên môi, hấn sờ tay vào túi không thấy bật lửa. Hấn giơ tay lại phía sau ngoắt. Bọn lỏi thì biết ý, Tý què khập khểng chạy lại, nó lập cập đánh diêm. Anh lửa bùng lên, soi tỏ khuôn mặt của Loan, khuôn mặt lạnh lùng với một vết sẹo bên má lõm sâu. Điều thuốc cháy, Loan gắn lên môi, đôi mắt Loan vẫn chăm chú nhìn ra phía cuối đường.

Tý què run cầm cập, nó không biết run vì lạnh hay vì sợ, nó cũng đưa mắt nhìn ra cuối đường:

– Nó bảo với em đúng mười hai giờ đêm nó đến mà.

Loan hừ một tiếng, nó móc bao thuốc ra quảng cho Tý què:

– Dang ra!

Mắt Loan nhìn thẳng ra cuối đường, Tý què nhìn theo rồi ù té chạy lại phía sau. Đôi chân khập khiểng của nó không chạy được mau. Lưỡi Tý què lú lại báo động cho bạn bè:

– Nó đến rồi!

Cả bọn nháo nhác nhìn theo hướng tay đang chỉ ngược lại của Tý què. Một bóng người vừa xuất hiện ở cuối đường, hần đi chậm rãi, mặc quần xà lỏn, chân đất. Mắt Tý què mở lớn:

– Đúng thẳng Hai Huỳnh rồi.

Loan mắt nhung đứng chống nạnh nhìn Hai Huỳnh lom lom, trên miệng vẫn phì phèo điếu thuốc. Hai Huỳnh thấp hơn Loan, nhưng to bề ngang. Tới cách Loan chừng hai thước hần dừng lại,

đôi mắt của hắn quăm quặm nhìn Loan. Loan thấy hắn mỉm cười, rồi tiếng nói của hắn rít qua hàm răng:

– Mày là Loan mắt nhung?

Loan gật đầu, nó đưa tay vào bụng nắm lấy chuôi dao. Hai Huỳnh trông thấy, nháy lùì lại đưa tay ra phía trước cản:

– Khoan!

Loan mắt nhung cau mặt, để nguyên tay trên cán dao. Hai Huỳnh bình tĩnh khoanh tay trước ngực đảo qua đảo lại trước mặt địch thủ. Nó nhìn ngấm Loan mắt nhung từ đầu đến chân. Cái nhìn đó làm Loan mắt nhung khó chịu và nóng mặt.

Loan mắt nhung ngậm chếch điều thuốc lá sang một bên mép:

– Màỵ là Hai Huỳnh phải không?
Màỵ đánh em tao?

– Rồi sao?

Hai Huỳnh cười nhạt, tiếp:

– Màỵ đừng nghe lời ranh con. Đừng tin bậy, thằng nhóc đó là một thằng xạo.

Lời nói của Hai Huỳnh có vẻ đứng đắn, làm Loan mắt nhung không thể không tin được. Hai Huỳnh tiếp:

– Tao nghe nói màỵ chì lắm nên đến coi thử thế nào?

– Thử xem sao?

Loan nhắc lại câu đó, hần tiếp:

– Vậy ra màỵ đến đây không phải vì những thằng tao mới hạ?

Hai Huỳnh lắc đầu rồi hỏi:

– Bây giờ mình tính sao đây?

Loan mắt nhắm nhắm nhiên rút con dao ra, liệng xuống đất:

– Tao với mày xài chung con dao này.

Hai Huỳnh rút con dao bánh mì của mình ra, liệng vào bờ cỏ:

– Đồng ý!

Hai đứa dang xa nhau ra, con dao nằm dưới đường ngay khoảng giữa hai đứa. Cả hai đều lừa thế nhau, tìm mọi sơ hở. Hai Huỳnh nói:

– Mày hạ được tao, tao sẽ làm đàn em mày suốt đời.

Loan mắt nhắm lừa thế, hấn hơi cúi người xuống. Lập tức Hai Huỳnh tung một cái đá đến vèo qua đầu Loan. Loan

mắt nhung lạng người tránh khỏi. Hắc cười khanh khách:

– Khá lắm!

Dứt lời, Loan mắt nhung tung liên hai cái đá vèo vèo ngược về phía sau, như càn một con dế. Khi vừa đứng vững, Loan mắt nhung quất liên hai cái cùi chỏ. Hai Huỳnh kêu ối một tiếng. Mặt hắc tá hỏa vì một cú cùi chỏ, Loan mắt nhung ra đòn quá nhanh, nhanh đến độ hắc không ngờ địch thủ của mình lại ra đòn mau và mạnh đến như vậy. Hai Huỳnh ôm lấy mặt, đỡ gạt loạn xạ, một ngọn cước nữa phóng trúng ức gã, gã cúi gập người xuống, ngã sấp mặt. Tuy đau, nhưng Hai Huỳnh đã vớ được con dao trên mặt đất, hắc chém đại một nhát, nhát chém trúng bắp chân địch thủ thật ngọt. Loan mắt nhung nhảy lên, tránh

một nhát dao thứ hai. Loan mắt nhắm bị đòn hăng máu, nó bất chấp nguy hiểm nhảy phóng đại cả hai chân vào người Hai Huỳnh. Nó nghe Hai Huỳnh kêu lên, con dao văng ra khỏi tay, đồng thời Loan mắt nhắm cũng ngã trượt trên người hắn. Loan mắt nhắm thấy lưng mình bỏng rát, hắn nén đau, lăn người đi một vòng, chụp lấy con dao, lộn mèo trở lại ngồi đè lên ngực Hai Huỳnh.

Đôi mắt Hai Huỳnh mở to, đôi mắt khiếp hãi đến tột độ, khi nhìn địch thủ mình sắp sửa hạ lưỡi dao xuống. Không biết ngấm nghĩ làm sao, Loan mắt nhắm xoay ngược chuôi dao gõ đến cộp vào tam tinh Hai Huỳnh. Hai Huỳnh thấy hình ảnh địch thủ mờ đi... Khi hắn mở mắt ra, hắn thấy một chân địch thủ chặn lên ngực mình, mũi dao chĩa xuống. Giọng Loan mắt nhắm lạnh lùng:

– Đủ chưa?

Hai Huỳnh thúc thủ:

– Tao chịu thua!

– Làm sao tao tin được mày?

Hắn ngửa mặt lên nhìn bóng đèn:

– Tao thể có ngọn đèn, tao giữ lời hứa.

Loan mắt nhung yên tâm, hắn bỏ thông tay xuống, buông con dao, giơ hai tay ra đỡ địch thủ. Loan mắt nhung giọng bình tĩnh, nhẹ nhàng nói:

– Hai đứa mình không thù không oán nhau.

Hai Huỳnh dường như kiệt lực, hắn muốn lả người trong vòng tay Loan mắt nhung:

– Từ nay tao sẽ sống chết với mày.

– Chúng bay lại đỡ anh Hai Huỳnh về nhà.

Bọn nhóc tì lúc đó mới ào chạy đến.
Sáu hô lấp bắp:

– Cả anh cũng bị thương nặng nữa.

Loan mắt nhắm gật đầu:

– Tao về nhà luôn.

Bỗng nhiên Loan thấy thương mến địch thủ, yêu nụ cười của hắn. Loan mắt nhắm choàng tay qua vai địch thủ, nó thân mến siết tay trong tay địch thủ:

– Chắc mày bị nặng lắm nhỉ?

Vì tự ái, Hai Huỳnh không thể thú nhận một cách dễ dàng được, hắn lắc nhẹ đầu:

– Không đến nỗi nào, chúng ta đã biết sức nhau, vậy từ giây phút này trở đi chúng ta là bạn.

Loan mắt nhung nhắc lại:

– Ủ, chúng mình là bạn.

Hắn siết chặt tay người bạn mới hơn. Loan mắt nhung ra lệnh cho bọn lỏi tì chạy về nhà trước, mua cà phê và đồ ăn. Hai Huỳnh móc trong túi ra một nắm tiền, hắn đưa cho bọn lỏi:

– Chúng mày lấy tiền này mua hết, hôm nay bọn mình nhậu cho đã một bữa, thuốc lá và la-ve cho nhiều nghe tụi bây.

Loan mắt nhung cản lại thì Hai Huỳnh trợn mắt lên vắng tục tùm lum:

– Đ.m, mày chơi thế hết đẹp rồi, đã gọi là giang hồ thì phải chơi sao cho đẹp chứ mày.

Loan mắt nhung đành chiều lòng người bạn mới. Tuy những vết thương trên thân thể cả hai đang hành hạ dữ dội, nhưng trong lòng họ đều thấy lâng lâng vui sướng.

Hai người phải vượt qua con đường hẻm ít người qua lại và đi lối tắt về nhà. Loan mắt nhung nhường Hai Huỳnh ngồi vào chiếc ghế xích đu độc nhất mà hẳn gọi là ngai vàng:

– Hôm nay mày là thượng khách của tao, cứ tự nhiên.

Loan mắt nhung sai Tý què ra tiệm thuốc tây mua thuốc đỏ và bông băng. Loan mắt nhung cười:

– Đánh nhau trời chết rồi mới kết bạn.

Hai Huỳnh thú thật:

– Nói là không ăn thua gì chớ tao cũng thấy rêm người thấy mẹ.

– Tao cũng vậy!

Hai Huỳnh cười lớn:

– Nếu lúc đó mày để cho tao một dao là rồi đời, đâu còn giờ phút này. Ấy, mà tại sao lại kỳ vậy nhỉ?

Loan mất nhưng gặt gù:

– Tao cũng không biết tại sao. Lúc đó tao nhìn thấy đôi mắt của mày, đôi mắt có vẻ tuyệt vọng, và rồi tao quay ngược chuôi dao...

Hai Huỳnh lè lưỡi:

– Tao chắc chết, tao nhìn thấy chín ông trời lặn. Khi đòn của mày hạ xuống, tuy đau nhưng sao tao thấy thương mày quá, và khi đó những gì tao nghĩ về mày lúc trước biến hết...

– Mày nghĩ về tao ra sao?

Hai Huỳnh không ngần ngại mới toạc móng heo:

– Tao nghĩ mày là một thằng hèn hạ, nhỏ nhen...

Nói xong Hai Huỳnh cười lớn, tiếng cười thật sáng khoải mà Loan mắt nhưng ít tìm thấy ở một người con trai nào khác. Hai Huỳnh nhìn quanh nhà:

– Trông căn nhà này cũng được đấy chứ, làm cách nào mà tụi bây có được?

– Cửa Dương húc thuê để lại, hằng tháng vẫn trả tiền đều đều...

Hai Huỳnh gật gù:

– Tụi tao cũng phải kiếm một căn nhà mới được, ngủ đường ngủ chợ bao nhiêu năm trời nay rồi, khổ quá chừng.

Loan mắt nhung nhìn ra ngoài hẻm tối, lẩm bẩm:

– Mình phải có một căn nhà, phải có một cuộc sống bớt khốn nạn hơn.

Hai Huỳnh không nói gì, hấn gật gù tán thưởng ý kiến của Loan mắt nhung.

Những vết thương trên người đã băng bó xong. La-ve, tôm khô, củ kiệu, tai heo bày đầy ra một mảnh giấy báo để dưới sàn nhà. Loan mắt nhung mời:

– Thôi, tụi mình xáp vô.

Bọn con nít được lệnh nhảy vào tranh chỗ ngồi om sòm. Tỷ què luôn luôn

giành ngôi cạnh Loan mất nhưng. Mỗi lúc này Hai Huỳnh mới nhìn thấy Tý què. Hấn nghiêm mặt hỏi:

– Mày nói gì với anh mày?

Tý què chối đây đẩy:

– Không, em có nói gì đâu ngoài vụ anh nhần.

Hai Huỳnh lắc đầu:

– Không, còn nhiều chuyện khác kia... Tao đánh mày hồi nào?

Tý què sợ toát mồ hôi ra, nó đưa mắt nhìn Loan mất nhưng cầu cứu. Bọn lỏi thì không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao, chúng cười rầm rĩ vì Tý què bị kê.

Loan mất nhưng hiểu hoàn cảnh khó xử của Tý què. Hấn giơ tay lên bẹo tai Tý què:

– Mày là tổ sư xạo, bận sau thì bỏ tính đó đi nghe chưa. Tao mà nghe lời mày thì đâu có lúc này. Chắc hai đứa tụi tao một sống một chết rồi. Mày biết điều thì xin lỗi anh Hai Huỳnh đi.

Tý què biết chưa mình phải xử trí ra sao thì Hai Huỳnh gạt đi:

– Vậy là đủ rồi, thôi bỏ qua chuyện đó.

Nói xong, Hai Huỳnh bê nguyên chậu thau la-ve lên tu ừng ực. Tu xong, hắt khà một tiếng đẩy sang phía Loan mắt nhung:

– Phải uống vậy mới đẹp!

Sau ngày Xuân chết, Loan mắt nhung trở thành một tay nhậu có hạng. Loan mắt nhung không ngần ngại, bê chậu thau lên làm một hơi. Nó đặt chậu xuống

và bốc tai heo cho vào miệng nhai nhồm nhoàm.

Hai Huỳnh khoái trá:

– Vậy mới được, mình phải nhậ thật tàn nhẫn, dã man, vô nhân đạo.

Bọn lỏi tì a tòng nhau đòi uống. Loan mắt nhưng hứng chí khuyến khích:

– Cho tụi bây uống luôn, chết bỏ!

Chỉ một loáng, đồ ăn và chậu thau lave gần cạn, bọn lỏi tì bắt đầu say. Thằng thì khật khà khật khưỡng, mặt mũi lơ đờ như lên đồng. Thằng Tý què nói lung tung lang tang không còn ra đầu ra đuôi gì ráo trọi.

Thằng Sáu hô nằm gục xuống đất, chống mông lên trời ngủ ngáy khò khò. Những thằng khác bò ra được đến cửa

thì gục xuống mưa thốc tháo, rồi nằm bẹp luôn trên bãi mưa ngủ.

Loan mắt nhung bứt tung chiếc áo ném ra đất, hấn nằm gối đầu lên bụng Hai Huỳnh. Hai Huỳnh ba hoa:

– Tụi mình lúc này là ông trời mày ạ!

– Ủa, mình phải là ông trời chứ!

– Rồi tụi mình sẽ đẹp hết, từ trái sang phải, từ trên xuống dưới, cha... Ngày mai tao đi gây sự chém bỏ mẹ hết mấy thằng đầu nậu, bắt những thằng đàn em chúng nó làm đàn em mình. Thằng nào đầu hàng ngay thì yên thân.

Loan mắt nhung lắc đầu:

– Mình còn yếu quá, chỉ có tao với mày thì làm sao đẹp được hết...

Hai Huỳnh ngồi nhòm dậy:

– Tao nhiều đàn em lắm mày ơi, tao hô một tiếng là tụi nó theo tao liền.

Loan mắt nhưng chợt nhớ ra:

– Ngày mai thằng Dương húc ra rồi.

Hai Huỳnh tròn xoe mắt, hấn vồ vào đùi đến đét một cái:

– Vậy hả, thế thì tốt quá, thằng Dương húc cũng nhiều đàn em lắm, vậy là mình thêm vây cánh rồi.

Loan mắt nhưng thấy Hai Huỳnh đề nghị hợp lý, hấn ngồi trầm ngâm suy nghĩ:

– Mình sẽ thanh toán vụ nào trước?

Hai Huỳnh lắc đầu:

– Gặp đám nào đẹp đám đó...

– Đâu được, mình phải có kế hoạch
đàng hoàng, tao nghĩ ra kế hoạch rồi.

– Kế hoạch sao?

– Mình sẽ tĩa từng đám một, từ gần
tới xa.

– Tới thanh toán đại mấy thằng đậu
nậu ấy à?

Loan mất nhưng xua tay:

– Đâu có được, đám em mày có mấy
đứa?

– Tám đứa!

– Được, khu này mày từ đâu đến
đâu?

– Quanh quần khu nhà ga Sài Gòn.

Loan mất nhưng ngồi dậy bảo Hai
Huỳnh:

– Mày sẽ cho những đàn em của mày sang khu khác làm ăn.

– Chúng nó đánh thấy mẹ!

– Đánh thì mới có chuyện, mày vịn vào cơ đó sang trả thù, đánh thằng đầu nậu thừa sống thiếu chết, phải đánh cho dữ kia, đánh cho chúng ngán mặt mình luôn. Thằng nào chịu đầu hàng thì là đàn em mình, mà không thì chỉ còn nước bỏ mà đi...

Hai Huỳnh gật gù:

– Mày bàn nghe được, nhưng trái luật giang hồ, tụi nó sẽ xúm lại ướn mình thì chỉ có nước mất mạng.

– Đừng nói tùm lum cho tụi nó biết, mình làm như đánh lộn vì chuyện cá nhân, mình sẽ tia từng thằng, cho tới khi một số đông theo mình thì thằng nào làm gì nỡ.

Loan ngồi dựa lưng vào tường, nhìn ra ngoài trời tối đen, đôi mắt hần như tới một tương lai xa vời nào đó:

– Đâu có phải chỉ riêng chuyện mấy thằng đánh giày, mình còn đi xa hơn nữa kia. Trước đây tao đâu có nghĩ đến chuyện này, tao khổ quá, tao bị vui đập như con chó! Ủ, con chó hay cắn bậy khi phải dõn vào góc tường. Từ khi tay tao nhúng máu, tao ở tù ra, tao thấy rằng mình khó có thể trở lại lối sống như hồi xưa.

Hai Huỳnh bê chậu thau la-ve uống nốt:

– Mình là du đãng rồi.

Nói xong, Hai Huỳnh giơ tay lên che miệng ngáp dài:

– Tao buồn ngủ quá!

– Leo lên giường mà nằm.

– Còn mày?

– Kệ mẹ tao, tao còn nhậu nữa, nhậu một mình, nhậu cho chết luôn. Tự nhiên hôm nay tao buồn quá!

Hai Huỳnh lững khùng một hồi rồi đành lên giường nằm, hấn không quên nhắc chừng Loan:

– Nhớ mai đi đón thằng Dương Húc nghe mày!

Loan mắt nhắm nhưng không trả lời, nó chỉ gật đầu. Tất cả mọi người đã say ngủ, còn lại mình Loan ngồi nhìn những đứa em nằm la liệt, hấn thấy lòng mình nao nao buồn. Loan mắt nhắm lom khom đứng dậy ra nhìn vào mặt từng đứa trẻ, hấn cúi xuống thăm thì:

– Chúng mày cũng buồn lắm phải không, ồ chúng mày biết nhậu, biết hút thuốc lá, biết đủ mọi chuyện... Khi tao bằng tuổi tụi bây tao đâu có biết gì.

Loan mắt nhung bế từng đứa trẻ lên tay, đặt vào giường của chúng. Tý què bị đụng vào người, nhột cười lên khanh khách, nó nói ngọng nghịu trong cơn say:

– Đ.m, khoái quá, cho em uống nữa nghe anh Loan, em không say.

Thốt nhiên Loan mắt nhung thấy thương những đứa em kết nghĩa này. Chúng sống thật hồn nhiên, hình như chúng chưa biết buồn là gì.

Tất cả những người trong nhà đã ngủ say. Chỉ còn Loan mắt nhung và nỗi cô đơn của hắn. Loan ngồi yên trên bậc

thêm, đêm không gây một tiếng động nhỏ. Chính sự im lặng đó làm Loan khó chịu, hẳn nghe rõ tiếng thở của mình, hẳn nhìn thấu tâm can mình.

Hắn nghe một tiếng gọi xa xôi đâu đó, một tiếng gọi quen thuộc như hẳn mới được nghe ngày hôm qua. Loan mắt nhắm lắc đầu lăm bắm:

– Thôi em, hãy để anh yên.

Loan mắt nhắm vò tay lên đầu làm tóc rối bù lên, hơi thở hẳn có vẻ mệt mỏi, hẳn muốn tìm một chỗ dựa lưng, nhưng hẳn vẫn tự nhủ hãy tỉnh táo, nếu mình nằm xuống, mình sẽ gục. Hình ảnh người con gái mỗi lúc lại rõ hơn ở trong đầu Loan. Xuân, chính là Xuân. Nàng chấp chờn khi xa khi gần:

– Không, anh không bao giờ quên em, anh đã nguyện như vậy. Anh sẽ giết, sẽ giết hết tất cả những kẻ nào đã giết em của anh.

Hai hàm răng Loan mắt nhung nghiến chặt vào nhau kèn kẹt, đôi mắt trợn trừng nhìn vào khoảng không gian tối đen:

– Chúng nó sẽ chết, chết thảm hại, chết không toàn thây!

Loan mắt nhung thấy cổ mình mỗi nhừ, và những vết thương ở lưng mỗi lúc một thêm rát. Loan ngạc nhiên không biết mình cố thức để làm gì. Hắn đứng dậy, loạng choạng đi vào nhà, hắn gục xuống, và tự nhiên thấy ruột gan mình cồn lên, hắn mưa thốc tháo.

Loan mắt nhưng còn nghe mơ hồ tiếng cười hăng hắc của Tý què trong cơn mơ.

CHƯƠNG 29

HOẠCH SÚN ĐỪNG NÉP VÀO TƯỜNG, chỗ tối nhất, theo dõi bộ ba Loan mắt nhung, Dương húc và Hai Huỳnh. Chúng đang đi vào xóm và nói chuyện ồn ào.

Dương húc ba hoa:

– Đ.m, tao tưởng mình cũng phải ở tù ít ra là năm sáu năm. Ra khỏi khám, tao thấy cảnh vật thay đổi nhiều quá!

– Có thay đổi gì đâu?

Hai Huỳnh nói. Dương húc cãi lại:

– Mày ở ngoài hoài đâu có thấy được. Khi tao bị bắt, ở khu đất trống phía đầu xóm nhà mình đâu có nhà cửa gì, vậy mà bây giờ đã xây xong cái nhà ba tầng rồi, ôi còn nhiều nữa, tao sẽ đi xem hết cả buổi sáng hôm nay.

Hoạch sún lò dò đi theo. Hấn thấy bộ ba đó vào một quán cà phê ngay trong xóm, quán cà phê chị Sáu Chi. Hoạch sún giờ bàn tay mình lên, bàn tay cụt tròn ba ngón, hấn cảm giận: “Thằng Loan mất nhưng ời, tao sẽ giết mày để trả thù này!”.

Tiếng Dương húc oang oang trong quán:

– Chào chị Sáu Chi, mạnh giỏi chờ chị!

Người đàn bà đang lúi húi pha cà phê, ngẩng lên:

– A em, mới “dìa” hả em!

Dương Húc “dà” một tiếng. Ngày hôm nay Dương húc thấy mình vui như Tết. Hấn oang oang nói.

– Tao tưởng ra ngoài này còn mệt lắm chứ, không ngờ gặp tụi bây, tao mừng hết lớn. Thằng Loan mắt nhung vậy mà được việc.

Hấn im lặng một lát rồi hỏi tiếp:

– Sau khi mày chém nó rồi nó đi đâu?

Loan mắt nhung lắc đầu:

– Tao cũng không biết nữa, nó đi biệt tăm luôn.

Dương húc gật gù:

– Cái thằng phản bội đó giết còn được nữa kia, nếu tao gặp nó...

Hoạch sún đứng nép vào tường, hẩn nín thở, đôi mắt hẩn vẫn theo dõi...

Chị Sáu Chi trở ra, lên tiếng hỏi:

– Các chú uống gì?

Dương húc chớp chớp miệng:

– La-ve! Cha, thềm la-ve hết sức vậy đó.

Hẩn quay lại hai người bạn:

– Hôm nay tụi bây thả giàn cho tao một mách nhé!

Hai Huỳnh cười khà khà:

– Hôm nay mày làm xếp mà, đ.m, thiếu tiền ăn nhậu tao sẽ đi ăn cướp cho mày nhậu.

Bữa nhậu đêm hôm qua vẫn làm Loan mắt nhung thấy ớn ớn. Nhưng nó không thể nói ra điều đó, hấn vẫn phải hăng hái uống, càng uống mặt nó càng tái lại. Càng lăm lỳ, nó nhìn ra ngoài cửa. Ở ngoài đó, có những người đàn bà và con nít dắt mỗi chạy qua chạy lại mời chào. Họ dắt khách làng chơi đi tuốt vào trong hẻm tối.

Dương húc thì luôn luôn chào hỏi những người quen biết hấn kéo họ lại kể cho nghe tình cảnh tù tội của mình. Nhiều người muốn ngồi lại uống nói chuyện, nhưng thấy mặt mũi Hai Huỳnh và Loan mắt nhung lăm lỳ, họ dậm ngán đành bỏ đi.

Một người đàn ông đứng tuổi bước vào quán, người hấn sặc sụa mùi rượu. Hấn vỗ bàn:

– Ê, bà chủ!

Chị Sáu Chi quay lại:

– Gì anh?

Gã hát hàm một cách kênh kiệu:

– Kêu cho tôi một em coi!

Ba người đang ngồi uống rượu ở bàn, thấy gã đàn ông gây ồn ào thì ngẩng lên nhìn. Gã hát hàm nhìn lại:

– Nhìn gì vậy, bộ lạ lắm sao?

Loan mắt nhung và Dương húc nóng mặt toan đứng dậy thì Hai Huỳnh giữ tay ra hiệu ngồi lại. Hai Huỳnh cười mơn trớn:

– Dạ, dạ em đâu có dám làm gì đâu ạ!

Hai Huỳnh quay sang hai bạn:

– Tụi mày nhậu đi, nhìn anh tao chi vậy!

Gã đàn ông tưởng bọn này ngán hẳn nên làm tới:

– Đ.m, nhìn tao là chết mẹ, đừng vào thằng này chỉ có nước lãnh đạn lòi ruột. Lần sau thấy mặt tao thì tránh đi nghe, lộn xộn không được đâu.

Hai Huỳnh vẫn ngọt ngào:

– Dạ tụi em ngán rồi, tụi em đâu dám, dạ...

Gã hừ một tiếng rồi vênh váo quay sang chị Sáu Chi:

– Em đâu?

Chị Sáu Chi tưởng gã là thứ dữ nên cuống lên:

– Dạ để em đi kêu, anh đi con nào?

Gã xua tay:

– Đi đi, kêu gấp, kêu tuốt luốt tụi nó đến trình diện tôi, chậm tôi “đóng cửa Ấp chiến lược” bào lảng ráo trội.

Chị Sáu Chi ba chân bốn cẳng chạy đi. Một lát sau, chị ta chỉ kêu được có ba mạng đến, trong số đó có con Tám Neo. Tám Neo lăm lét nhìn Loan mắt nhung, hăn lờ đi như không biết.

Gã đàn ông nhổ bãi nước bọt đến phệt xuống đất:

– Chỉ có ba con hủi này thôi à?

Chị Sáu Chi cười dễ dãi:

– Dạ chỉ còn có ba em, còn những em khác mắc kẹt.

Gã nhìn ba ả giang hồ từ đầu xuống chân, gã vẫy con Tám Neo lại gần.

Gã cười hô hố, bỉ ổi, và ngắt véo con Tám Neo làm con bé kêu oai oái. Gã lôi con bé đi như lôi một con chó.

Loan mắt nhung bật ra một tiếng chửi thề:

– Đ.m, nham nhở, mày cần chi vậy Hai Huỳnh?

Hai Huỳnh nhún vai:

– Để chờ lát hẵn ra mình làm thịt ở đầu hẻm. Ở đây phiên chị Sáu...

Chị Sáu Chi phàn nàn:

– Thật gặp mầy ông trời con làm ăn mệt quá.

Dương húc văng tục:

- Ông trời con cái con c...!
- Tôi nghe đâu nó là lính gì đó!
- Lính tính theo lính, mẹ ngán sao.

Loan mắt nhung uống một hớp la-ve:

- Nói cho chị biết, lát nữa tôi trả tiền la-ve cho chị bằng tiền của tên đó.

Dương húc và Hai Huỳnh gật gù:

- Mà làm nhen, cần tụi tao trợ lực không?

Men rượu làm Loan mắt nhung hứng chí, hần gạt đi:

- Khởi cần, tao sẽ làm gọn bân cho mày coi, đ.m, thứ gà chết lớn lồi...

Dương húc tì tì uống rượu:

– Uống đi tụi bây, tao phải vào “đề” một “cối”, đ.m, ở tù lâu thềm quá!

Một lát sau, cả bọn nghe thấy tiếng lụi đụi ở căn phòng nhà trước mặt, rồi tiếng con Tám Neo tru tréo:

– Tổ cha mày đánh tao hả?

Tiếng gã đàn ông gầm lên:

– Tao đẹp, đẹp cả xóm tụi bây luôn.

Con Tám Neo đập tung cửa chạy ra ngoài, mồm nồm miệng cười, ả vừa ôm quần vừa loi nhoi chửi:

– Đ.m, thứ người hôi như con chó mà bắt người ta...

Gã đàn ông cũng nhảy ra theo, gã tính tóm lấy con Tám Neo, nhưng gã tóm hụt. Quần áo gã xốc xếch:

– Đ.m, thứ dĩ điểm mà, bắt mày làm vậy chớ làm nữa còn được kia, mua mày hành hạ chơi cho vui...

Dương húc ra hiệu cho Loan mắt nhung:

– Đến lúc rồi đó mày.

Những người trong xóm thấy ồn ào bầu đông lại hỏi. Sau khi nghe Tám Neo trình bày tự sự, họ nhìn gã đàn ông nói:

– Anh có tiền vô đây chơi bởi là một chuyện, nhưng anh khi rẻ người ta quá đâu có được, khó sống lắm!

Gã đàn ông thấy đông người bao quanh mình, gã cũng hơi ớn ớn, nhưng gã vẫn còn nói cứng:

– Các người tính làm gì tôi đây?

Chị Sáu Chi sấn sổ tới:

– Anh trả tiền rồi mới được đi ra.

Gã liếc nhìn những khuôn mặt đàn ông vây quanh mình, gã phân trần:

– Tôi chưa chơi bởi gì hết, chưa gì mà con nhỏ đã làm tùm lum lên.

Chị Sáu Chi đảo đũa:

– Không cần biết, sao lúc này anh nói hăng quá vậy...

Loan mắt nhưng ra hiệu cho các bạn, hắt lăm lăm đi ra ngoài ngõ. Gã đàn ông thấy mình làm hăng không có lợi bèn móc tiền ra trả, nhưng gã vẫn còn nói ra vẻ:

– Tiền đối với tôi đâu có ăn nhằm gì, nhưng mình chơi có cảm tình với nhau vẫn đẹp hơn.

Chị Sáu Chi giằng lấy tiền:

– Xí, sao bây giờ mới nói vậy, hồi nãy anh đòi đẹp ngang đẹp dọc xóm này kia mà.

Một gã đàn ông đẹp đăm đông cho gã khách làng chơi đi ra, gã chửi đồng:

– Đ.m, thằng nào mà đốt nổi xóm này.

Loan mắt nhung đứng nép mình vào bờ tường, gã đàn ông vẫn vô tình đi ra. Gã vén quần, cố tránh những vũng nước lầy lội. Loan dõi theo từng bước chân hắn, trong khi Hoạch sún cũng đang theo dõi Loan.

Chờ cho gã đàn ông tới trước mặt mình, Loan mắt nhung nhảy ra chặn đầu. Gã đàn ông sửng sờ:

– Các người làm gì tôi đó?

Loan mắt nhắm để lòi chuôi dao ra khỏi áo, giọng hần lạnh lùng:

– Mày vào xóm này mà phách lối là mày hết đường ra con ạ!

Gã đàn ông nhìn trước nhìn sau, ngỗ hêm vắng hoe, gã biết mình có kêu cứu cũng vô ích. Loan mắt nhắm lại rút con dao ra khỏi cặp quần, giơ lên, gã lùi dần và mắc kẹt ở một góc tường. Loan mắt nhắm gần giọng:

– Tao sẽ để cho mày một cái theo làm kỷ niệm.

Mồ hôi ở trán gã đàn ông toát ra, gã kinh hoàng nhìn mũi dao của Loan đang gí dần vào cổ mình. Gã biết lúc này mình đã kẹt vào thế bí, gã tự trách mình đã nhảy vào hoàn cảnh khó xử này. Mình bậy thật, lúc này đã quá say ăn nói không giữ lời. Loan mắt nhắm cười gần:

– Mày khoe là mày có súng, rút ra coi!

Gã đàn ông lắc đầu, giọng gã mất bình tĩnh:

– Hồi nãy tôi quá say nên nói bậy, mong anh em bỏ qua cho.

– Đâu có dễ dàng quá vậy, tao phải lấy thẹo cho mày nhớ đời.

Gã đàn ông thở hỗn hển:

– Tôi đã trả tiền rồi, mặc dù tôi chưa xơ múi gì.

– Mặc mày, nhiệm vụ tao là để thẹo.

Mũi dao của Loan kê sát vào cổ gã, chỉ một cái nhích nhẹ là gã có thể mất mạng như chơi. Cuối cùng gã phải năn nỉ:

– Tôi còn ít tiền, tôi sẽ đưa nốt cho ông, chỗ anh em cả mà.

Loan mắt nhưng cười gằn:

– Ai anh em gì với mày, đứng quay lưng vào tường coi!

Loan mắt nhưng nói con dao ra một chút để cho gã đủ chỗ quay mặt vào tường. Gã định dứt tay vào túi, Loan mắt nhưng quay sống dao, chém vào tay gã một cái đau điếng:

– Toàn kháng cự hả?

Gã đàn ông xuýt xoa, Loan mắt nhưng nhanh nhẹn sờ tay vào hai túi quần của gã, không có gì, kể cả thất lưng của hắn:

– Vậy mà hồi nãy mày bảo là mày có súng, làm như bảnh lắm!

Loan mắt nhung nghe tiếng thở dốc của gã, hần cười gằn sờ tay vào túi quần sau:

– Cái gì đây?

– Dạ, cái bóp.

Tiếng cười Loan mắt nhung thật đều giả:

– Tao mượn đỡ nghe.

Gã đàn ông im lặng. Loan mắt nhung hích nhẹ mũi dao vào hông gã:

– Sao, lấy được không?

Gã đàn ông cuống lên:

– Dạ, dạ được!

Loan mắt nhung nhanh nhẹn móc cái bóp ra khỏi túi gã, hần nói mũi dao ra một chút:

– Bây giờ mày có thể lĩnh được rồi đó.

Gã đàn ông năn nỉ:

– Ông làm ơn để lại giấy tờ cho tôi.

– Mày thứ bánh, đâu cần giấy tờ.

– Dạ, tội nghiệp tôi.

Loan mắt nhưng nhìn vào chiếc bóp dày cộm của gã, giấy trăm dày cả xấp. Loan mắt nhưng lệ làng lấy ra, nhét vào túi áo mình. Xong xuôi, hắn ném cái bóp xuống đất:

– Cúi xuống lượm đi!

Loan mắt nhưng chờ cho hắn khom mình xuống, liền chặt bằng tay một phát vào cổ, cú chặt mạnh quá làm cho hắn ngã sấp mặt xuống đất. Loan mắt nhưng còn bồi thêm một cái đạp nữa vào lưng.

Gã đàn ông không ngồi dậy nổi nữa, Loan mắt nhung đứng đứng bỏ đi.

Loan bỗng nghe tiếng chân từ một ngách ngang xổ ra, nó chỉ bước xéo kịp né tránh, một mũi dao đâm xẹt qua người hắn.

Thuận tay, Loan mắt nhung liền đánh một cú cùi chỏ vào gáy địch thủ. Gã bị mất đà ngã chúi vào tường. Loan mắt nhung nhìn vào mặt gã cười nhạt:

– Lại thằng Hoạch sún, hạ tao đâu có dễ hả mày?

Hoạch sún ngồi dậy, nó nhìn Loan mắt nhung bằng con mắt căm thù. Loan mắt nhung nhìn thấy những ngón tay cụt của gã. Hắn nhún vai:

– Mày có quyền trả thù, nhưng nếu có mất mạng thì đừng trách tao.

Nói xong, Loan mắt nhắm móc túi lấy số tiền mà mình mới vừa bắt địa được, chia ra làm hai quãng cho Hoạch sún:

– Cho mày đó, lính đi không thì lính bắt thấy mẹ.

Loan mắt nhắm bỏ đi, Hoạch sún nhìn những tờ giấy trăm rơi lả tả trên mặt đất, hẩn cúi xuống nhặt, những ngón tay cụt của gã sờ soạng trên mặt giấy bạc. Gã lại ngẩng lên nhìn theo những bước chân của kẻ thù...

Dương húc và Hai Huỳnh ngồi ở quán chị Sáu Chi để chờ Loan mắt nhắm. Thấy hẩn đi vào, tụi nó vội hỏi:

– Sao mày?

Loan mắt nhắm hất hàm:

– Trả tiền đi rồi lĩnh cho lệ.

Dương húc và Hai Huynh biết ý đứng dậy liền. Sau khi trả tiền xong, Loan mắt nhung giơ số tiền còn lại cho hai bạn xem:

– Mình còn nhiều quá, đây là tao đã cho bớt thẳng Hoạch sún bọn rồi đó!

– Mà gặp thẳng Hoạch sún?

Loan mắt nhung gật đầu:

– Bây giờ thì nó chẳng còn làm gì được nữa, chỉ có nước đi ăn mày.

Loan mắt nhung giấu chuyện Hoạch sún muốn hạ mình hẳn chỉ kể chuyện thanh toán gã làng chơi phách lối. Dương húc và Hai Huynh lấy làm khoái chí lắm:

– Mà chơi được đó Loan ạ!

Ba đưa đi sâu vào ngõ hẻm tối. Hai Huỳnh ngửa mặt lên nhìn trời:

– Còn sớm lắm, tụi mình vào thăm anh Tư làm mấy “bì” ghen?

Cả ba cùng vào nhà anh Tư. Tiếng chào hỏi rôm rả:

– Anh Tư mạnh giỏi chứ?

Cả ba ngồi xuống sàn. Gã đàn ông tiếp tục nạo sái rột rột:

– Mà mới ra hả?

– Ra sáng nay...

– Làm vụ nào chưa?

Dương húc chỉ Loan mắt nhưng:

– Chỉ có thằng này làm sơ khởi thôi.

Tư Tèo gõ gõ ngón tay vào diện tẩu,

đổ sái ra một cái chén nhỏ cái bản, gĩa cho một ít rượu vào đánh cho sái quánh lên. Trước khi bịt miếng giẻ để chêm vào điện, gĩa cẩn thận lấy dao gọt chất nhựa dính ở đó ra chén, xong xuôi gĩa kê môi vào cần điều rít thử. Gĩa có vẻ hài lòng, gĩa nằm xuống, đầu gối lên một cái ghế gỗ, trên mặt có lót một chiếc khăn bông nhem nhuốc.

Gĩa húng hắng ho:

- Ở tù có sướng không mày?
- Ở tù mà sướng cái nỗi gì!
- Không nghiệm ngập như tao thì ở tù là tiện, tao mắc kẹt nên ớn...

Gĩa đàn ông nằm đối diện với Tư Tèo ở trần, bày ra cả một bộ xương lĩnh kính. Hình như gĩa hút chưa đủ độ, gĩa luôn tay vào bên trong chiếc quần tây gĩa sờn sột.

Gã đưa lên mũi hít hít những ngón tay của mình, gã dùng các móng tay nạy vào nhau kêu tanh tách.

Ở phía cuối chân gã, một tên đàn ông khác ngồi bó gối, đầu bù xù như một cái bàn chải cọ cầu tiêu. Đôi mắt gã trũng sâu, mắt lim dim, miệng há ra, gã choàng mở mắt, đôi mắt lơ lơ nhìn viên sỏi cắm ở đầu que tiêm đang xèo xèo cháy trên ngọn lửa. Hình như gã ngứa ngáy, gã gãi cổ, gã thọc ngón tay trở vào lỗ mũi ngoáy, và hắt đưa lên miệng...

Loan mắt nhưng nhăn mặt, hắt ghé vào tai Hai Huỳnh nói nhỏ:

– Thằng cha này ăn cút mũi mày ạ!

Hai Huỳnh gật đầu cười tủm tỉm.

Tư Tèo hỏi Dương húc:

– Mà làm mấy bi không?

– Có chứ, cho mấy người bạn của tôi nếm luôn, chúng nó mới hít lần đầu.

– Được, chờ một chút!

Chất nhựa quánh lại trên dọc tàu. Tư Tèo đưa ra khỏi ngọn lửa, chiếc que tiêm thoãn thoắt về gọn điếu thuốc tra đúng vào giữa lỗ điếu, gã xuyên một lỗ cẩn thận, chằm chút từng li từng tí cho điếu thuốc. Gã quay cái điếu sang gã đàn ông đối diện, gã đàn ông khoan thai đỡ lấy hít kêu ro ro, khi gã buông dọc tàu ra, gã đàn ông ngồi bó gối vội vớ lấy, gã chống hông lên hơ diện tàu vào đèn kéo một hơi, gã kéo nghe cũng giòn.

Tư Tèo chửi thề:

– Đ.m, ngồi đó đi, lát tao cho mấy bi, cứ làm cái trò chụp giật đó tao ghét quá.

Gã đàn ông ngồi bó gối cười trơ trẽn:

– Ngồi chờ đàn anh lâu quá, đàn anh còn lạ gì dân “ken”, lên cơn chịu gì nổi!

Tư Tèo tiếp tục tiêm điều thuốc thứ hai:

– Tao hiểu chứ sao không? Nhưng một hai ngày thôi chứ, mày ám tao từ ngày này sang ngày khác tao chịu gì nổi, mày có phải là bố tao đâu mà tao phải nuôi cơm nuôi thuốc mày?

Gã đàn ông ngồi bó gối gật gù:

– Tôi nghĩ cái tình, anh với tôi chúng ta đã từng...

Tư Tèo ngừng tay:

– Thôi, cầm mẹ nó đi, xưa rồi, đ.đ.m, mày coi có thằng nào như tao không?

Tư Tào không thèm nói nữa, gã tiếp tục tiêm thuốc. Gã đàn ông hút một lượt mười mấy điếu thuốc, gã hút say sưa, ngồi dậy rót nước trà uống chiêu giọng. Gã khề khà, vặn mình, những lóng xương kêu rộp rộp:

– Mọi quá!

Gã đàn ông ngồi bó gối choàng mở mắt:

– Đại ca để em đâm lưng cho!

–Ừa, nằm kéo mấy bi đi rồi đâm lưng cho tao.

Gã đàn ông được lệnh bèn cười nhe cả hàm răng vàng khè ra:

– Dạ cảm ơn đại ca!

Gã đưa tay lên miệng che tiếng ngáp, gã nằm xuống chỗ gã kia vừa dậy:

– Làm mấy bi may ra mới đỡ được, gớm, ngáp sái cả quai hàm.

Gã nằm thật gọn, chân gác lên nhau, gã hút một loạt năm điếu thuốc, gã vẫn còn thòm thèm. Nhưng gã đàn ông kia đã nằm xuống:

– Ông giáo đấm giùm cái đi!

Gã đàn ông kêu là ông giáo vội ngồi dậy, gã lê đến gã kia.

– Thật đại ca thí hồ thí cháo cho mấy bi đỡ quá, không có mấy bi này chắc em chết mất!

Hai bàn tay gã đấm tanh tách trên chiếc lưng trơ xương của gã kia, gã vừa đấm vừa nói chuyện:

– Hồi tôi còn dạy học, hút hằng hai chục bi trở lên mới thức chấm bài được,

bây giờ tôi chỉ mong mỗi đêm được một hai giấc là quý rồi.

– Anh dạy học ở đâu?

– Dạ ở mấy trường trung học, sau này nghiện ngập quá thành ra thân bại danh liệt. Trước tôi lên xe xuống ngựa...

Gã thở dài:

– Vợ con tôi bây giờ khá lắm, vợ tôi ra điều kiện nếu tôi bỏ hút thì...

Tư Tèo bực mình kê:

– Thôi mày ơi, chuyện xưa đó nói hoài...

Gã lăm bắm chửi thề:

– Đ.m, từ mai khỏi có lên nằm đây nữa, mày giàu sang thì mặc cha mày!

Gã kêu là ông giáo vẫn tiếp tục đấm, gã cười nhạt:

– Thôi, phần nào thôi chứ... Đ.m, tôi nói thật, tôi kiếm hít tôi phải tán, đó là nghề của tôi, không mắc mớ đến ai hết, tôi hút của đại ca đây...

– Không cần miệng ông phang thấy mẹ!

Ông giáo cười khinh khỉnh:

– Anh mới khá được mấy năm trời nay, anh quên ngày xưa rồi...

Tư Tèo hăm hăm:

– Mà muốn bêu xấu tao đấy phải không, ông nói thiệt ông đ... ngán, đ.m, đã mang thân nghiện ngập thì còn từ gì đâu, ăn thua ở thằng nào khá, giỏi xoay xở thì no thuốc, thằng nào ngu dốt thì ngáp sái quai hàm ra...

Ông giáo khinh khỉnh cười:

– Vậy mà xía vô chuyện của tao làm chi vậy, tao nịnh đại ca đây cũng để được hút, mà ghen tức cái gì?

Lời qua tiếng lại một lúc một to tiếng hơn. Gã đàn ông được gọi là đại ca lên tiếng can gián:

– Thôi mà, mấy người lắm chuyện quá.

Gã ngồi dậy, với chiếc áo trên móc mặc vào người:

– Bao nhiêu tiền đó?

Hỏi xong, không cần trả lời, gã móc ra một nắm tiền ném xuống chiếu. Tư Tèo cầm lên đếm:

– Dạ còn dư được mấy bi nữa, đàn anh hút thêm nhé!

Gã đã mặc áo xong, gã ném cái nhìn cho ông giáo:

– Trả công cho anh đó.

Nói xong, gã tụt xuống cầu thang. Tư Tèo khinh khỉnh:

– Còn có ba điếu thôi đấy! Nhưng khoan đã, để mấy “vị” này hít trước mới đến lượt chú!

Dương húc nằm xuống chiếu, hẩn hít thuốc thật ngon lành. Hẩn nằm lơ mơ một cách sảng khoái:

– Ở tù ra được hít vài bi thật khoái!

Tư Tèo nhân đạo:

– Đây, qua khuyên chú em một điều, chú em còn trẻ, hít thì hít cho biết thôi, đừng có nghiện ngập khổ lắm đó. Qua đã quá trớn rồi nên không thể bỏ được...

Dương húc lơ mơ:

– Hít cho biết vậy thôi, nghĩ tay chơi nên biết qua tất cả mọi thứ.

Tư Tèo thở dài:

– Qua trước cũng nghĩ như em!

Ông giáo uống một hớp nước trà, hần giục:

– Thôi lẹ đi, cho tôi hút tôi còn đi, nằm đây nghe các nhà đạo đức nói chuyện tôi lại bỏ hút mất.

Tư Tèo nói với bọn Loan mắt nhung:

– Cho hần hút trước đi, đêm còn dài, bọn mình sẽ nằm nói chuyện nhiều. Không bận gì chứ?

Dương húc ngồi dậy nhường chỗ:

– Sẵn sàng!

Ông giáo hút một hơi rồi phúi đít đứng dậy, tụt xuống cầu thang.

Tư Tào chửi thề:

– Đ.m, cái quân đen bạc!

Hắn nói như phân bua với bọn Loan mắt nhung:

– Thật trên đời tôi chưa đối đãi với ai tốt như đối với thằng này, ngày nào cũng nuôi thuốc, còn nghe ổng chửi cha mình lên nữa chứ.

Ông giáo đi khỏi, Tư Tào chỉ cần nhả mấy câu rồi quên ngay chuyện đó. Gã không ghét ông giáo nữa. Loan mắt nhung hỏi:

– Ông giáo bây giờ làm gì?

– Quái khuếch, một loại tổ sư!

Loan mắt nhung không hiểu:

– Quái khuếch là gì?

– Mấy thằng chuyên nghiệp mở khóa, ông giáo có tài mở các loại khóa nào trên đời này. Nhưng kể từ hồi hấn nghiện ngập quá độ, nên chẳng ai dám xài hấn. Hấn cầm chiếc khóa lên, chỉ với cây tăm, hấn loay hoay một lúc là mở được. Đ.m, tôi chưa thấy thằng nào thần sầu quỷ khốc như hấn. Bọn ăn cạy lâu lâu lại thỉnh ông giáo đi để mở một cái khuếch hóc búa, hôm đó là no thuốc. Còn không thì cứ lêu bêu đi hút ké... Tôi bao hoài đâu được, cùng dân nghiện ngập cả, tôi cũng đói thấy mẹ...

Đêm khuya dần Dương húc đã thôi hút, Loan mắt nhung nể bạn làm một điệu và thấy trong người sáng khoái vô cùng. Đang buồn ngủ, sau khi hút xong,

Loan thấy mình tỉnh táo hơn bao giờ hết. Hắn nằm nhắm mắt nhưng không ngủ. Hắn nghe rõ từng tiếng động nhỏ. Hắn nghe thấy tiếng bước chân của nhiều người đi dưới đường hẻm. Loan mắt nhắm choàng dậy:

– Cái gì đó!

Mọi người đều lắng tai nghe. Tiếng một người đàn ông gần giọng hỏi:

– Mà biết điều thì khai ra đi, tụi nó trốn ở đâu?

– Dạ, thưa xếp con không được rõ, con què quặt, chính thẳng Loan mắt nhắm bắt địa chứ con không bắt địa.

Lời năn nỉ của Hoạch sún, tiếng một người đàn ông khác cười gần:

– Tại sao mà lại có nhiều tiền quá vậy?

– Dạ, con đã thừa với các xếp là con đi ra, tự nhiên thằng Loan mất nhưng quãng tiền cho con, thấy cho thì con lấy, chú đâu biết là tiền nó ăn cướp của ông anh đây.

Tiếng một người đàn ông bức tức:

– Mà nói vô lý, tự nhiên nó lại cho mày tiền, nếu mày không là đồng lõa với nó.

– Dạ quả thật con oan!

Bốn người ngồi trên lầu im phăng phắc. Tư Tèo vội vàng thu dọn đồ nghề hút xách. Hấn mở một cái nắp trên sàn, cho tất cả đồ nghề vào trong rồi trải chiếu lên trên, căn phòng trở nên tối mò mò.

Dương húc lo lắng:

– Bỏ mẹ, động rồi!

Tư Tèo bình tĩnh:

– Cứ yên chí, có lối thoát.

Hắn nâng cánh cửa lên:

– Chỗ này có một cái ống máng, chúng mày có thể tụt xuống, băng qua khu đất trống này ra đường tàu.

Hai Huỳnh cẩn thận:

– Thăng Loan mất nhưng ngu đ... chịu được, mày còn cho tiền thăng Hoạch sún làm mẹ gì!

– Tao thấy thương hại nó!

– Vậy là từ nay trở đi, mày có tên tuổi ở quận cảnh sát rồi.

Ở dưới con hẻm, tiếng mấy người đàn ông bức tức:

– Đ.m, mày thật không biết chúng

nó trốn ở đâu sao?

– Dạ thật!

– Còn ngõ nào nữa không?

Rồi lại có tiếng quát:

– Tao chắc là bọn này chưa trốn khỏi đây, chúng nằm ở một nhà nào đó trong xóm này, chỉ ngay, không thì bỏ mẹ với chúng tao bây giờ.

Hoạch sún năn nỉ:

– Dạ thật tình thì con không biết, mà nhà thì ở xóm này nhiều nhà quen quá, con không biết chỉ nhà ai.

– Nhà nào chúng hay nằm nhất?

Hoạch sún im lặng một lát, dường như là để suy nghĩ:

– Trong hẻm này có nhiều nhà lắm,

nhà em, nhà hút... Rất có thể mỗi thằng nằm ở một nhà, chúng ôm em ngủ...

– Còn nhà hút?

– Dạ em không chắc, vì tụi nó còn nhỏ quá đâu đã hút.

Tiếng một người đàn ông đồng dạc:

– Khám lấy lệ mấy nhà này coi, không bắt được đứa nào thì đêm nay về mà chết đòn con ạ!

Những bước chân chạy tản ra, rồi tiếng đập cửa thình thình. Tư Tèo nói với bọn Loan mắt nhưng:

– Thôi, chúng mày phải đi, ở đây không yên đâu!

Loan mắt nhưng móc tiền ra đàng hoàng:

– Chào anh, bọn này đi nghe anh, hẹn một hôm khác.

Ở dưới nhà tiếng đập cửa rầm rầm, Tư Tèo bình tĩnh bắt tay từng đứa, chờ cho bọn Loan mất nhưng biến dạng khỏi khung cửa, và yên chí chúng đã vượt qua đường tàu, Tư Tèo mới giả giọng ngái ngủ:

– Ai đó?

– Mở cửa, lính xét nhà.

Tư Tèo hấp tấp chạy xuống nhà:

– Dạ, kính chào mấy xếp!

Hắn mở cửa:

– Dạ thưa, chúng em nhà làm ăn lương thiện, xin mời mấy xếp vào nhà khám xét, nếu thấy nhà em chứa gái, em xin nguyện chịu ở tù.

Người đàn ông mặc sắc phục cảnh sát ra lệnh:

– Bật đèn lên, các anh đi khám xét tất cả mọi nơi cho tôi, ông chủ ngồi đây.

Những người công an túa ra khắp các nơi, rọi đèn pin vào từng gầm giường kẹt tủ, họ lên lầu dòm ngó. Lợi dụng lúc đó, Tư Tèo hỏi người cảnh sát mặc sắc phục:

– Thưa xếp, đêm nay xét về chuyện gì đây ạ?

Người cảnh sát hỏi lại:

– Anh có thấy mấy thằng ma cô trốn ở đâu không?

Tư Tèo cười:

– Dạ ma cô làm ăn bất lương trong xóm này thì nhiều lắm.

Tư Tèo chỉ liền thằng Hoạch sún:

– Dạ thằng này cũng là dân chuyên nghiệp!

Hoạch sún quỳnh lên:

– Anh chỉ nói láo, tôi què quặt mà làm ăn gì được, chính anh chứa hút thì có.

Tư Tèo cười nhạt:

– Mày mới là thằng nói láo, khai ầu khai tả, tao là người làm ăn nhà cửa đảng hoàng. Thật là tao chưa biết cái bàn đèn ra sao hết á! Mà mày làm gì lại bị còng tay?

Người đàn ông đứng cạnh người cảnh sát lên tiếng:

– Nó với một thằng nữa ăn cướp tiền của tôi!

Tư Tèo trố mắt nhìn Hoạch sún:

– Dĩ thần vậy sao? Tao tưởng mày chỉ là một thằng dốt mồi, đâu dè mày biết ăn cướp nữa. Đ.m, con nít con nôi hồi này tệ quá!

Mấy người công an đã khám xét xong, họ xuống nhà báo cáo:

– Thừa xếp, không thấy gì hết!

Tư Tèo xoa tay cười vui vẻ:

– Dạ cảm ơn mấy xếp, nếu mấy xếp rảnh rang xin mời ngồi lại xơi nước.

Người cảnh sát mặc sắc phục có vẻ bức mình vì không thu được kết quả gì:

– Anh nói hơi nhiều đấy. Thôi mình đi!

Người công an đá vào đít Hoạch sún:

– Đ.m, mày làm tội tao mất công, vậy là con ở tù thay thằng Loan mắt nhung rồi con ơi!

Tư Tèo vui vẻ tiễn mọi người ra cửa.
Hắn xoa hai tay vào nhau khoan khoái.

CHƯƠNG 30

BỐN NGƯỜI NGỒI IM LẶNG BUỐNG RƯỢU ở ngay cái bàn ngoài cửa quán. Chai la-ve xếp kín trên mặt bàn, cả dưới chân bàn. Quán mỗi lúc một đông khách, tiếng nhạc từ trong quán bùng lên càng gây thêm không khí náo nhiệt. Buổi chiều chậm chậm xuống, ngoài đường, những hàng xe nối đuôi nhau nhả khói mù mịt.

Loan mắt nhung co chân, mũi giày hấn đụng vào những vỏ chai bia không

dưới gầm bàn kê lạnh canh. Loan mắt
nhung xoa tay vào má mình, da thịt
dường như không còn cảm xúc:

– Mình uống hơi nhiều rồi đó tụi bây
ạ!

Dương húc thở ra nồng nặc mùi
rượu:

– Dễ thường đến ba bốn chục chai
rồi!

Hai Huỳnh ngửa co nốc cạn ly rượu:

– Chúng mày nên nhớ đêm nay tụi
mình còn nhiều việc phải làm.

Một tên quái xế ngồi đối diện Loan,
đôi mắt hần liếc ngang liếc dọc, hần nhìn
những chiếc xe “sì-cút-tơ” đứng dọc
theo lề đường. Hình như không quan
tâm gì đến câu chuyện giữa ấy người nói
với nhau. Bọn đàn em của gã ngồi rải ở

những bàn quanh đó, có lẽ chúng cũng chung một cảm nghĩ như hấn. Chỉ cần một cái búng tay của gã, chúng sẽ hành động liền.

Loan mắt nhung hất hàm:

– Ê, Tư Mạnh, ý kiến chú sao, ngồi nữa hay đi?

Tư Mạnh ngửa người tựa vào ghế một cách lười biếng:

– Mình phải đi chứ, nhưng đàn em xin phép các anh bữa nay, dạ cả đêm nay luôn, để cho bọn quái xế chúng em được chi tiền.

Loan mắt nhung biết ý, hấn nhìn ra những chiếc xe:

– Tụi tôi có đủ tiền mà, vả lại tụi tôi mời các anh!

– Dạ hiểu, nhưng chỉ muốn biểu diễn một đường đẹp mắt thôi. Các anh có thể chi tiền bây giờ nhưng sẽ hoàn lại ngay tối hôm nay.

Hai Huỳnh gạt đi:

– Ăn thua gì, chuyện ăn nhậu, tiền bạc đáng bao nhiêu!

– Dạ em hiểu, nhưng xin phép các anh cho đàn em được làm lễ ra mắt.

Bộ ba Loan mắt nhung, Dương húc, Hai Huỳnh nhìn nhau, cả ba gật đầu mỉm cười:

– Đồng ý, nhưng nếu chắc chắn thì hãy làm, còn không thì chờ dịp khác.

Tư Mạnh nói bằng giọng đầy tự tin:

– Xin nhờ một trong các anh chỉ cho em một chiếc xe để nhà em vô.

Loan mắt nhung ngần ngại một lát, hẳn không biết phải chỉ xe nào. Để cho Loan mắt nhung tin tưởng, Tư Mạnh nói:

– Anh cứ yên chí, bọn chủ xe có người nắm hết trong này rồi, bao nhiêu chiếc xế là có bấy nhiêu người nắm.

Loan mắt nhung đưa mắt nhìn quanh quán, mọi người vẫn bình thản ăn nhậu, đấu láo. Cặp mắt Loan dừng lại ở một gã con trai đang nói bô bô:

– Đ.m, tao muốn ngả bàn đèn em lúc nào không được. Đ.m sến mà, muốn cho nó câm miệng thì nhét cho nó mấy xấp rồi tổng cổ đi, có trời mà biết, ông bô bà bô tao bù luôn.

Gã tắc lưỡi:

– Đ.m, sến mà ngon lành đ... chịu được, tưởng tượng đến tao rét cả người luôn.

Bọn lỏi tì ngồi cùng bàn gã cười hộc lên. Loan mắt nhung gõ gõ tay xuống bàn:

– Thằng mặc áo polo trắng rộng ngồi sau chú với ba thằng lỏi có xế không?

Tư Mạnh ngoái cổ lại nhìn:

– Hắn đi chiếc Vespa Italy sơn màu xám, mới đậu dưới lề đường bên trái. Anh yên chí, cho bọn đàn em hành sự trong mười lăm phút.

Nói rồi hắn đưa tay gãi đầu, gắp một miếng thuốc lá lên môi, gã lấy hộp quẹt ra bật. Bỗng một đứa con trai bàn khác chạy ngang cầm miếng thuốc lá xin môi nhờ. Gã lí nhí cảm ơn. Tư Mạnh nói:

– Không có gì, chiếc Italy sơn màu xám kiểm soát chưa?

– Dạ xong rồi!

Loan mắt nhung ngồi yên lặng quan sát bọn quái xế hành nghề. Gã con trai lùi về bàn ngồi hút thuốc lá. Loan mắt nhung chỉ nghe miệng hần lép nhép gì đó với mấy gã ngồi cùng bàn. Gã đứng dậy nói to:

– Thôi, tao về còn đi đón em!

Nói xong hần ra khỏi quán. Chừng năm phút sau, Loan mắt nhung thấy một người con gái ăn mặc cao bồi đi vào. Nàng mặc chiếc áo “tri cô” đen, mỏng, cắt tóc kiểu “bom bê”. Nàng gỡ chiếc kính to kiểu “ốp anh” ra khỏi mắt, nàng nhìn vào trong quán như kiếm ai.

Người con gái bỗng toét miệng ra cười khi thấy một gã con trai giơ tay lên vẫy. Với thân hình nầy nở và vẻ đẹp quyến rũ của nàng, nàng bước vào quán gây sự chú ý của mọi người. Nàng tới cái bàn vừa có người con trai đứng dậy, nàng ngồi xuống chiếc ghế bỏ trống ngay cạnh gã con trai mặc áo polo trắng.

Cậu bé hầu bàn chạy ra, nàng nói:

– Một chai sữa tươi!

Đèn đã bật, ánh sáng trong quán chỉ mờ mờ, vừa đủ, làm cho quán càng trở nên ấm cúng. Thiếu nữ ngồi nói chuyện vui vẻ với các bạn. Nàng cười luôn miệng. Một lát, cậu bé hầu bàn mang chai sữa tươi ra, nàng đổ vào ly, cho đường. Nàng cầm lên tay uống từng hớp, nàng vẫn không ngớt nói chuyện. Bỗng nàng xoay mình đổi tư thế ngồi, tay nàng vướng

vào vai gã con trai, ly sữa rót khỏi tay đổ tung tóe lên chiếc quần jean của gã con trai mặc áo polo. Mọi người ồ lên, nàng cuống quýt miệng xin lỗi, tay rút khăn mùi soa cúi xuống lau đùi gã con trai. Những đôi mắt đổ dồn về phía nàng. Gã con trai mặc áo polo cũng cúi xuống, nắm lấy tay nàng:

– Không sao, em cứ để mặc tôi!

Nàng cuống quýt:

– Được ông cứ để tôi lau, thật tôi vô ý quá!

Hai người giằng co nhau. Loan mất nhung đưa mắt nhìn ra ngoài đường, hần thấy đứa con trai đứng lấp chiếc Vespa màu xám. Gã con trai hồi nãy ở một sạp bán thuốc lá đi ra, đút chìa khóa vào xe, hần nhảy lên xe, ung dung đạp máy lái đi.

Trong quán, người con gái đã lau xong những vết sữa đổ trên quần gã mặc áo polo, nàng lại ngồi nói chuyện vui vẻ với gã con trai. Nàng cười nói luôn miệng. Một lát sau, nàng và bọn bạn trai cùng đứng dậy, trả tiền ra khỏi quán. Nàng không quên giơ tay ra bắt tay gã con trai mặc áo polo:

– Mình sẽ gặp nhau sau, xin lỗi, Dung phải đi với mấy anh này gấp.

Loan mắt nhung ngồi ngả lưng ra ghế, hân mĩm cười với Tư Mạnh:

– Các cậu tuyệt diệu thật!

Tư Mạnh mĩm cười nhún nhường:

– Dạ em mới biểu diễn có một đường đẹp mắt thôi đó ạ!

Tư Mạnh gọi thêm một loạt la-ve:

– Uống nữa chớ mấy anh?

Những chiếc ly gõ vào nhau lạnh canh, bốn người ngửa cổ lên nốc một hơi cạn. Cả bọn đang uống, một người con trai đi vào quán, tới thẳng cái bàn bốn người. Tư Mạnh vui vẻ giới thiệu:

– Thằng em tôi, kéo ghế ngồi đi em!

Gã con trai kéo ghế ngồi cạnh Tư Mạnh. Tư Mạnh hỏi nhỏ:

– Sao?

– Dạ rất đẹp!

– Mọi ngay chớ?

– Dạ, em mang theo mười xấp!

Tư Mạnh vỗ vai gã con trai:

– Tốt lắm, đêm nay chú mình đi theo các anh để được chia tiền!

– Dạ hân hạnh!

Những ly rượu được đưa lên môi và uống cạn. Loan mắt nhung tò mò hỏi:

– Vô xong rồi mại ngay à?

– Lấy tiền mặt liền.

– Còn người con gái là thế nào?

Tư Mạnh cười nheo mắt nhìn Loan mắt nhung:

– Con nhà lành, rất thơm, bọn này xin thân tặng luôn anh Loan mắt nhung để làm kỷ niệm đó!

Bọn cùng bàn cười vui vẻ. Hai Huỳnh vỗ vào vai Loan mắt nhung:

– OK đi!

Loan mắt nhung ngần ngại, hẩn nhún vai:

– OK!

Tư Mạnh gật gù:

– Xong rồi, chuyện đó hãy xếp lại, anh hãy ngồi quan sát con mỗi khốn nạn kia đi!

Quả nhiên chỉ một lát sau, gã mặc áo polo trắng chột nhìn ra đường, không thấy xe, gã tá hỏa kêu:

– Xe tôi đâu rồi!

Hắn nhảy ba bước ra khỏi quán, bọn bạn chạy theo hắn luôn miệng nói:

– Vừa mới thấy đây mà!

Một thằng bạn gã vỗ vai gã:

– Coi chừng con nhỏ hồi nãy!

Gã móc túi lấy danh thiếp ra:

– Nó có cho tao danh thiếp, địa chỉ hẳn hoi.

Bọn Loan mắt nhưng cũng kéo ra khỏi quán, Tư Mạnh lên mặt người tử tế:

– Đi thưa đi may ra kiếm được, cảnh sát hồi này khá lắm!

Rồi bọn Loan mắt nhưng bỏ mặc thằng mất xe, kéo nhau lên chiếc xe hơi mui trần.

Loan mắt nhưng chép miệng:

– Thấy thì cũng tội nghiệp, nhưng tao ghét thằng ấy quá, ngồi trong quán mà ba hoa chích chòe, ba hoa đủ chuyện.

Dương húc ra vẻ sành đời:

– Mấy thằng khoe khoang là mấy thằng chẳng có cái mẹ gì hết, phải cho chúng mở mắt ra mới lớn lên được.

Chiếc xe chạy vòng rẽ vào một con đường vắng, Loan mắt nhung ngồi dựa lưng trên nệm ghế êm ái. Rượu mãi lúc này mới ngấm vào cơ thể hần, hần thấy hơi thở mình trở nên nặng nề đầu hơi nhức. Loan mắt nhung hỏi:

– Bây giờ đi đâu hả tụi bây?

– Tới tiệm như mọi khi, xem chúng nó làm ăn ra sao.

– Chắc vẫn như mọi khi!

Hai Huỳnh nhún vai:

– Không thể tin được, mình mà lơ là chúng qua mặt mình cái vù liền.

Chiếc xe chạy theo lối bờ sông, Loan mắt nhung ngồi ngả người trên nệm xe, nó muốn nằm yên lặng một lát cho đỡ mệt mỏi, nó nhắm mắt lại.

Lên tới vũ trường, Loan mắt nhung mệt đừ người. Nó ngồi lì ở một xó chống tay vào cằm. Bọn Dương húc tản ra mấy bàn gần đó ngồi đầu lảo. Loan đưa mắt nhìn, vũ trường vào ngày thường vắng khách, chỉ có vài cặp diu nhau trên sàn. Cô vũ nữ quen thuộc tới bên Loan mắt nhung, ngồi xuống bên cạnh hẳn:

– Anh không nhảy?

Loan mắt nhung lắc đầu, cô vũ nữ lả lơi dựa đầu vào cánh tay Loan:

– Tối nào anh cũng lên đây ngồi mà chưa bao giờ em thấy anh nhảy hết!

– Anh không biết nhảy!

Những ngày đầu tiên Loan mắt nhung mới đến đóng đô ở vũ trường này, hẳn nói không biết nhảy, chẳng ai tin. Nhưng sau nhiều lần thấy Loan mắt

nhung lên đây chỉ ngồi lì một chỗ, mặc nhiên họ tin lời nói của Loan. Cô vũ nữ choàng tay qua vai Loan:

– Sao anh không học nhảy, hay em dạy anh vậy?

Loan mắt nhung lắc đầu:

– Không thích và cũng không muốn ai dạy.

Cô vũ nữ cười khúc khích:

– Anh ăn nói ma bòn bỏ mẹ đi ấy!

– Anh chỉ nói thật!

– Thôi đi, ông nội lại sắp sửa tán tỉnh gạ gẫm người ta!

Loan mắt nhung nhún vai:

– Đâu cần nhỉ, đêm mai anh muốn mời em về du hý với anh có được không?

Cô vũ nữ nheo mắt:

– Dĩ nhiên là được, anh muốn là trời muốn!

– Sao em lại nói vậy?

– Không đi với anh thì hết làm ăn.

– Em cũng biết như vậy sao?

– Biết chứ!

Loan mắt nhung cười nhạt, hấn vuốt má nàng một cái:

– Thôi đi chỗ khác, để anh ngồi một mình cho yên.

Cô vũ nữ tưởng mấy lời nói đùa của mình làm Loan mắt nhung giận:

– Anh đuổi em đấy à?

– Không đuổi, nhưng đi chỗ khác đi!

– Sao vậy, em có nói gì anh đâu?

Loan mắt nhung biết cô ta hiểu lắm thái độ của mình, hấn vít cô nàng hôn lên má:

– Không, anh nói thật, hôm nay người anh hơi mệt.

Cô vũ nữ cười thật tươi:

– Em tưởng anh giận em rồi chứ!

– Giận em làm quái gì, hẹn em tối mai nhé!

– Dạ.

Tiếng dạ của nàng nghe thật ngoan ngoãn. Nàng đứng dậy yếu điệu đi sang bàn khác. Loan mắt nhung nhìn theo gật gù có vẻ hài lòng. Ba năm trôi qua rồi, Loan mắt nhung không ngờ mình lại trở nên một tay anh chị hạng nặng.

Những ngày khốn khó của Loan mắt nhưng đã qua đi, sau những thành tích đâm chém động trời. Loan mắt nhưng đã sống những ngày mới, trên tiền bạc, rượu ngon và gái. Bể Loan mắt nhưng mỗi ngày một lớn mạnh, sau khi đã hạ một loạt các tay anh chị hoặc thu phục được họ.

Loan mắt nhưng ngồi lăm lỳ hút thuốc lá. Ánh lửa lập lòe trên khuôn mặt hắc, soi rõ một vết sẹo hắc sâu trên má. Loan mắt nhưng sờ tay lên vết sẹo, hắc thở dài:

– Đây là thành tích đâm chém đầu tiên của mình.

Loan mắt nhưng chợt nhớ đến những địch thủ đã gục ngã dưới chân mình, đến những ánh mắt căm hờn của chúng, mình đã bước lên xác chúng. Loan mắt

nhưng chợt thấy buồn. Không ai có thể biết được tâm trạng của Loan mắt nhung sau mỗi lần gây thành tích. Sau những lần đó, Loan mắt nhung thường ngồi lăm lỳ uống rượu một mình, không một tay đàn em nào dám đến gần, kể cả người bạn giang hồ thân nhất như Dương húc.

Từ ngoài cửa phòng nhảy, một gã con trai đi vào nháo nhác nhìn quanh. Dương húc vậy lại hỏi:

– Gì đó chú em?

– Dạ, em hỏi anh Loan mắt nhung!

Dương húc chỉ tay ra cái bàn cuối phòng, Loan mắt nhung đang ngồi lăm lỳ uống rượu.

– Anh ngồi đó!

Gã con trai rụt rè:

– Ảnh đang có chuyện gì buồn phải không?

– Chẳng có chuyện gì hết, ảnh vừa đi uống rượu về, chú mày cứ tới đi.

Gã con trai tới trước mặt Loan mắt nhắm. Loan từ từ ngẩng lên nói cộc lốc:

– Ngồi xuống đó!

Gã con trai khép nép ngồi đối diện Loan mắt nhắm, gã hỏi lại:

– Anh không bận gì hết chứ ạ?

– Không bận gì hết!

Gã rút trong túi áo ra một cuốn sổ, lật mấy trang giấy:

– Dạ thưa anh, hôm nay có thu được ở sông Tám Thoan hai ngàn đồng, sông Tư Mập sáu ngàn...

Loan mắt nhung xoa tay:

– Khoan, mày cho tao biết thu được tất cả là bao nhiêu, vắn tắt thôi.

Tên đàn em cầm chiếc bút nguyên tử mau mắn tính toán:

– Dạ tổng cộng hết thấy là mười ngàn năm trăm đồng.

– Thôi được rồi, chủ mày có chuyện gì lạ nói cho anh không?

– Dạ, thường thường vậy thôi. À, mà anh biết cha Bé trong hộp không?

Loan mắt nhung nhú mắt:

– Bé nào?

– Bé trong phòng an ninh!

Loan mắt nhung gật gù:

– Sao?

– Dạ ngày mai hẳn ra khỏi khám!

Loan mắt nhưng nhớ đến ơn của Bé đã che chở cho mình hồi mấy năm về trước, khi hẳn và đồng bọn bị bắt nhốt trong phòng tối. Hình ảnh của Bé hiện ra trước mắt Loan. Loan mắt nhưng trầm giọng:

– Chú mày lo một phòng và ít ngàn để đón tiếp anh nghe.

Tên đèn em hiểu lầm lời nói của Loan mắt nhưng:

– Mình phải lẹ chân lẹ tay mới được, em có nghe mấy băng muốn đón tiếp thẳng Bé rồi.

Loan mắt nhưng quắc mắt nhìn gã đàn em:

– Chú đừng gấu, ai cho chú được gọi anh Bé bằng thẳng?

Tên đàn em ngạc nhiên:

– Em ngỡ là anh...

– Ngỡ là sao?

– Ngỡ là anh có mối thù với anh Bé!

Loan mắt nhung dịu giọng lại:

– Ảnh là ân nhân tao.

– Dạ, em đâu có biết!

Loan mắt nhung lại ngồi lăm lỳ:

– Chú mày nhớ những lời anh dặn rồi chứ?

– Dạ!

– Ngày mai khoảng mấy giờ ảnh ra?

– Chắc cũng tầm chín mười giờ.

– Được, bây giờ anh nhờ chú mày đi dò hỏi những “băng” nào “đi rước” anh Bé, sáng sớm mai trở lại cho tao hay. Phải đi gấp bây giờ mới kịp.

Tên đàn em đã hiểu rõ quyết định của Loan mắt nhung. Mỗi lần hấn quyết định một cách mau mắn như vậy là thế nào cũng có chuyện đổ máu xảy ra. Gã không dám coi thường, gã đứng dậy:

– Dạ, em đi ngay bây giờ!

– Nhớ nói với bọn thằng Tý què phụ lục nghe, chúng mày phải lo xong việc đó trong đêm nay.

Tên đàn em đi khỏi, còn lại một mình Loan mắt nhung ngồi chống tay suy nghĩ. Hấn nhớ đến những ngày khốn khổ của mình, nhớ đến gương mặt lạnh lùng của

một tên anh chị mà lần đầu tiên trong đời Loan mắt nhung đã cảm phục. Loan mắt nhung lắm bầm:

– Mình phải trả ơn cho anh, chắc hẳn anh có rất nhiều kẻ thù.

Loan mắt nhung từng nghe đến những vụ thù hằn trong khám, chờ lúc ra ngoài thanh toán nhau. Loan mắt nhung lại vừa nghe tên đàn em báo động có nhiều “băng” đi đón rước Bé. Hẳn không khỏi lo lắng. Loan mắt nhung nắm tay lại dấm nhẹ xuống mặt bàn:

– Phải ngăn chặn cho bằng được!

Khi tên đàn em Loan ra khỏi phòng nhảy, Dương húc chặn lại:

– Có chuyện gì đó?

– Dạ, gấp lắm, em phải đi, để lúc khác em nói.

Dương húc ngang ngạnh giữ vai hấn lại:

– Không, mày nói rồi hãy đi!

– Ngày mai anh Bé trong khám mẫn tù ra.

Dương húc à một tiếng, gã đẩy tên đàn em đi:

– Thôi, chuẩn đi, tao hiểu rồi.

Dương húc yên chí Loan mắt nhung nghĩ đến mối thù với Bé mấy năm về trước. Gã trở về bàn với các bạn:

– Chúng mình sắp có việc để làm rồi, vụ này lớn lắm chứ không nhỏ đâu.

Cả bọn nhao nhao:

– Vụ gì đó?

– Vụ thằng Bé ra khỏi tù, chắc chúng

mày không lạ gì thằng Bé ở dưới phòng an ninh, một thằng ác trần đời.

– Thanh toán cho rồi!

– Dĩ nhiên Loan mất nhung không tha cho hẳn. Mỗi thù này lớn lắm.

Dương húc kể lại giai đoạn Loan mất nhung và cả bọn hồi còn ở trong khám bị nhốt xuống phòng tối. Và Loan mất nhung bị Bé hành hạ ra sao. Dương húc kết luận:

– Thằng Bé có nhiều kẻ thù quá, ra khỏi khám sống sao nổi, tao chắc thế nào cũng có một cuộc đón tiếp tưng bừng. Không phải chỉ riêng băng này mà còn nhiều băng nhóm khác nữa kìa...

– Mình tới hỏi ý kiến Loan mất nhung thử coi.

– Sao mãi đến giờ này mà vẫn chưa thấy con Dung tới!

Dương húc hỏi:

– Con Dung nào?

– Dung hồi nãy làm đòn cản với chúng tao vô chiếc xế Vespa đó.

Dương húc à lên một tiếng. Hai Huỳnh hỏi:

– Nó đến chi vậy?

– Tao bảo nó đến để gả cho Loan mắt nhưng!

Cả bọn cười vang:

– Chắc con nhỏ đó cũng nát nước nát cái với tụi mày rồi!

Tư Mạnh xua tay:

– Đừng nói bày oan cho tao, con bé đó rất loạn, nhưng tao dám thề trong bọn tao chưa có thằng nào sờ được đến cái lông chân của nó. Thử dữ mà, tao chắc Loan mắt nhung mới trị nổi thôi.

Dương húc nói sang chuyện khác, hấn bàn kế hoạch hạ Bé. Cuối cùng hấn đứng dậy:

– Mình sang bàn Loan mắt nhung hỏi ý kiến xem sao.

Cả bọn kéo sang ngồi chung bàn với Loan mắt nhung. Loan từ từ ngẩng lên:

– Có chuyện gì đó?

Dương húc coi như Loan mắt nhung đã biết chuyện Bé ra khỏi tù rồi, hấn không dài dòng mà vào đề liền:

– Mà y tính sao về vụ thằng Bé ra khỏi tù?

Loan mắt nhung trầm tĩnh:

- Chúng mày tính gì?
- Một cuộc đón tiếp long trọng.

Loan mắt nhung lăm lỳ hút thuốc lá:

- Nhiều “băng” đón lăm đấy nhé!
- Tụi này biết, bởi vậy mới cần loại chúng ra để mình giữ độc quyền.

Loan mắt nhung ngồi dựa người vào thành ghế, lim dim như người ngủ gật:

- Lát nữa về “tổng hành dinh” tụi mình tính, tao đã có sẵn một kế hoạch rồi.

Vừa lúc đó Dung cũng đến, nàng đi cùng với hai thằng quái và đã thay bộ quần áo khác coi lịch sự hơn. Chiếc jupe màu cà phê sữa và áo sơ mi ngắn tay màu hồng, giày trắng.

Tư Mạnh kéo Dung đến trước mặt Loan mắt nhung giới thiệu:

– Xin giới thiệu với anh, đây là Dung mà anh đã biết qua tài nghệ trong quán cà phê.

Loan mắt nhung vẫn giữ nguyên thái độ lười biếng ngồi dựa ghế. Hắn đưa tay ra bắt tay Dung:

– Mời ngồi!

Dung có vẻ hơi bất mãn về thái độ lạnh nhạt của Loan mắt nhung, một tên trùm du đảng mà nàng thường nghe nhắc nhở đến. Dung ngồi đối diện quan sát, hắn đẹp trai nhưng thái độ hơi kèn kiêu. Nàng thất vọng vì thấy thái độ của Loan mắt nhung không đúng với sự tưởng tượng của mình.

Bọn Tư Mạnh, Dương húc tự động đứng dậy:

– Dung ngồi lại đây nói chuyện với anh Loan nhé!

Tự nhiên khi đối diện với Loan mắt nhưng, Dung thấy bao nhiêu cái ngổ ngáo của mình biến mất, nàng hốt hoảng như một cô con gái nhà lành lần đầu tiên phải ngồi đối diện với bạn trai. Nàng nín Mạnh lại:

– Anh Mạnh ngồi đây chơi.

Tư Mạnh nheo mắt:

– Thôi, đừng đóng kịch, sao hôm nay hiền lành quá vậy? Loan mắt nhưng đó, tôi làm vừa lòng cô rồi.

Nói xong, bọn Tư Mạnh bỏ sang bàn gần đó. Còn lại Dung và Loan mắt nhưng.

Trông Loan mắt nhung thật lạnh lùng, hần dựa đầu trên thành ghế, đôi mắt hần nhắm nghiền, coi như ngồi một mình, điều thuốc lá vẫn tiếp tục đưa lên môi, ánh lửa đỏ lập lòe, từng ngum khói nhả ra nhàn hạ. Dung có cảm tưởng danh dự mình bị xúc phạm nặng nề. Nàng nhìn trước nhìn sau, nàng muốn đứng dậy đi ngay lập tức. Loan mắt nhung đã hút xong điều thuốc, hần vẫn nhắm mắt, búng bừa bãi mẩu thuốc ra sàn nháy:

– Tài nghệ cô khá lắm, vào nghề lâu chưa?

Dung không ngờ Loan mắt nhung lại hỏi mình câu đó đầu tiên. Nàng thấy ghen lại ở cổ họng, nàng thấy ghét gã coi trai ngồi đối diện với mình. Nàng nói, giọng không còn giữ nổi bình tĩnh:

– Tôi nghe nói đến anh nhiều!

– Vậy hả, người ta nói sao?

– Nói anh là một người lịch sự và hào hoa lắm.

Mãi đến lúc này Loan mắt nhắm mới mở mắt ra, hẩn cười nhạt:

– Cô thấy sao?

– Trái với điều tôi nghĩ và lời đồn đại...

Loan mắt nhắm lúc này không còn giữ vẻ lạnh lùng nữa. Hẩn mở mắt to nhìn thiếu nữ:

– Em đẹp tuyệt!

Dung nhìn lại Loan, nheo mắt:

– Tại sao người ta lại gọi anh là Loan mắt nhắm?

Giọng Loan mắt nhắm trầm xuống:

– Lúc này không phải là lúc chúng ta lục vấn nhau, em đồng ý chứ?

Dung gật đầu, nàng tò mò quan sát Loan mắt nhung. Đôi mắt mở to như một con nai đang nhìn con vật lạ. Nàng thấy ở Loan mắt nhung như toát ra một mãnh lực hấp dẫn kẻ đối diện. Đôi mắt thật đẹp, to và trong, nhưng lại không có vẻ yếu đuối mơ màng của một người con gái. Trái lại, đôi mắt đó uy nghi khi khuôn mặt nghiêm lại. Khuôn mặt Loan mắt nhung vừa có vẻ thông minh, vừa lì lợm. Một vết sẹo lồi cao và đỏ ửng.

Nét mặt Loan mắt nhung dịu xuống. Hắc cười nhỏ:

– Em là một cô bé thích tò mò nhưng bướng bỉnh.

Dung cười thành tiếng, giọng cười trong:

– Anh xem tướng Dung đây phải không?

Thái độ của Loan mắt nhưng thay đổi đột ngột:

– Em qua bên này ngồi.

Đang cười, Dung bặm môi lại, nàng phụng phịu như một cô bé con hờn dỗi, nàng đứng dậy sang ngồi bên cạnh Loan mắt nhưng. Rất tự nhiên, Loan mắt nhưng choàng một tay qua vai Dung, nó vỗ nhẹ nhẹ vào chiếc vai tròn và mát:

– Khuya rồi đó, em nên đi về!

Dung im lặng một lát, nàng gật đầu:

– Anh đưa em về!

– Đưa về nhà em nhé!

– Không, về với anh cơ, em muốn xem anh sống ra sao?

– Ích lợi gì?

– Không cần biết ích lợi gì, nhưng em khát sống vậy.

Loan mất nhưng nghiêm mặt:

– Em còn ba má không?

– Còn đủ cả!

– Tại sao em lại đi hoang như vậy? Em không biết rằng em đang sống với những kẻ đầu trộm đuôi cướp à? Kể cả anh nữa.

Dung thản nhiên:

– Chính em cũng là một con ăn cắp có hạng, hồi chiều anh đã thấy rồi đó. Em có bệnh ăn cắp, không ăn cắp không chịu nổi.

Loan mắt nhưng không ngờ cô bé lại dám thú thật một cách thẳng thắn như vậy. Mấy năm qua, Loan mắt nhưng đã quen với cuộc sống này, hẳn không ngạc nhiên lắm khi nghe dung nói điều đó, và hẳn tin ngay lời thú thật của Dung. Một căn bệnh, Loan mắt nhưng lắm bầm bầm, hẳn thấy mình có thể nói chuyện với nàng một cách thẳng thắn hơn, như một người con trai.

Loan mắt nhưng thân mật vỗ vai Dung:

– Được, em sẽ vừa lòng, nhưng ráng chịu mọi hậu quả do đời sống này đưa đến.

Dung lì lợm, nàng đưa một ngón tay ngoặc vào tay Loan mắt nhưng, nàng cười thật tươi. Loan mắt nhưng thấy người con gái này đẹp rực rỡ, mặc dù

nàng còn ít tuổi theo Loan mắt nhung đoán. Loan mắt nhung nhìn đồng hồ:

– Muộn rồi đó, mình về đi!

Hai người đứng dậy, bọn bạn bè Loan mắt nhung đứng dậy theo. Chúng đi theo Loan mắt nhung ra cầu thang. Dương húc hỏi:

– Thế nào?

Loan mắt nhung nhìn Dung trả lời bạn:

– Chương trình không có gì thay đổi.

Cả bọn nói chuyện ồn ào khi đi xuống cầu thang. Tư Mạnh vừa cười vừa hỏi Dung:

– Em thấy anh Loan mắt nhung là người thế nào?

– Khinh người như mẹ!

– Vỡ mộng chưa?

Dung bướng bỉnh:

– Còn lâu!

Cả bọn cười vang. Lần đầu tiên trong mấy năm nay Loan mới thấy vui vui khi đi bên cạnh một người con gái. Một giờ đêm, “băng” của Loan mất nhưng về tới “tổng hành dinh”. Phong vành khăn đứng trước mặt Loan mắt nhắm trịnh trọng một cách khôi hài:

– Chắc quý vị đi chơi về mệt, tui có nấu cháo gà, nếu cần thì để tui sai vợ dọn lên.

Tư Mạnh hỏi một câu ngang phè:

– Ở đây có “ken cờ bi” không?

Loan mắt nhung vỗ vai người bạn mới:

– Có đủ hết, cậu đừng có lo chuyện đó!

Tư Mạnh dụi mắt ngáp:

– Đêm nay có lẽ chúng ta phải nói chuyện nhiều, đề nghị anh cho em hít mấy bi để tỉnh táo con người.

Loan mắt nhung quay sang Phong vành khăn:

– Anh lo chuyện đó nghe.

Dung đứng nhìn căn nhà, nhìn chiếc sân rộng, cây cối um tùm rồi nhìn Phong vành khăn. Nàng hỏi Loan mắt nhung:

– Nhà này của ai vậy anh?

– Của cả bọn.

– Anh ở đâu?

– Không nhất định, nhưng anh nằm đây với anh Phong vành khăn hằng ngày.

Dung bỗng bật phì cười:

– Tên gì mà kỳ cục quá vậy?

Loan mắt nhắm đưa tay lên miệng suyt khẽ:

– Con nít, đừng hỏi lăng nhăng hư “giơ” hết.

Dung nín cười, theo Loan mắt nhắm và đồng bọn vào nhà. Đối với Dung, tất cả mọi người ở đây đều có vẻ lạ lùng, cuộc sống vừa hỗn độn vừa bản thủ. Nhất là xung quanh chiếc bàn đèn, người nằm người ngồi ngổn ngang. Toàn là bọn quái.

Thấy bọn Loan mắt nhắm vào, bọn

người kia nhường chỗ. Phong vành khăn lên tiếng:

– Yêu cầu các bồ nhường chỗ một lát. Ai đang hút dở lát hút tiếp, đêm còn dài.

Loan mắt nhung mời Tư Mạnh:

– Xin mời, tôi không ghiền đâu, anh có thể làm năm mười bi.

Phong vành khăn nằm xuống một bên, đích thân tiêm thuốc. Tư Mạnh nằm đối diện. Căn phòng chỉ có một ngọn đèn dầu lạc nên tối mù mù. Loan mắt nhung ngồi xuống dưới chân Tư Mạnh, Dung ngồi cạnh. Phong vành khăn nhìn nàng không nói gì. Điều thuốc được nướng cháy xèo xèo trên ngọn lửa.

Loan mắt nhung đưa tay lên miệng ngáp:

– Mọi quá anh Phong ơi, có nhân vật nào biết tầm quất không?

Phong vành khăn ngừng tay, nhướn mắt lên, nhìn ra phía ngoài kêu:

– Thăng Lục Lạc đâu?

Từ phòng bên có tiếng thưa, một gã đàn ông hốc hác chạy sang. Hắn ở trần, trên cổ quấn một chiếc khăn rằn ri. Phong vành khăn nói:

– Đấm lưng cho cho anh Loan mắt nhưng.

– Dạ!

Gã mau mắn ngồi xuống cạnh Loan mắt nhưng:

– Dạ, đàn anh có cần giắc hơi không, để nhà em xách đồ nghề sang luôn một thể.

Dung ngửi thấy mùi hôi hám từ người gã Lục Lạc xông lên. Loan mắt nhung quay sang Dung:

– Em buồn ngủ không?

Dung lắc đầu, nàng ngồi tránh sang một bên. Loan mắt nhung lại hỏi:

– Em tắm quất nhé!

Dung kêu lên:

– Anh này thật kỳ cục.

– Nếu cần tắm quất, sẽ có đàn bà tắm quất cho cô.

Dung lắc đầu nguây nguậy. Loan mắt nhung nói nhỏ:

– Có phòng riêng mà em!

Dung tò mò, nàng muốn biết cuộc

sống của bọn người này ra sao. Nàng gật đầu:

– Không đau chứ hả anh?

– Tắm quất mà đau, rõ thật... Tắm quất khoái thấy mẹ!

Loan mắt nhung giới thiệu với Phong vành khăn:

– Thượng khách của tôi, anh lo cho chu đáo giùm nghe!

– Dạ, đã được anh có lời “phụ đề Việt ngữ” thì nhà em phải cho chính con mụ vợ em hầu “quý cô nương”.

Phong vành khăn đưa mắt ra hiệu cho một đứa nhỏ ngồi hầu hạ gần đó. Nó chạy đi. Tư Mạnh bắt đầu hút thuốc phiện, khói nhà mù mịt. Dung giao thiệp nhiều với bọn quái, nhưng chưa lần nào

nàng tới chỗ này hoặc những chỗ tương tự. Nàng chỉ biết bộ mặt của bọn chúng trong những chốn ăn chơi, những pha gay cấn trong lúc hành nghề. Khung cảnh này càng gợi thêm cho Dung sự tò mò, nàng nghĩ bụng, đây mới là cuộc sống thật của họ.

Một người đàn bà có tuổi đi ra. Chị ta đóm dáng và trang điểm son phấn như một mụ điểm già. Nhìn thấy Dung, chị ta cười để lộ nguyên bộ răng vàng hàm trên. Phong vành khăn nói với vợ:

– Em đưa đệ nhất phu nhân của đại ca vào phòng hầu hạ cho xôm trò nghe!

Cả bọn cười ồ làm Dung cũng thấy ngưỡng ngưỡng. Nàng đứng dậy theo vợ Phong vành khăn. Chờ cho Dung đi khỏi, Phong vành khăn háy mắt:

– Thế nào, đại ca có cần thêm một phòng ấm cúng đêm nay không?

Loan mắt nhung cời áo, nằm sắp xuống chiếu cho Lục Lạc ấm lưng:

– Như mọi lần!

Lục Lạc bắt đầu xoa bóp trên thân thể Loan mắt nhung. Loan nói với anh em:

– Mình bắt đầu bàn về vụ ngày mai thằng Bé ra tù.

* * *

Người đàn bà dắt Dung vào một căn phòng khá lịch sự, ngọn đèn néon nhỏ làm ánh sáng trong phòng mờ mờ.

Người đàn bà thân mật vỗ vai Dung:

– Chị sẽ tắm quất cho em thật tuyệt vời, với thượng khách của anh Loan mất nhưng đâu có bê bối được.

Dung mỉm cười khiêm nhượng, nàng không buồn cải chính, nàng nằm sấp xuống chiếc giường nệm trải “ra” trắng tinh. Bàn tay người đàn bà khéo léo vuốt nhẹ trên sống lưng nàng làm cho nàng rùng mình. Dung nhắm mắt lại, mặc cho hai bàn tay của chị ta dần nhẹ trên lưng mình, tiếng tay đập trên da thịt gây nên những tiếng vang chóc chóc đều đặn. Những cái vuốt khi mạnh khi nhẹ làm khoái cảm từ những thớ thịt của nàng dâng lên.

Mười đầu ngón tay của người đàn bà véo thật êm ái trên da nàng. Dung cảm thấy khắp người nàng nhột nhột, nhưng trong sự nhột nhột đó có sự khoái cảm thật dịu dàng.

Chị đàn bà vừa đấm vừa hỏi nàng:

– Em thấy thế nào?

Dung không buồn trả lời, nàng chỉ ừ hử trong miệng. Chị đàn bà mỉm cười, chị đã đo lường được mức khoái cảm của Dung. Dung bỗng bật cười khúc khích:

– Nhột quá chị!

– Hôm nay chị sẽ trở hết tài nghệ để phục vụ “cứng” của anh Loan mất nhưng.

Những cái đấm mỗi lúc một thêm giòn, Dung thấy mình tỉnh táo hơn lúc này. Chị đàn bà bắt đầu nắn bóp đến hai cánh tay, những khớp xương. Bàn tay chị ta đụng đến khớp xương nào là khớp xương đó kêu cụp cụp. Rồi đôi chân dài mịn màng của nàng cũng được xoa bóp cẩn thận. Dung cười khinh khích:

– Thôi chị ơi! Em chịu không nổi rồi...

Chị đàn bà vẫn ngon ngọt:

– Chưa đi đến đâu hết, chị chưa trở hết tài nghệ mà.

Những ngón tay của chị ta vờn thật nhẹ trên bắp chân nàng, trên cặp đùi no tròn của nàng, làm nàng rúm người lại.

Chị đàn bà nâng Dung ngồi dậy, chị ta ngồi sau lưng Dung. Hai bàn tay chị ta xòe ra chém đều đặn trên hai bả vai tròn của Dung. Những ngón tay nắm lấy vai bóp nhẹ nhẹ lần lên cổ, Dung thấy khắp người mình khoan khoái, nàng lim dim mắt. Những ngón tay lại lần xuống chân tóc xoa vuốt.

Chị đàn bà ngừng tay, rút chiếc khăn mùi soa trong áo ra. Chị ta lót vào hai

bên tai giật, Dung nghe tiếng kêu rắc.
Nàng ngạc nhiên hỏi:

– Tai mà cũng kêu hả chị?

– Gân nó giãn ra thì phải kêu chứ sao, chị còn có thể làm cho mũi em kêu được nữa kìa.

Dung nghi ngờ, nhìn vào bàn tay kỳ diệu của người đàn bà:

– Em nghi ngón tay chị kêu quá!

Chị đàn bà lắc đầu:

– Nhiều người cũng nghĩ thế, nhưng thật ra là xương và gân kêu, phải nghệ thuật lắm mới làm được...

Chị đàn bà buông tay, chị ta ngồi đối diện Dung:

– Em thấy thế nào?

Dung thở phào:

– Khoan khoái vô cùng, tất cả mọi mệt mỏi đều tan biến đi đâu hết.

Chị đàn bà nhìn thân hình nở nang của Dung tấm tắc khen:

– Chị ao ước chỉ đẹp được bằng nửa em thôi, hồi xưa khi còn trẻ, chị cũng thuộc loại có hạng mà đâu có bằng em. Em mà sánh với Loan mắt nhung thì vừa đẹp đôi. Hấn trông cũng đẹp trai ghê đây chứ, không ngờ hấn...

Dung tròn mắt nhìn người đàn bà:

– Không ngờ sao hả chị?

– Không ngờ hấn lại chì như vậy. Chị nghe người ta nói Loan mắt nhung học hành khá lắm, đâu cỡ tú tài chi đó. Hấn vừa chì vừa mưu trí. Không mưu trí thì

đâu có cầm đầu được dân giang hồ. Ngay như chồng chị cũng phải...

Dung ngắt lời:

– Chắc anh Phong cũng chì hả chị?

– Hồi còn trẻ hấn tung hoành ở bến xe, vào tù ra khám hoài vì tội chém người. Vậy mà nay phải phục Loan mất nhưng đó, thì em biết Loan mất nhưng có hạng thế nào. Trước khi chồng chị và “băng” Loan mất nhưng kết nghĩa với nhau đã chém nhau từng búng. Sau này anh Phong cảm cái anh hùng của Loan mất nhưng mới bắt tay nhau, riết rồi thân. Em mà lấy được Loan mất nhưng thì “tương lai” lắm chớ.

Dung tò mò hỏi:

– Bộ anh Loan mất nhưng bảnh lắm sao?

Chị đàn bà có vẻ thành kính:

– Không bảnh sao cầm đầu nổi hầu hết những tay giang hồ ở đây, anh ăn ở còn có cái đức nên anh em rất mến phục.

Dung phì cười về tiếng “có tương lai” của chị đàn bà. Chị ta lại lầm tưởng là Dung không tin lời chị:

– Ủa, em không tin sao, không nói lớn làm chi, chỉ như chị đây thôi, bây giờ chỉ ngồi mà ăn. Một ngày thu hàng mấy ngàn bạc.

– Thu tiền gì hả chị?

– Hàng chục mâm đèn, mấy ổ em út, sòng nữa. Còn băng Loan mắt nhung chỗ nào cũng có người.

Dung giả vờ ngây thơ:

– Không cho Loan mắt nhưng xía vô thì hấn làm gì được?

– Đàn em của hấn phá hết đường làm ăn. Trước hấn cũng đến đây phá, thanh toán nhau từng bùng. Riết rồi chơi không lại hấn nên phải chịu.

– Chắc vợ chồng chị ghét Loan mắt nhưng lắm nhỉ?

– Đáng lý ra phải căm thù hấn, nhưng giao thiệp với hấn thấy hấn là người tốt, riết rồi mến. Hấn giỏi thật, tổ chức lại hết trơn.

– Tổ chức sao hả chị?

– Tổ chức đủ thứ, những thằng đàn em chịu nhất là vụ hấn lấy tiền kiếm được nuôi mấy thằng bị tù, hấn không dùng sức mạnh ăn hiếp anh em...

Chị đàn bà tới tú lấy bộ quần áo đàn bà bằng lụa mỏng trao cho Dung:

– Em bận đỡ bộ này, chị mới may cho em út, chúng chưa bận lần nào...

Dung mặc quần áo xong, chị đàn bà hỏi:

– Em nằm đây ngủ luôn hay ra ngoài nằm với Loan mắt nhung?

– Cho em ra ngoài đó.

Bằng Loan mắt nhung đang bàn tán về vụ của Bé, thấy Dung ra, họ im bặt đưa mắt nhìn Loan mắt nhung. Hấn nói:

– Mình cứ tiếp tục, người nhà cả mà.

Dung ngồi xuống cạnh Loan mắt nhung, hấn kéo Dung vào lòng:

– Thế nào, được không?

Tự nhiên Dung thấy mình bẽ lên, cái ngổ ngáo của nàng mọi khi tan biến đâu mất, nàng nhẹ gật đầu. Loan mắt nhung ngời dựa đầu vào vách, hấn dang tay đỡ Dung kéo nàng dựa người vào lòng mình, hấn vuốt ve nàng:

– Trông em càng về khuya càng đẹp lộng lẫy, em đẹp hơn hồi chiều rất nhiều.

Loan hỏi tiếp:

– Em buồn ngủ không?

Dung lắc đầu, nàng bạo dạn hơn:

– Em ngủ luôn trong lòng anh không được sao?

Loan mắt nhung hôn lên má nàng:

– Dĩ nhiên là được!

Mâm cháo gà từ dưới nhà mang lên

bốc khói nghi ngút. Phong vành khăn mời:

– Xin mời anh em ăn cho đỡ dạ, mình còn phải bàn nhiều chuyện.

Dung thấy mâm cháo chỉ có bảy tô, những kẻ nằm hút trước khi Loan mất nhung vào giờ đã biến đâu hết. Quanh mâm chỉ còn lại băng Loan mất nhung và Phong vành khăn.

Loan cúi xuống, nói nhỏ vào tai Dung:

– Em dùng một tô nhé!

Tư Mạnh vừa ăn vừa xuýt xoa:

– Cháo nấu ngon tuyệt, ở trong hộp mà được đớp một tô như vậy thì có bị kêu thêm một năm nữa em cũng chịu liền.

Loan mắt nhắm ăn đến loáng một cái là xong tô cháo:

– Bây giờ mình bàn tiếp kế hoạch đỡ đòn cho Bé. Tôi đề nghị thế này: “Bằng” của mình đứng dọc theo cửa công an và theo dõi hắn. Nếu êm thì thôi, mà không êm mình phải ra tay. Tôi tin chắc hắn ra khám không phải chỉ mình biết, mà nhiều băng nhóm khác cũng đã biết rồi, chúng nhất định ra tay mà. Khi tôi ở tù lần thứ hai, tôi nghe nhiều dư luận đòi ăn thua đủ với hắn khi hắn bước chân ra khỏi khám.

Phong vành khăn nói:

– Tôi biết tính cha đó, hắn không chịu ai giúp hết. Hắn thuộc loại tay tổ, chết thì thôi chứ đâu có chịu...

Loan mắt nhắm gay gắt:

– Mặc hấn, việc mình, mình cứ làm, không lẽ để tụi nó chém chết anh Bé sao? Nếu không ai dám chơi thì mình tôi, cuộc bàn cãi vừa rồi coi như bỏ.

Phong vành khăn nhũn nhặn:

– Đừng nóng, mình bàn chuyện phải có ý kiến này, ý kiến kia chứ. Tôi thấy ý kiến của anh Loan chưa đủ, mình chỉ bảo vệ hấn ra khỏi khám chưa đủ, mà còn phải theo dõi hấn từng bước. Kẻ thù của Bé không đại gì thanh toán ngay ở cửa công an. Chúng phải chờ cho Bé về đâu đó rồi mới hành động. Điều quan trọng nhất là mình phải biết rõ những kẻ nào muốn ăn thua đủ với Bé.

Dương húc gật gù:

– Sáng sớm mai mình sẽ biết rõ, đêm hôm nay bọn Tý què đi lấy tin khắp nơi.

Loan mắt nhưng suy nghĩ:

– Ý kiến của anh Phong rất hay, nhưng mình có nên ra mặt ngay không, hay chờ khi bọn kia ra tay mình mới ra mặt?

Những người có mặt ở đó đều đồng ý chỉ ra mặt khi nào Bé bị kẻ thù ra tay trước. Loan mắt nhưng gật đầu:

– Được, nhưng mình phải lẹ lắm mới được, chỉ trong chớp mắt Bé có thể gục ngay.

Dung đã ngủ thiếp trong lòng Loan mắt nhưng. Hắn nhìn xuống khuôn mặt còn nét thơ ngây của thiếu nữ. Hắn tự hỏi tại sao nàng lại dấn thân vào cuộc đời giang hồ này làm gì. Về khuya, cuộc bàn cãi nhạt dần. Loan mắt nhưng nhờ vợ Phong vành khăn đưa Dung về phòng.

Loan mắt nhung nói với anh em:

– Chúng ta cứ thế mà hành động, bây giờ anh em có thể đi ngủ.

Loan mắt nhung hất hàm hỏi Phong vành khăn:

– Anh có “máy ru ngủ” cho bọn này không?

– Dĩ nhiên có, tôi sẽ đưa anh em xuống xóm. Còn anh Loan chắc khỏi?

Nói xong câu đó, Phong vành khăn nhìn Loan mắt nhung tủm tỉm cười. Mặt Loan vẫn thản nhiên như không. Bọn Dương húc đi khỏi, Loan mắt nhung còn nằm lại bên khay đèn với Phong vành khăn. Hắn lại tiếp tục tiêm thuốc:

– Làm một vài bi chớ?

Loan mắt nhưng còn ngần ngại.
Phong vành khăn khuyến khích:

– Nên làm lắm, cậu mà đỡ ẹc em khi cho đó!

Điều thuốc đã tiêm xong, Phong vành khăn quay dọc tầu sang phía Loan mắt nhưng. Chờ cho Loan mắt nhưng hút hết điều thuốc. Phong vành khăn hỏi:

– Cậu bắt được em này ở đâu mà thơm quá vậy?

– Trong băng vô xế của Tư Mạnh!

Phong vành khăn ngừng tay tiêm thuốc:

– Dĩ thần vậy sao, tôi cứ tưởng là con nhà lành chứ!

– Chẳng biết lành hay rách, nhưng thấy thơm thì làm đại, mình giang hồ mà nhân nghĩa quái gì!

Phong vành khăn tắc lưỡi:

– Thật đời sống mình chưa biết ra sao, được thêm cái gì hay cái đó, tội gì mà chê...

Loan mắt nhung nằm gác tay lên trán lơ mơ. Tự nhiên nghe câu nói của Phong vành khăn, Loan mắt nhung buồn bã, hần thấy mình thay đổi quá nhiều rồi. Mấy năm qua, Loan sống trong không khí bạo tàn của bọn giang hồ, hần dừng dừng, tình cảm như chai lại. Không còn gì hết. Đôi khi Loan mắt nhung như quên đi trước kia hần đã có một gia đình, một người em thật ngoan. Chính Loan đã cho em mình, những lời khuyên nhủ đẹp đẽ. Loan mắt nhung thở dài, lẩm bầm:

– Mình hỏng rồi!

Trong đêm nay, bỗng Loan mắt nhưng nhớ thật nhiều chuyện. Loan mắt nhưng nhớ đến Xuân, cái chết tủi nhục của nàng. Loan thấy mình vẫn còn yêu người con gái đó, hẳn không thể nào quên được những giọt nước mắt của nàng, những giọt nước mắt của mình đêm nào đã nhỏ lên xác nàng. Những đồng tiền của nàng đã giúp Loan qua cơn đói. Tình nghĩa và hình ảnh đó không bao giờ phai nhòa trong tâm trí Loan.

Loan mắt nhưng đưa tay lên gãi, nó thấy một hàng chữ xăm trên cánh tay mình: “Ồn đến oán trả”. Loan mắt nhưng chẳng nhớ mình đã xăm hàng chữ đó từ bao giờ. Ừ, hình như sau một vụ thanh toán đẫm máu, một lần nhớ đến Xuân. Kẻ thù đó, kẻ thù gây ra cái chết cho Xuân ngày nay là ai và đang ở đâu, Loan

mắt nhung vẫn đang để tâm tìm kiếm mà vẫn không thấy.

Phong vánh khăn hút liên tiếp mười điều thuốc, thấy Loan mắt nhung nằm lơ mơ, hần nghĩ Loan mắt nhung đã say thuốc. Phong đưa chân sang khều Loan:

– Sao, say thuốc hả?

Loan choàng mở mắt:

– Cái gì?

Phong vánh khăn mỉm cười:

– Cậu bị ép phê rồi!

– Không!

Phong vánh khăn bẻ những ngón tay mình kêu cụp cụp:

– Thôi, cậu vào với em đi, để người ta chờ đở con mắt.

Loan mắt nhưng uể oải ngồi dậy, tự nhiên nói:

- Thật tình tôi chả còn thiết gì hết.
- Ủ, cái giống thuốc phiện nó vậy đó.

Loan mắt nhưng vươn vai:

- Bây giờ tôi chỉ muốn ngủ một phát!

Phong vành khăn tắc lưỡi:

- Tính vậy sao ổn? Đã mang về đến đây rồi mà bỏ thì phí quá, không nhiều thì cũng phải đưa duyên, nếu như cậu chán thì bán lại cho tôi.

Loan mắt nhưng bỗng sa sầm mặt lại:

- Anh nói thế nghe không được rồi đó.

– Sao vậy?

– Tôi bảo không nghe được.

Thấy Loan mắt nhung bắt đầu nổi nóng, Phong vành khăn đành cười làm lành:

– Anh em mà, nói đùa nhau một phát đã vội nổi nóng rồi.

Loan mắt nhung thấy mình chẳng nên gây sự bất hòa với anh em vì một đứa con gái, hấn cười:

– Em nằm ở đâu vậy?

– Trong phòng vợ chồng tôi, chỗ mọi khi anh vẫn mang gái tới.

Loan mắt nhung đứng dậy:

– Cảm ơn, còn anh và bà xã ngủ ở đâu?

Phong vành khăn xua tay:

– Đừng lo chuyện đó mất vui đi!

Loan mắt nhưng uể oải đi vào phòng, cánh cửa khép hờ, ở trong đó ánh đèn ngủ màu hồng nhạt làm căn phòng thêm mờ ảo.

Dung nằm ngủ trên giường, nàng ôm một chiếc gối dài vào lòng, khuôn mặt nàng thật bình thản. Hai cánh tay trắng muốt, Loan mắt nhưng nhìn thấy cả những sợi lông tơ ở cánh tay Dung óng lên dưới ánh đèn. Loan nhìn thân thể đó, lớp lụa mỏng làm tăng thêm sự quyến rũ. Loan mắt nhưng nhẹ nhàng ngồi xuống nệm, chiếc giường khẽ rung rinh.

Dung tựa mình, nàng lơ đãng tay ôm gối. Hơi thở đàn ông ấm áp phả trên cổ

nàng. Một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên môi làm nàng thức giấc. Nàng mở mắt nhìn sững vào mặt người con trai. Anh mắt nàng dịu lại:

– Anh!

Loan mắt nhung gỡ cái gối ôm ra khỏi tay Dung. Hắn quăng vào một góc giường, ngã người xuống nằm cạnh nàng. Dung bỗng cảm thấy hồi hộp trong lòng. Nàng là một cô gái táo tợn, không ngờ khi nằm bên cạnh Loan mắt nhung nàng thấy lúng túng. Trước khi gặp gỡ Loan mắt nhung, Dung đã nhất quyết mình không tiếc anh chàng một cái gì, vậy mà lúc này nàng bỗng có ý định thay đổi hẳn ý định. Nàng nhìn vào vẻ mặt tự tin của Loan mắt nhung, nàng thấy mình không thể để cho hắn hưởng thụ một cách ngon lành được, hắn đã chẳng từng kiêu kỳ với mình là gì:

– Anh ngủ ở đây à?

Loan mắt nhung hôn lên chiếc cổ trắng như ngó sen của nàng:

– Dĩ nhiên, không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu?

Dung tự nhủ, đó, hẳn lại giở cái giọng đó ra. Nàng xô Loan mắt nhung:

– Còn lâu, tôi cấm anh không được đụng vào tôi!

Loan mắt nhung cười ngắn, tiếng cười rít lại trong hàm răng:

– Thật hả?

Dung vùng ngồi dậy, Loan mắt nhung đưa tay lên vít nàng xuống:

– Đừng giỡn mặt, khó sống đó!

Dung xằng giọng:

– Anh làm gì tôi?

Loan mắt nhung bỗng phì cười:

– Thôi, đừng gây thơ cụ, nghe tỏm lăm, làm gì hả?

Dứt lời, Loan mắt nhung đề nghiêng Dung xuống hôn lên mặt lên môi Dung, Dung vùng vẫy kêu ú ớ:

– Kỳ không?

Loan mắt nhung cười khúc khích:

– Làm như nỡn nường lăm ấy.

Dung thở hổn hển:

– Không nỡn nường nhưng chưa thằng nào đụng được vào tôi.

Loan mắt nhung tròn mắt nhìn Dung rồi lại phì cười:

– Thôi, bà đừng hù nhà con nữa!

Một cánh tay Dung bị Loan mắt nhưng nằm đè lên không cựa quậy được:

– Ai thèm hù!

– Thật hả, nhắc lại câu vừa rồi coi!

– Chưa thằng nào đụng được đến người con này hết.

Vẫn giọng giễu cợt, Loan mắt nhưng nói:

– Á, à, em là con nhà lành có tiết hạnh, nhà nước làm chứng phải không? Viện Pasteur hay nhà thương Từ Dũ?

Dung đập lung tung:

– Ghét mặt anh!

Loan mắt nhưng vừa đỡ những cái đập của Dung vừa nham nhở:

– Mặt anh đẹp trai vậy mà em ghét sao?

Dung bực tức:

– Ghét cái giọng anh!

– Giọng anh du dương như hát mà cũng ghét sao?

Nàng nghĩ đến việc sử dụng cánh tay còn lại. Nhưng Loan mắt nhung đã nắm được cổ tay nàng:

– Chẳng lẽ anh chịu thua em sao?

Dung thúc thủ, nàng bực phát khóc, nàng nói to:

– Anh đều giả!

Nàng ngoái mặt cắn vào tay Loan một cái đau điếng. Hắn buông nàng ra một cách dễ dàng, hắn ngồi dậy lặng lẽ

nhìn Dung, nhìn chỗ tay mình bị cắn. Dung im bật, đôi mắt nàng lăm lét nhìn Loan mắt nhung. Thành linh, Loan mắt nhung vung tay tát đến bốp một cái vào má Dung, Dung ngã vật ra giường, nàng lồm cồm bò dậy, thêm một tát nữa, Dung chúi người xuống. Dung bật khóc, Loan mắt nhung hung dữ đè nghiêng lên nàng. Dung nhát đòn, nàng giơ tay che đầu, nhưng Loan mắt nhung đã gỡ tay nàng. Dung nhắm nghiền mắt, nàng bỗng cảm thấy một cái hôn ấm áp đặt lên má nàng, ngay chỗ mấy vết tay bông rát của Loan mắt nhung.

Dung từ từ mở mắt, nước mắt nàng chan hòa trên đôi má bầu bĩnh. Loan mắt nhung lấp kín những tiếng nức nở trên môi nàng. Hai tay nàng xuôi xuống, nàng rên rĩ:

– Sao anh lại đánh em?

Loan mắt nhung kéo chiếc mền mỏng phủ lên thân thể Dung. Hấn nằm xuống, nhìn vào khuôn mặt chan hòa nước mắt của nàng. Hấn dùng ngón tay trở gạt những giọt nước mắt đang lăn dài trên cặp má bầu bĩnh:

– Em hồi hận không?

Loan mắt nhung hỏi, Dung lắc đầu. Nàng không trả lời. Loan nhớ đến những giọt nước mắt của Xuân đêm nào, những giọt nước mắt thật xót xa, nhục nhằn. Và rồi nụ cười rạng rỡ của nàng nở ngay ra sau đó. Mấy năm qua rồi, sau mỗi lần ngủ với một người con gái nào đó, Loan mắt nhung lại nhớ đến Xuân. Hình ảnh của Xuân dường như không thể nào phai nhòa được trong tâm trí Loan, dù hấn đã trở nên một kẻ tàn bạo, lắm lý.

Với người con gái này, trong đêm nay, Loan mắt nhắm cũng chỉ nghĩ đến trường hợp qua đêm. Loan mắt nhắm vuốt ve trên khuôn mặt còn hoen ố nước mắt của Dung.

– Lỡ làng hết cả rồi, anh không ngờ em còn...

– Em có thể về sống được một cuộc đời đàng hoàng, còn kịp...

Dung lăn người ôm lấy Loan:

– Em không về đâu hết, em sẽ ở với anh!

– Không được, em thấy cuộc sống bê bối của anh rồi chứ, anh nói thật, em nên tránh. Bây giờ vẫn còn kịp mà!

Loan mắt nhắm thở dài, nói tiếp:

– Tại sao em lại cứ thích sống bê bối vậy, em chỉ là một đứa trẻ tò mò.

Dung cười nhẹ:

– Em là con nít, nhưng em khoái sống vậy. Em thích làm vợ anh.

– Em bắt mãi cái gì?

– Không bắt mãi gì hết, ở nhà em rất sung sướng.

– Em loạn!

Dung gật đầu:

– Đúng, em thấy mình có khuynh hướng sống một cách như... các anh!

Loan mắt nhung bẹo má Dung:

– Sao em không nói thẳng là đầu trộm đuôi cướp cho được việc.

Dung cười nhỏ. Loan mắt nhung với tay tắt đèn:

– Khuya lắm rồi đó, ngủ đi, mai anh còn nhiều việc phải làm.

Căn phòng tràn ngập bóng tối, tiếng Dung nũng nịu:

– Anh đã man một cây, đánh người ta vỡ cả mắt cả mũi ra.

Loan mắt nhung hừ một tiếng:

– Ai bảo đao để?

– Không đao để, để anh làm trời à!

* * *

Loan mắt nhung ngồi tậ trong góc quán. Nó đã hút suốt từ sáng đến giờ không biết bao nhiêu thuốc lá. Những

điều thuốc lá hút dở dang, bẹp gì còn ngủn khói, ly cà phê nguội tanh nguội ngắt mới với được phân nửa. Loan mắt nhung xem đồng hồ: Chín giờ sáng. Chiếc xe bít bùng chở phạm nhân được trả tự do đã vào trong công an từ lúc tám giờ.

Loan mắt nhung lo lắng, không biết Bé có được trả tự do ngay hay sẽ bị bắt lại về một tội gì khác.

Dung ngồi cạnh, nàng quan sát Loan mắt nhung, hẩn lăm lỳ một cách dễ sợ, đôi mắt giấu sau màu kính râm luôn luôn hướng ra đường. Dung bần khoăn:

– Sao lâu quá vậy anh?

Loan mắt nhung nắm lấy bàn tay nàng bóp nhẹ nhẹ:

– Con nít đừng lộn xộn.

Dung ngáp:

– Em buồn ngủ quá, tại đêm qua thức khuya đó.

Loan mắt nhắm nhếch mép cười:

– Ai bắt đâu?

Dung nhìn Loan mắt nhắm một cách tình tứ, nụ cười nàng thật tươi:

– Tại anh đó!

– Tiếc hả?

Dung lắc đầu. Sau một đêm ở cạnh Loan mắt nhắm, Dung thấy mình thật sự đã dẫn thân vào cuộc đời giang hồ, một cuộc đời không có ngày mai. Dung đã từ bỏ hết, từ bỏ cả một gia đình mà nàng đang được nuông chiều. Dung tự hỏi mình có đại đột không?

Nàng nhìn Loan mắt nhung, hắt lạnh lùng dửng dưng như không hề biết có nàng bên cạnh. Lúc này hắt chỉ nghĩ đến một nhân vật Bé nào đó, mà một lần đã ra ơn cho hắt.

Dung biết, Loan mắt nhung lúc này không phải là lúc dành cho nàng. Người con trai đó lạnh lùng, ít cười, ít nói, thường xuyên tàn bạo, nhưng không phải là không tình cảm. Hắt rất nhiều tình cảm, mà Dung đã nhìn thấy trong đôi mắt đẹp của hắt hồi đêm qua!

Dung thấy mình yêu người con trai đó ghê gớm, hắt có một dĩ vãng chắc chắn đau khổ, nhưng sao hắt vẫn phảng phất nét hào hoa lịch sự của một con người có ăn học. Dung tự nhủ mình sẽ tìm hiểu hắt, tìm hiểu lý lịch gã con trai ngang tàng mà mình đã trót yêu thương này.

Dung nghĩ đến gia đình, đến cha, đến tình yêu thương của ông, sự nuông chiều của mẹ. Ông bà thường nói:

– Ba má chỉ có mình con thôi đó, con không thiếu thốn gì...

Những lúc đó người Dung lạnh đi, mới tí tuổi đầu nàng đã từng nhúng tay vào các vụ vô xế của băng Tư Mạnh. Sự tò mò của cô gái con nhà giàu đã đi quá trớn. Nhiều khi Dung mơ ước cha mẹ đăng báo tử mình luôn. Nàng càng loạn, càng bê bối, cha mẹ nàng càng không rầy la nàng, mà chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo. Nàng muốn bật khóc.

Dung nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Loan mắt nhung. Tại anh đó, tại anh mà em không còn mặt mũi nào về nhà. Loan mắt nhung vẫn tiếp tục mỗi thêm một liều thuốc lá nữa, tàn thuốc xám

cong vòng rơi xuống quần mà hấn cũng không hay. Loạn mắt nhung gỡ điều thuốc lá ra khỏi môi, hấn bóp tắt điều thuốc bằng hai đầu ngón tay, thả vào trong cái gạt tàn đã đầy ắp:

– Quái thật, giờ này vẫn chưa ra là sao vậy?

Ở cửa công an, lác đác có một vài người được trả tự do. Tỷ què từ ngoài cửa bước vào, nó xách một cái thùng đánh giày, ngồi thụp xuống chân Loan mắt nhung, nhắc chiếc giày lên lau chùi:

– Em thấy thêm hai thằng nữa xuất hiện, chúng ngồi bên quán cà phê gần đây, tụi nó bàn chuyện trả thù anh Bé, chúng sẽ chơi đòn giang hồ. Chờ anh Bé ra khỏi cửa là cụp liền.

Loan mắt nhung lạnh lùng ra lệnh:

– Báo cho bọn Dương húc biết, phải hạ bọn đó trước. Báo chúng gây chuyện đi.

Tý què dạ một tiếng, đứng dậy chạy vụt ra khỏi cửa. Loan mắt nhưng nhìn theo chép miệng:

– Đành vậy, anh Bé có quá nhiều kẻ thù.

Dung tròn mắt hỏi:

– Như vậy là sao hả anh?

Loan mắt nhưng nhìn đăm đăm vào Dung:

– Con nít tò mò hoài.

Dung phụng phịu:

– Em không bằng lòng anh kêu em là con nít đâu.

Dương húc lằm lỳ vào quán cùng với một tên đàn em to con. Hấn ngồi án ngữ trước mặt hai gã con trai. Đôi mắt trắng dã của hắn nhìn láo liên. Quán không đông khách lắm, khi hành động xong hắn có thể vượt ra cửa một cách dễ dàng.

Hai gã con trai ngồi ở bàn phía trước đang nói chuyện:

– Đ.m, tao mà không hạ nổi nó tao làm con chó, tao chờ nó suốt mấy năm trời nay rồi.

Gã kia chống tay lên cằm, lơ đãng nhìn ra ngoài đường:

– Phải làm cho lẹ, tao chắc không phải chỉ có tụi mình, còn ít ra vài thằng nữa muốn hạ thằng Bé. Chờ nó ra khỏi cửa khoảng mười bước thôi, đi quá là có thằng khác ra tay liền.

Dương húc cúi xuống nói nhỏ với đàn em:

– Mày sẽ làm thằng trong, tao thằng ngoài. Nhớ một điều là mình đừng đánh quá ba phát, một phát càng hay.

Tên đàn em tự tin:

– Được mà anh, tôi thiện nghệ ở cái vụ đó.

Dương húc nhếch mép cười, hắn nhìn đồng hồ rồi nhìn ra đường:

– Bé sắp ra rồi đó, mình cần mũ chúng đi.

Tên đàn em đứng dậy, hắn hỏi lớn:

– Bà chủ, chỗ đi tiểu đâu bà?

– Bước vô trong nhà đó anh!

Tên đàn em đi thẳng vào trong,

Dương húc chờ cho lúc cái màn cửa ngăn cái quán và nhà trong khép lại, hẩn mới đứng dậy, rút một điều thuốc lá gắn lên môi, nhìn trước sau như muốn kiểm lửa. Hẩn đứng dậy tới trước gã ngồi phía ngoài, cúi xuống hỏi lịch sự:

– Anh có lửa xin vui lòng cho...

Tên đàn em của Dương húc cũng vừa bước ra, một bàn tay nó đút vào ngực áo, hẩn đi thật nhẹ tới gã ngồi phía trong. Hai gã con trai vẫn vô tình không để ý.

Tên ngồi ngoài móc bật lửa ra bật mỗi thuốc cho Dương húc.

Đầu điều thuốc cháy đỏ, Dương húc cảm ơn, hẩn hít một hơi thuốc dài thối thẳng vào mặt địch thủ. Nhanh như chớp, bàn tay Dương húc vung lên, chém thẳng cánh vào cổ địch thủ. Tên đàn em

của Dương húc cũng vừa hạ tay. Hai tên con trai giật người lên, đổ gục xuống. Nhưng rất lạ lùng, Dương húc và tên đàn em đã đỡ lấy, không để cho hai thể xác mềm nhũn đổ xuống gây tiếng động.

Dương húc để định thủ ngồi gục ngay ngắn trên bàn như người say rượu. Cả hai châu đầu vào nhau, Dương húc và đàn em hành động thật nhanh khiến bà chủ quán không thấy kịp. Xong xuôi, Dương húc và tên đàn em đi ra, bà chủ quán ngược lên, bà suýt kêu lên thì Dương húc đã móc tiền ra để lên mặt quây:

– Trả tiền, chỗ dư cho chị luôn!

Bà chủ quán ngơ ngác, nhìn Dương húc, nhìn hai kẻ nằm gục trên bàn. Dương húc hiểu ý:

– Nó không chết đâu, mấy phút nữa là tỉnh dậy, chị làm ơn cầm miệng giùm.

Gã đàn em mân mê vào chuôi dao.
Bà chủ quán cuống lên:

– Dạ! Dạ!

Dương húc nhếch mép:

– Chị biết điều đó!

Vừa lúc đó. Bé ra khỏi cửa công an, hăn nhìn trước nhìn sau rồi rảo bước đi. Thèo Bẻo đứng bên kia đường, trước quán Loan mắt nhung ngồi. Thèo Bẻo quay vào chờ lệnh, Loan mắt nhung gật đầu. Hăn băng qua đường theo Bé.

Thèo Bẻo đi theo Bé tới trưa, Bé rẽ vào một hàng cơm đông khách. Hăn tìm một bàn trống trong cùng ngồi:

– Cho một đĩa cơm sườn, hai đồng rượu đế!

Thèo Béo ngồi cùng bàn, hắn cũng kêu một đĩa cơm và một ly đá lạnh, vừa kêu vừa đưa mắt quan sát Bé. Khuôn mặt vuông chữ điền đen sạm, đôi mắt lúc này trông có vẻ hiền lành nhưng vẫn không giấu được nét hung bạo sẵn có, cặp lông mày xéch ngược giao nhau.

Thèo Béo nhìn thấy ở cánh tay Bé có những hình xăm quái gở. Thèo Béo chép miệng xía răng, rồi nâng ly đá lạnh lên uống ừng ực. Gã đặt ly xuống, vươn vai, ngáp, gã vắn vẹo người cho những lóng xương kêu côm cốp. Thèo Béo vô tình chạm vào chiếc ly, chiếc ly đổ nghiêng, nước túa ra bàn. Bé hét lên:

– Đ.m, mày, đổ mệ cả nước vào người ta rồi!

Thèo Bẻo hoảng hốt:

– Dạ em xin lỗi ông anh, em vô ý!

Nhìn cái quần thẳng nếp của mình mà Bé cho là đẹp nhất bị loang nước, Bé nổi sùng nắm đầu Thèo Bẻo:

– Đ.m, chó chết, tao muốn yên thân mà không để cho yên, bố mày bóp cổ chết ngắc bây giờ, cái quần của tao!

Thèo Bẻo van lạy như tế sao:

– Em lạy anh, anh tha cho em, em xin cởi áo ra lau.

Bé vẫn còn cáu, hấn dang tay xáng cho Thèo Bẻo một cái bóp vào mặt, làm Thèo Bẻo ngã lăn ra đất. Người trong quán thấy vậy, nhao lên xin:

– Thôi, bác tha cho nó, nó lỡ tay.

Thèo Béo bò lom côm dưới đất, cởi liền áo ra chùi lấy chùi để lên cái quần của Bé. Bé găm lên:

– Đ.m, cút ngay cho khuất mắt, đứng lảng vảng ở đó bố mày quất cho một cái đá chết tốt bây giờ.

Thèo Béo mặc lại chiếc áo nhem nhuốc. Sau khi trả tiền cơm, hấn lúi ra khỏi quán rồi ù té chạy...

Bé vẫn hậm hực, hấn cần nhần:

– Đ.m, vừa ra khỏi khám đã xui rồi, biết bao giờ quần mình mới khô.

Hấn cúi xuống lau lại quần, hấn bỗng dừng tay ở túi quần mình, một cái gì cứng cứng như một xấp giấy. Hấn rút ra, một gói giấy nhật trình gói vuông vức, cái gì thế này, hấn bóc vội tờ báo ra: tiền, tiền nhiều quá vậy, ở đâu ra?

Bé thấy choáng váng cả người, mồ hôi hắt rịn ra trên trán, vẻ mặt ngơ ngác của Bé làm những người chung quanh chú ý. Một tờ giấy nhỏ rơi ra, Bé lượm lên xem: “Có một chút tiền vặt, đàn em xin biểu ân nhân xài chơi. Mong đại ca đừng thắc mắc”.

Mảnh giấy không ký tên. Bé đã hiểu, hắt trở lại bình tĩnh và đút tiền vào túi. Hắt xỉa rằng một cách bình thản coi như không có chuyện gì xảy ra.

Bé trả tiền, đứng dậy, bình tĩnh đi ra khỏi quán. Hắt nhìn trước nhìn sau, hắt biết rằng trong đám người đông đảo kia có nhiều đôi mắt đang theo dõi mình.

Thèo Béo đứng lấp ló ở một góc đường, hắt nhìn theo Bé, đưa tay lên sờ má. Hắt nhún vai, lạ lùng thật, trong đời “môi” của mình chỉ móc túi người ta

lấy tiền, bây giờ lại phải cho tiền thiên hạ mà còn ăn đòn. Thèo Béo chạy ù về nhà, hẩn thay quần áo, lấy xe gắn máy phóng thẳng ra quán Thanh Thế. Loan mắt nhung và Dung đang ngồi ăn cơm trưa ở đó. Hẩn ngồi đối diện. Loan mắt nhung hỏi:

– Xong rồi chứ?

– Da xong... mà chật vật quá! Anh thật kỳ, bắt em làm việc đó ngoài sức tưởng tượng của em.

Loan mắt nhung cười:

– Anh biết em có tài mới nhờ, những thằng khác anh đâu dám. Anh sẽ đền ơn.

Thèo Béo được Loan mắt nhung khen quá, hẩn nhip nhip tay trên bàn:

– Vụ đó thường mà anh, nhưng em chỉ muốn biết tại sao anh lại phải cho tiền hăn một cách kỳ quái như vậy?

Dung đồng tình:

– Phải đó anh, em vẫn chưa hiểu vụ này đầu đuôi ra sao hết.

Loan mắt nhung nhìn vào ly bia đã vơi:

– Rất ít người hiểu chuyện, hôm nay xong hết anh mới có thể nói được.

Loan mắt nhung mơ màng:

– Câu chuyện rất giản dị, trong số anh em mình, trong đó có anh bị tù trong khám, anh Bé đã giúp đỡ tụi anh, và bây giờ thì anh đền ơn, chỉ có vậy thôi.

Dung hỏi:

– Sao anh không để anh Bé về luôn với chúng ta?

Loan mắt nhưng lắc đầu:

– Anh cũng mong như vậy, nhưng không được, mời anh Bé về là xúc phạm đến tự ái của anh. Một tay giang hồ chửi như Bé không bao giờ chịu ở trong một tổ chức nào. Cứ để anh tự do, rồi một ngày nào đó anh sẽ tìm đến thì đẹp hơn.

CHƯƠNG 31

LOAN MẮT NHUNG NGỒI TỰA LƯNG vào tường, đám bạn nhậu gục gần hết. Còn một vài kẻ nửa say nửa tỉnh nói năng lảm nhảm. Hơi rượu đưa lên tận cổ Loan mắt nhung làm hắt thấy nôn nao khó chịu trong bụng. Đồng tiền xếp vuông vức trước mặt Loan mắt nhung, nó đập cho những tấm giấy bạc đổ xuống, giậm chân vò lên trên. Những tên đàn em còn tỉnh táo ngồi quan sát từng hành động nhỏ của Loan

mắt nhưng, đôi mắt tên chúa trùm lúc này đỏ ngầu, lừ đừ nhìn quanh phòng:

– Xối nước vào mặt những thằng say cho tao.

Dương húc mức một lon rượu trong chậu thau, hắt rưới lên mặt những tên bất tỉnh làm chúng cười lên sảng sặc. Dương húc đá bóp vào lưng một thằng:

– Tỉnh dậy bây!

Những tên say bị dựng cổ ngồi dậy, chúng cố gắng chống mắt lên, ngồi ngay ngắn. Loan mắt nhưng đá tung đồng tiền:

– Cho chúng bay, chúng bay muốn làm gì thì làm tao không cản.

Dương húc nói:

– Bảy chục ngàn, tao thấy không thể bỏ được, anh em còn nhiều thằng đói.

Loan mắt nhung ôm lấy đầu, tiếng nói của Dương húc lúc này chỉ nghe phào phào bên tai, Loan mắt nhung gật đầu nói:

– Thôi, đừng nói nữa, tao hiểu rồi, chúng mày muốn làm gì thì làm.

– Tao nghĩ không làm uổng công mình, mình đã cho theo dõi cả tháng trời nay mới tìm ra chỗ ở của con nhỏ, bây giờ chỉ còn bắt tay vào việc, tao đã nhận bảy chục ngàn, bảy chục ngàn để chia cho những thằng đói rách cũng tạm được.

Loan mắt nhung đứng dậy. Hấn không muốn nghe những lời lằng nhằng đó nữa. Hấn nghĩ đến Dung, đến thân thể tươi mát đó đang chờ đợi hấn ở nhà. Hấn đi ra cửa:

– Có tiền thì làm!

Câu nói của Loan mắt nhắm nhưng lạnh lùng. Đó là cái lệnh. Dương húc hớn hở:

– Anh Loan mắt nhắm đã đồng ý, ảnh say quá rồi, thằng nào đưa ảnh về?

Một tên đàn em đứng dậy chạy theo. Loan mắt nhắm ngoái lại, đẩy vào giữa ngực nó làm nó ngã bập ngữa trở lại, ngồi bệt lên đồng giấy bạc bừa bộn.

Đêm khuya trời lạnh, men rượu bốc lên phùng phùng ở người Loan mắt nhắm. Hắn nhảy lên chiếc Vespa ở gần đó, mở công tắc điện, đạp máy, gài số một phóng vút ra ngoài con hẻm.

Loan mắt nhắm quên hết những lời vừa nói của mình. Hắn chỉ còn nghĩ đến quãng đường và chiếc xe. Càng sang số xe, lên ga, Loan mắt nhắm càng thấy tốc

lực chưa nhanh. Chiếc xe phóng vun vút qua những con đường, gió ào bên tai.

Loan mắt nhung quẹo cua, nghiêng hẳn sang một bên, vè xe quẹt xuống đường nháng lửa. Loan mắt nhung cười lên khanh khách, chiếc xe lạng qua lạng lại làm dạt những người đi đường sang một bên. Loan mắt nhung thấy thú vị, hẳn cười vang con đường! Hẳn không nghe tiếng còi cảnh sát ré lên.

Loan mắt nhung bớt dần tốc lực, đi từ từ vào một con hẻm, đậu lại trước nhà. Hẳn quăng chiếc xe đến rầm một cái, đẩy cửa chạy vào nhà.

Dung đã ngủ say. Gã đàn em, Hải cụt, nằm ở buồng dưới, hẳn được coi như là vệ sĩ của Dung.

Từ phía đầu đường đằng kia, một gã thanh niên đi tới. Hắn nhìn thấy chiếc Vespa để ngon lành, hắn đút chiếc chìa khóa vào mở công tắc một cách dễ dàng. Xe nổ máy, chiếc xe chạy xuống miệt Hòa Hưng, dừng lại trước cửa một nhà trong xóm.

Gã thanh niên gõ cửa, trong nhà có tiếng hỏi vọng ra:

- Ai đó?
- Lâm con đây!
- Gì vậy?
- Xế!

Một người đàn ông đứng tuổi ra mở cửa, nhìn chiếc xe:

- Mười lăm thước như mọi khi!

– OK! Đưa lệ lên!

– Bây giờ chỉ có năm thước lấy tạm nghe, mai tới lấy nốt!

Lâm con chìa tay ra nóng nẩy, gã đàn ông đẩy tay hắn lại:

– Ra đẩy chiếc xe vào viện sửa sắc đẹp đã.

Trong khi Lâm con đẩy chiếc xe vào thì gã đã xông vào nhà trong lấy tiền. Nhận tiền xong, Lâm con nhún vai:

– Lần đầu tiên vô một chiếc xe ngon lành như vậy!

Gã đàn ông đẩy Lâm con ra khỏi cửa:

– Bước đi!

Lâm con ra khỏi cửa, gã nhìn trước nhìn sau để đón xe, mãi một lúc mới thấy

một chiếc xe đậu lại, anh tài xế trả lời:

– Tôi về, nếu cậu đi về mạn Sài Gòn tôi có thể chờ.

Lâm con rút tờ giấy một trăm ra giúi vào tay gã tài xế:

– Tôi về Ngã tư Bảy Hiền!

Gã tài xế nhìn thấy một xấp tiền trên tay Lâm con, vả lại gã thấy một trăm cũng đã đủ ngon lành, nhưng gã vẫn kỳ kèo:

– Quả thật cậu trả như vậy là rộng rãi, nhưng xe tôi gần về, muộn giờ phải đến tiền cho chủ.

Lâm con lẳng lặng leo lên xe, ngồi bật ngựa, gã rút thêm tờ giấy một trăm nữa đưa cho gã tài xế:

– Tôi về Ngã tư Bảy Hiền!

Gã tài xế quanh xe trở lại, vừa lái vừa nói:

– Tôi giúp cậu, tôi không ham lắm nhưng thấy cậu tử tế...

Lâm con rút thêm một trăm nữa đưa ngược về phía tài xế:

– Thêm một bò để anh khớp cái mở lại.

Lâm con xuống xe đi vào một con hẻm nhỏ và tối, hấn gõ cửa một căn nhà, một người đàn bà ra mở cửa. Hấn đi vào, một đám đông ngồi quây quần quanh một chiếc chiếu, những quân bài quăng xuống xoành xoạch, đồng tiền ở giữa chiếu. Lâm con ngồi xuống:

– Cho chơi với nào!

Gã móc xấp tiền ra gài xuống lòng bàn chân. Nhà cái nhìn gã con trai thật nhanh, rồi lặng lẽ chia bài. Lâm con vợ lấy, nặn bài trên tay.

Đêm khuya dần, những tờ giấy bạc của Lâm con vợ đi, cho tới sáng hăn không còn lấy một xu nào, hăn mượn thêm tiền và hứa sẽ trả lại vào buổi chiều. Hăn thua nốt, hăn phui đít đứng dậy và chửi thề một câu:

– Đ.m, của thiên trả địa, ai có tiền cho xin một bò đi đớp, đói quá rồi!

Một người lặng lẽ ném cho hăn một trăm bạc. Hăn cầm tiền lùi lũi đi.

* * *

Gã trùm quái xế Tư Thiếc đứng hẳn thân trước Hải cụt:

– Thật tình tôi không được biết chiếc xế của anh Loan mất nhưng.

Hải cụt đi đi lại lại, chiếc móc sắt ở trên tay cụt gõ gõ vào ghi-đông xe:

– Anh em cả, tôi khuyên anh nên trả lại cho đẹp.

– Dĩ nhiên, nhưng tôi lỗ quá, suốt đêm qua tôi đã sửa sắc đẹp cho cái xế này, đó anh coi, toàn đồ mới. Sáng hôm nay, tôi tính chạy một vòng lấy le chơi thì người anh em tới.

Hải cụt gật gù:

– Tôi cũng mệt không kém gì anh, năm giờ sáng tôi đã phải đi tìm khắp ổ, cũng may mà tôi gặp ở đây. Những đồ

mới anh lắp vô sẽ được thanh toán sau, bây giờ anh cứ để tôi mang về.

– Dạ!

Hải cụt giờ chiếc móc sắt lên, móc vào cổ áo Tư Thiếc kéo đi:

– Còn sớm, anh đi ra ngoài quán uống cà phê với tôi đã.

Tư Thiếc đành đi theo. Hắn thật đau lòng xót dạ, nhưng không thể “búa” với Loan mắt nhung được. Hắn sẽ hết làm ăn và không chừng nguy hiểm đến tính mạng. Hắn chửi thề:

– Đ.m, vô của ai đ... vô, nhè xế của Loan mắt nhung.

Hải cụt cười khanh khách:

– Tên nào vô vậy anh?

– Thằng Lâm con, tôi lại đưa trước cho nó năm thước rồi chớ.

Hải cụt dừng dừng:

– Lấy lại mấy hồi!

Tư Thiếc bấu môi:

– Sức mấy mà lấy lại, coi như cúng tổ luôn.

Hải cụt vỗ vai Tư Thiếc an ủi:

– Tai nạn nghề nghiệp, lâu lâu mắc kẹt một lần. Nếu cứ trôi chảy thì tiền anh để đâu cho hết?

Tư Thiếc im lặng, gật gù:

– Được, tôi sẽ làm dữ!

Hải cụt trợn mắt lên:

– Anh làm dữ với tôi hay với Loan mất nhưng?

Tư Thiếc vội nói:

– Ày, ông anh hiểu lầm lời nói của tôi rồi, sức mấy mà tôi dám vuốt râu hùm, tôi làm dữ với thằng Lâm con để đòi lại tiền đó chứ.

Hải cụt cười, hấn gõ cái móc sắt lên thành bàn:

– Tưởng anh tiếc không muốn trả thì tôi cũng về liền không đòi anh nữa.

Tư Thiếc cảm thấy kéo dài câu chuyện với Hải cụt không có lợi, hấn uống cà phê cho mau chóng rồi lôi Hải cụt về nhà lấy xe. Hấn nhìn theo chiếc xe loáng bóng phóng vụt ra khỏi cửa. Hải cụt chỉ có một tay mà lái xe thật kên, chiếc móc sắt ngoạm vào tay ga. Nếu như vụ này trôi chảy, chỉ chiều nay thôi là hấn có một món tiền lớn. Buổi sáng hôm nay,

hắn tính đi nhờ một thằng chuyên môn làm “cạc-vec” xe và hóa đơn giả. Chiếc xế có thể bày bán ở salon hàng hoàng mà không ai biết là xe thối.

Suốt một đêm thức trắng, bây giờ hắn thấy mệt mỏi và buồn ngủ một cách kỳ lạ. Hắn nằm lăn ra giường đánh một giấc thẳng cánh đến chiều.

Khi hắn mở mắt, thấy Lâm con ngồi cạnh. Tư Thiếc nghĩ đến chiếc xe càng thêm bức mình, hắn ngồi dậy xáng một bộp tai vào má Lâm con:

– Đ.m, còn vác mặt đến đây làm gì nữa?

Lâm con chưng hửng, hắn đứng bật dậy:

– Anh muốn gì đây?

– Muốn mày bước ra khỏi nhà, không thì tao cho một cái bù loong bể sọ.

Lâm con không vừa, hấn lùi lại:

– Á à, anh trở mặt muốn ăn quịt tiền của tôi phải không?

– Đ.m, mày trả lại tao năm ngàn đây!

Lâm con xoa má khinh khỉnh cười:

– Chiếc xế đâu?

Tư Thiếc nhổ toẹt bãi nước bọt, văng tục thêm một câu rồi mới nói:

– Mày vô xế của ai không vô, nhè vô xế của Loan mất nhưng.

Đến lượt Lâm con chưng hửng:

– Tôi đâu có dè!

– Ủ, đâu có dè, làm tao thức trắng

một đêm thay toàn đồ mới, lại còn mất cho mày năm ngàn nữa.

Lâm con hỏi:

– Vậy cái xế đâu?

– Tao giữ tể mỗ tổ tao à? Đ.m, khi biết cái xế đó của Loan mất nhưng, tao còn nước lạy mà mang trả cho rồi.

Lâm con thở dài:

– Đ.m, xui cùng mình!

Tư Thiếc gay gắt hỏi:

– Năm ngàn của tao đâu?

Lâm con thọc hai tay vào túi quần, đi đi lại lại:

– Thua hết rồi!

Tư Thiếc bực tức, văng tục một câu:

– Mày làm sao được thì làm, tao kẹt lắm rồi!

Lâm con tỉnh bơ:

– Biết sao được, đi đêm lắm phải có ngày gặp ma.

Tư Thiếc cười, khinh khinh:

– Mày nói vậy rồi là êm luôn phải không?

– Bây giờ không êm cũng chẳng biết làm sao, thằng này điệu mà anh. Ngày mai tôi mang đến cái xế khác đến anh. Bọn mình làm ăn lâu dài mà...

Nói xong, hấn dừng dừng bỏ đi. Lâm con lo lắng, không phải chỉ có món nợ với Tư Thiếc mà còn những món tiền khác ở sòng bạc. Lâm con biết mình không thể ăn quit được bọn này. Chúng nó là

những thằng có sừng có sỏ. Lộn xộn mất mạng như chơi.

Lâm con đi lang thang lên Sài Gòn, đôi mắt hẩn dòm chừng những chiếc xe để bên lề đường. Chùm chìa khóa đồ nghề hẩn để trong túi. Hẩn tiếc là mình không có đồng đảng, phải chi có đồng đảng thì hẩn dễ làm ăn biết mấy. Trong những vụ làm ăn trước, mỗi khi muốn vô một cái xế, hẩn thường theo dõi “nạn nhân” cả mấy ngày trời, khi coi như đã nắm chắc, hẩn mới ra tay, trăm lần như một. Lần này vô, hẩn chỉ cầu may.

Hẩn nhìn những chiếc xe để trước quán ăn, hẩn xem xét địa thế, chiếc Vespa ngon lành nhất lại nằm phía kệt trong cùng. Không thể nào vô được chiếc xế này. Lâm con nhủ thầm, hẩn lại bỏ đi, hẩn tới một quán ăn khác đứng quay mặt vào cửa kính nhà hàng.

Phản chiếu trong mặt kính, hấn nhìn thấy một đôi trai gái xuống xe vào quán. Người thanh niên khóa cổ chiếc xe Vespa Italy mới tinh hảo. Hấn cặp tay người yêu đi vào quán. Họ chọn bàn trong cùng, thiếu nữ ngồi quay lưng vào tường, người thanh niên ngồi quay lưng ra.

Lâm con cũng vào quán, hấn kêu một ly cà phê, hấn quan sát cặp nhân tình chủ xế. Họ đều không để ý chiếc xe ngoài cửa quán. Lâm con yên trí, hấn đứng dậy đi ra.

Người thanh niên bỗng nhìn sững vào mắt người yêu, nàng cũng mở to mắt nhìn lại. Đôi mắt nàng trong, phản chiếu cảnh vật ngoài cửa quán. Chàng nói nhỏ:

– Em ngồi đây nhé!

Thanh niên trở ra, vừa vắn lúc Lâm con đập nổ máy. Bàn tay kéo giạt vai Lâm con xuống:

– Ăn cắp hả?

Dứt lời, một cái đấm như trời giáng nện vào mặt Lâm con, hấn ngã nhào xuống xe, hấn bị xóc dẩy và bị đấm liên tiếp như mưa bắc, cho đến khi gục hẳn. Người trong quán ủa ra:

– Đánh chết mẹ nó đi!

Một trận đòn hội chợ tưởi lên thân thể Lâm con, người hấn mềm ra, bê bết máu. Cảnh sát ập đến hỏi dồn:

– Cái gì vậy?

Đám đông nhao nhao. Người thanh niên vừa thở hổn hển và khai vắn tắt.

Hai người cảnh sát thọc vào túi áo túi quần Lâm con khám xét. Họ không thấy gì ngoài một chùm chìa khóa. Lâm con rên nho nhỏ, hần mở mắt ra nhìn. Hần thấy những khuôn mặt bu quanh mình đều nhuộm màu đỏ...

Người cảnh sát hỏi chủ chiếc xe Vespa:

– Ông thưa gửi gì không?

Gã con trai thản nhiên:

– Thưa gửi ai?

Người cảnh sát chỉ gã vô xế:

– Thằng này!

Gã con trai cười:

– Tôi giao cho các ông đó, còn tôi xong rồi.

– Ông vui lòng cho chúng tôi mượn giấy tờ để ghi vụ này.

Gã con trai nhìn thẳng vào mặt người cảnh sát:

– Rắc rối vậy sao ông?

– Vâng, xin ông cảm phiền.

Gã con trai móc bóp ra, rút một tấm thẻ đưa cho người cảnh sát. Gã kéo người yêu vào quán:

– Chúng tôi ngồi trong quán kia!

Người cảnh sát thoáng nhìn vào chiếc thẻ:

– Dạ, dạ, mời trung úy cứ vô, em sẽ mang giấy vào sau.

Những người hiếu kỳ bàn tán:

– Ông ấy hay thật, ngồi quay lưng ra đường mà thấy được.

– Vợ ông thấy!

– Súc mấy mà thấy, ngồi nhìn vào tường.

Một người lén nhìn vào tấm thẻ:

– Sĩ quan an ninh đó!

Những người hiếu kỳ gật gù:

– Thảo nào!

Gã con trai đưa người yêu vào chỗ ngồi, nàng thắc mắc:

– Làm cách nào anh thấy được?

Gã con trai tủm tỉm cười, nhìn thẳng vào đôi mắt người yêu:

– Tại đôi mắt của em đẹp, đôi mắt trong vắt như tấm gương.

Người con gái thoáng hiểu, đôi má nàng hồng lên.

– Anh mong mắt em đẹp mãi.

Người con gái lườm người yêu, nũng nịu:

– Em chả thèm đâu.

Người cảnh sát đi vào trả lại giấy tờ. Anh cúi đầu có vẻ cảm phục:

– Trung úy làm cách nào mà thấy được nó?

Người con trai nhìn vào mắt người yêu, rồi trả lời người cảnh sát:

– May rủi cả!

Người cảnh sát đi khỏi. Thiếu nữ hỏi người tình:

– Sao anh không kể cho họ nghe?

Người thanh niên trả lời:

– Còn lâu, anh không muốn ai nhìn vào mắt em hết, ngoài anh!

Đôi má thiếu nữ hồng như trái đào.

* * *

Loan mắt nhung và Dung đi từ phía chợ Bến Thành lại, thấy đám đông ồn ào, Loan mắt nhung tự hỏi:

– Gì đó?

Dung cũng kiễng chân lên nhìn, nàng bỗng chặn tay lên ngực:

– Trời ơi!

Một gã con trai máu me bê bết đầy mặt và quần áo, đang bị hai người cảnh sát dìu hai bên kéo đi. Gã bước đi không

nổi nữa, đôi chân lết trên mặt đường, những giọt máu tiếp tục nhỏ giọt. Theo sau là một đám đông hò hét:

– Đánh chết mẹ nó đi!

Một vài người lửa đến gần thoi vào mặt nạn nhân rồi ù té chạy. Hai người cảnh sát bất lực, họ chỉ còn biết la hét. Có kẻ còn cầm khóa xe đạp nện vào đầu nạn nhân.

Loan mất nhưng thoáng cau mặt, hấn rảo bước tới gần nạn nhân, vừa kịp nắm lấy cổ tay một gã thanh niên cầm khóa xe giơ lên.

– Các người làm gì mà đánh người ta dữ vậy?

Gã thanh niên hùng hổ:

– Nó ăn cắp xe, đánh cho nó chết luôn!

– Xe của anh hả?

– Không, của ông trung úy an ninh ngồi trong quán.

Loan mắt nhung xô hẳn ra:

– Đừng đánh nó, hèn lắm, các người không thấy nó sắp chết rồi hay sao? Nó có tội thì luật pháp xử nó.

Loan mắt nhung kéo Dung đi.

– Mình vào quán này!

Trước khi vào quán, Loan mắt nhung còn đứng lại nghe thiên hạ kể đầu đuôi câu chuyện. Mặt hẳn lạnh như tiền. Loan mắt nhung chọn ngay cái bàn ngồi cạnh đôi nhân tình. Dung ngồi cạnh, nàng quan sát người yêu.

Loan mắt nhung lăm lỳ, đôi mắt đẹp của hẳn cau lại. Hẳn nghe cặp tình

nhân nói với nhau, hẩn hút thuốc lá luôn miệng. Dung tự động gọi thức ăn sáng, nàng lo sợ sẽ có chuyện không hay xảy ra, có thể Loan mắt nhung làm ẩu để trả thù cho tên quái vô phúc. Loan mắt nhung vẫn thường có hành động đó.

Bàn tay mát rượi của Dung nắm lấy cổ tay Loan mắt nhung, nàng nhìn vào mặt người yêu:

– Anh!

Loan mắt nhung nhìn thẳng vào mặt Dung:

– Cái gì em?

– Đừng gây chuyện anh nhé! Buổi sáng hôm nay đẹp lắm, rất hiếm hoi với vợ chồng mình.

Loan mắt nhung nhếch miệng cười:

– Em ngồi đây ăn uống có thấy ngon không, khi một người trong bọn em khổn nạn còn hơn con chó. Anh đồng ý kẻ có tội pháp luật có quyền xét xử, dù là bất công đi nữa. Nhưng những người đã man kia không có quyền đánh đập người ta.

Dung lo lắng, người con trai này không từ một hành động nào. Đĩa trứng chiên mang ra để lạnh tanh chẳng ai buồn ăn:

– Anh định làm gì hai người kia?

– Anh không đụng đến cái lông chân của họ.

Nói xong, Loan mắt nhắm thản nhiên ngồi ăn. Hấn giục Dung:

– Ăn đi em!

Dung không biết Loan mắt nhung sẽ làm gì hai người kia. Nhưng một khi hấn đã nói, hấn sẽ làm. Một thằng bé đánh giầy đến bên Loan mắt nhung, ngồi thụp xuống chân, Loan mắt nhung chặn giầy lên tay thằng bé:

– Mà biết tao là ai không?

Đứa bé ngược lên:

– Dạ biết, anh là anh Loan mắt nhung!

– Đi tìm cho tao một thằng quái xế ở quanh đây.

Đứa bé chạy đi, chỉ lát sau, một thanh niên ăn mặc lịch sự đeo kính mát bước vào quán. Hấn nhìn quanh rồi tới ngay bên Loan mắt nhung và Dung kéo ghế ngồi:

– Dạ đàn anh cho kêu em?

Loan mắt nhưng đưa chiếc khăn lên lau miệng:

– Chú em tên gì?

– Dạ Thanh Italy.

– Em của ai?

– Tư Thiếc, dạ cánh tay mặt của Tư Thiếc.

Loan mắt nhưng nhìn thẳng vào mặt Thanh Italy:

– Cho chú mày hai mươi bốn giờ để đưa chiếc Vespa Italy của cặp ngời bên cạnh mình về nhà anh.

– Dạ hân hạnh!

Gã liếc nhìn sang cặp bên cạnh:

– Chắc không tới hai mươi bốn tiếng, nhấp nháy mà anh!

– Tôi cứ cho chú hai mươi bốn tiếng, xong xuôi chờ luôn Tư Thiếc đến nhà tôi.

– Dạ!

Nói xong hấn đứng dậy, một lát cặp nhân tình ngồi cạnh Loan mắt nhung cũng ra khỏi quán. Dung âu yếm nắm lấy tay Loan mắt nhung:

– Mình đi chứ anh!

– Ủ thì đi, em sẽ tháp tùng anh để thăm giang sơn của giới bụi đời, trước khi tới đó em nên mang theo một cái giỏ lớn.

– Để làm gì vậy anh?

Loan mắt nhung cười, nụ cười của hấn thật tươi.

CHƯƠNG 32

ĐỨA CON NÍT ĐỪNG NHÌN LOM LOM cặp trai gái vừa đậu xe ở đầu hẻm. Nó cố gọi lại trí nhớ, nhất là người thanh niên đẹp trai kia. Hình như nó đã gặp ở đâu một lần. Tại sao họ đến đây? Tại sao lại một cặp? Nhưng mù dốt mỗi đứng dậy nhìn rồi chợt hoảng hốt. Mù cúi xuống nói với đứa con nít:

– Mày vô báo động cho các anh đi!

Nhưng đứa nhỏ chưa chịu đi:

– Ai đó chị?

– Anh Loan mắt nhắm, tổ sư lại có chuyện gì đây? Nếu không, anh đâu có thèm vô tới xóm này!

– Hèn gì tôi nhớ...

Chị đàn bà đẩy vào lưng thằng nhỏ:

– Lẹ lên mày!

Đứa bé chạy vào xóm. Loan mắt nhắm nghe thấy những tiếng xì xầm, hẩn nhìn thẳng vào mặt chị đàn bà, đôi mắt chị ta luống cuống. Chị nhìn xuống chân, rồi nhìn ra chỗ khác, chị ta lại nhìn về cặp trai gái, chị ta thấy “rét”. Chị ta như một con chuột nhắt bị con mèo thôi miên, chị không biết mình phải làm gì, chị ta dở cười dở khóc.

Loan mắt nhung bỏ chiếc Vespa ở đó không thềm khóa. Người đàn bà giật nẩy mình, mặt xanh lét. Chị không thể nào quên được cuộc quần thảo năm ngày liền giữa Loan mắt nhung và những tên quái trong vùng này hồi hai năm về trước. Cuối cùng, những tên quái phải chịu quy phục. Nghĩ đến chuyện đó chị ta rùng mình, máu đã đổ suốt từ đầu xóm vào đến cuối xóm. Những ngõ ngách, từng phân vuông đất ở đây, bằng Loan mắt nhung đã đặt chân đến bằng sắt và máu. Chị đàn bà không ngờ người thanh niên đẹp trai và hiền lành thế kia lại cầm đầu một tổ chức khủng khiếp như vậy. Hôm nay anh ta lại đến, dắt theo một người con gái đẹp. Chị ta lo lắng, lại có chuyện gì xảy ra chẳng? Chị ta đoán già đoán non. Hay con đĩ chó nào trong xóm này dụ nhằm gái của Loan mắt nhung?

Loan mắt nhưng gấn điều thuốc lá lên môi giờ tay vẩy chị đàn bà, làm hai chân của chị run bắn lên, đi muốn không vững. Loan mắt nhưng lạnh lùng:

– Cho xin lửa!

Bàn tay chị đàn bà run lên, thọc hai ba lần mới đút được tay vào túi lôi được cái hộp quẹt ra. Chị lập cập mở bao diêm quẹt, tay chị run quá làm cho lửa tắt. Loan mắt nhưng giằng lấy diêm quẹt, tự tay mình châm lửa. Chị đàn bà chống chế:

– Dạ tại... gió quá!

Loan mắt nhưng hừ một tiếng, nhét bao quẹt vào tay chị ta.

– Các người vừa xì xầm gì với nhau vậy?

– Dạ đầu có!

Loan mắt nhung thổi thẳng hơi khói vào mặt chị ta:

– Các người coi chừng, thấy tôi đến xâm xì cái gì?

– Dạ chúng em biết, đã cho thằng nhỏ vô báo có anh Loan mắt nhung tới...

Chị ta nhìn về phía Dung như dò hỏi, Loan mắt nhung biết ý:

– Và bà Loan mắt nhung!

– Dạ! Bà Loan mắt nhung!

Chị đàn bà thay đổi hẳn ánh mắt, chị nhìn Dung bằng con mắt kính nể, chị thầm khen sao lại có người con gái đẹp đến thế!

Từ lúc thẳng nhóc tì chạy vào xóm, chỉ năm phút sau là cả xóm hay tin Loan mất nhưng tới với một người con gái đẹp.

Gã đầu dọc hỏi bọn đàn em có mặt:

– Loan mất nhưng đến có chuyện gì vậy?

– Dạ em đâu biết!

– Có đàn em không?

– Chắc phải có nhiều nhưng chúng không ra mặt, chúng đã nằm trong xóm này từ đêm hôm qua!

Gã đầu dọc Tám Hung chửi thề một câu:

– Đ.m, tụi bây có gây lộn xộn gì với băng Loan mất nhưng không đó?

Tên đàn em quỳnh lên:

– Dạ không có gì, mà em chắc Loan mắt nhung đến chơi.

Gã Tám Hung khoác chiếc áo nhà binh lên người. Hắn đứng dậy:

– Để tao ra coi!

Tám Hung được Loan mắt nhung chỉ định cho trông coi xóm này. Các cơ sở kiểm tiền của Loan mắt nhung ở trong này không có gì, nhưng Tám Hung được quyền thu thuế đám đàn em và bảo vệ. Tám Hung nghĩ bụng hay là mình bê bối vấn đề tiền bạc khiến Loan mắt nhung phải thân hành đến hỏi tội.

Cặp Loan mắt nhung từ ngoài đầu hẻm đi vào, Tám Hung đã hấp tấp chạy ra.

Tám Hung rào bước đến phía Loan mắt nhung và Dung. Hắn nở một nụ

cười từ xa, Loan mắt nhắm đưa tay ra bắt tay hắn. Tám Hung dùng cả hai tay nắm lấy tay Loan mắt nhắm lắc lắc để. Hắn nói một câu mà hắn cho là lịch sự nhất:

– Thật hân hạnh, rỗng quá bộ đến nhà tằm!

Nói xong hắn nhìn sang Dung, nhìn nụ cười chúm chím của nàng. Loan mắt nhắm biết ý giới thiệu:

– Vợ tôi!

Tám Hung trở nên hoạt bát:

– Hân hạnh được đón chị, chúng tôi có nghe anh Loan lấy vợ mà mãi đến hôm nay mới được hân hạnh thấy “dung nhan”.

Tám Hung hỏi Liên Loan mắt nhắm về mục đích đến thăm.

Loan mắt nhung lừng khừng trả lời:

– Lâu không gặp anh em nên tới chơi vậy thôi! Hải cụt có nằm đây không?

Tám Hung trả lời liền:

– Đêm qua hăn có nằm đây. Sáng nay không biết đã đi chưa.

– Anh cho người đi kiểm, tôi cần gặp nó.

Tám Hung mời vợ chồng Loan mắt nhung vào nhà, hăn đón tiếp thật long trọng. Mời ngồi ở ghế salon. Loan mắt nhung để ý đến những cô gái qua lại trong căn nhà này. Họ nhìn Loan mắt nhung cười. Dung có vẻ không bằng lòng, nàng lườm người yêu:

– Anh quen họ hả?

Loan mắt nhung nhún vai:

– Không biết nữa!

– Không biết mà anh cười với họ?

Loan mắt nhung bẹo má người yêu:

– Cười tí không được sao?

Dung ngưng nguẩy đứng dậy ra cửa đứng. Nàng tò mò ra hẳn ngoài cửa quan sát sinh hoạt trong xóm. Nàng nổi bật giữa đám gái giang hồ.

Hải cụt đã tới trình diện Loan mắt nhung, ba người ngồi uống rượu nói chuyện ở ghế salon. Hải cụt hỏi:

– Nghe nói anh đi với chị cơ mà!

– Ừ, con bé chạy đâu ra ngoài.

Tám Hung chợt hốt hoảng:

– Chết! Sao lại ra ngoài đó...

Hải cụt cười gằn tự tin, hấn gõ cái móc sắt lên thành ghế:

– Nếu để nó chọc vào chị... thì cái móc này dùng làm gì?

Tám Hung lo lắng, hấn trông coi xóm này, hấn không muốn chuyện lôi thôi xảy ra. Loan mắt nhung làm như không để ý đến chuyện đó, hấn hỏi Tám Hung:

– Hồi này có khá không?

– Dạ, đều đều vậy thôi...

Loan mắt nhung nói thẳng vào đề:

– Tôi cần tiền để đi Đà Lạt chơi, anh lo cho chúng tôi một ít, cứ trao cho Hải cụt mang đến tôi.

Không để cho Tám Hung nói câu nào, Loan mắt nhung xác định:

– Phần anh ba chục ngàn, sáng ngày mai đưa.

Tám Hung đành dạ dạ cho xong. Loan mắt nhưng quay sang Hải cụt:

– Còn chú đi với vợ chồng anh lên Đà Lạt. Sáng ngày mai chú thu tiền tất cả các nơi rồi đi mua vé máy bay.

Sau khi ra lệnh cho Tám Hung xong, Loan mắt nhưng mới hỏi:

– Phần anh như vậy có nặng lắm không?

Tám Hung gãi đầu gãi tai:

– Hồi này cũng kẹt lắm...

– Xóm này có hai chục phòng chứa, năm sòng bạc. Bọn đầu nậu ăn trên xương máu của em út nhiều rồi, tôi lấy lại chút đỉnh đâu có ăn nhằm gì.

Tám Hung đành cười trừ:

– Dạ, chúng tôi có nói gì đâu.

Loan mất nhưng đứng dậy ra cửa. Hấn nhìn trước nhìn sau chẳng thấy Dung đâu. Hấn thầm hỏi:

– Quái, con bé mới ở đây mà đã biến đâu mất rồi....

Dung đi sâu vào trong xóm, nàng tò mò nhìn mấy ả giang hồ, nhìn những người khách ra vào tấp nập. Một gã đàn ông đang đi vào xóm, hấn theo dõi Dung từ lúc nàng ở nhà Tám Hung ra.

Hấn tấm tắc khen, ao ước. Hấn nhìn trước nhìn sau tìm người dắt mối. Vớ được một mục đang đứng xơ rớ gần đó, hấn liền hỏi:

– Này! Chị có biết em kia không?

Mụ dắt mỗi nhìn theo Dung, mụ chưa thấy người thiếu nữ này lần nào, nhưng cứ nhận liều:

– Biết chứ nhưng mắc lắm, anh không đủ sức đâu!

Gã con trai vỗ bộp bộp vào túi mình:

– Thiếu gì tiền, chị lo giùm vụ đó đi!

Mụ dắt mỗi vênh mặt lên:

– Chi trước cho nhà em một bò đi!

Gã đàn ông liền móc tiền giúi vào tay chị ta.

Mụ dắt mỗi chạy theo Dung và kêu nài lại:

– Đi đâu đó em?

Dung cau mặt nhìn chị ta, nhưng hình như chị không để ý đến. Chị kéo

Dung vào một căn nhà gần đó, gã đàn ông cũng vào theo. Dung vùng ra:

– Chị làm gì kỳ quá vậy?

Mụ dắt mối chạy thẳng ra cửa rồi kéo sập cánh cửa lại:

– Một chút xíu thôi mà em, thằng chả bảnh lắm đó!

Gã đàn ông cười nham nhở, nhảy đến chụp Dung:

– Khó quá vậy em?

Dung xô hấn ra, dang tay tát đến bốp vào mặt hấn. Gã đàn ông sửng sờ. Hấn chửi thề:

– Đ.m, điểm mà làm le!

Dứt lời, hấn nhào đến tát trả một cái. Dung la lên, hấn đánh liên tiếp hai ba cái nữa:

– Mày cậ đẹp mày lỏi phải không?

Dung la chói lói, tông cửa rầm rầm.
Con mụ dắt mỗi sợ mất khách vội vàng
mở tung cửa ra:

– Mày là em nhà nào mà phách lỏi
quá vậy, tao không bênh còn đánh chết
mẹ mày luôn rồi trả cho chủ của mày.

Mụ đàn bà mồm năm miệng mười,
sấn sổ đến bên Dung... gã đàn ông mặt
đỏ bừng, chồm lên:

– Chị để tôi, tôi đánh nó đấy, xem
thằng nào dám đụng vào tôi nào?

Lối xóm nghe xôn xao liền chạy tới.
Hải cụt từ đầu xóm cũng hấp tấp chạy
tới. Hắn nhận ra Dung, liền nhào đến,
chiếc móc sắt ở cánh tay phải của hắn
phạt ngang móc trúng cổ áo của gã đàn
ông xé toạc một miếng lớn, làm gã thất

kinh hồn vía. Dung thấy có người đến cứu, vội nhảy tránh ra, miệng lắp bắp:

– Anh Hải! Cứu em...

Chiếc móc sắt quật ngược lên trúng miệng gã đàn ông đến bóp một cái, làm cho gã choáng váng mặt mày. Gã ôm lấy miệng dựa lưng vào tường. Những ngón đòn của Hải cụt tung ra rất nhanh làm cho gã không kịp đỡ gạt, gã ôm đầu la:

– Ôi, Ôi... chết tôi rồi!

Nhưng Hải cụt không để cho gã gục xuống đất, bàn tay trái của hắn nắm lấy tóc của gã đàn ông dựng dậy, đập đầu gã vào tường cộp cộp:

– Đ.m. mày dám đụng đến bà cố nội mày thì mày bỏ xác con ả!

Chiếc móc sắt gí vào mặt gã đàn

ông, rạch một đường trên má, máu rịn ra, miệng gã bê bết máu, gã thở phì phì, mấy chiếc răng cửa bật ra theo dải nhót. Gã đàn ông mềm người vì trận đòn ác liệt, hấn rũ ra như một con gà chết, hấn gục xuống. Thêm một cái lên gối, người hấn tung lên nằm một đống ở dưới đất.

Hải cụt quay sang mục đàn bà đang nói léo xéo, gã túm lấy mục:

– Còn con này nữa, tao cho mày chết luôn.

Mục đàn bà rú lên:

– Tôi có làm gì đâu, tôi tưởng là...

Dung hoảng hồn, nàng can:

– Khoan! Anh Hải.

Hải cụt giúi mục dắt mỗi ngã ngối bệt xuống đất:

– Đ.m, tội bây tới số hết rồi!

Mụ dất mồi vẫn không hiểu đầu đuôi ra sao, mặt mụ xanh lét. Bây giờ mụ chỉ sợ, sợ chiếc móc sắt của Hải cụt kinh khủng, mụ không biết người con gái này là thế nào với Hải cụt, nhưng mụ vẫn van lạy tưới hột sen. Hải cụt giơ chân đạp vào mặt mụ, mụ ngã nằm xuống:

– Nằm đó nghe, mày góc đầu dậy là chết mẹ luôn.

Kẻ hiểu kỳ mỗi lúc một bu đông, mỗi người một lời khuyên giải:

– Anh Hải ơi! Tha cho nó, nó không biết!

Loan mắt nhung rẽ đám đông đi vào. Dung chạy tới ôm chầm lấy hấn, Loan mắt nhung đã hiểu sơ sơ đầu đuôi câu chuyện. Hấn nhìn gã đàn ông mặt bê bết

máu quần quai dưới đất, nhìn mù đàn bà nằm bẹp dưới chân Hải cụt. Hải vẫn hỏi:

– Gì vậy?

Hải cụt mặt đỏ phừng phừng:

– Dạ thưa anh, em trừng phạt hai đứa này. Nó dám xúc phạm đến chị!

Loan mắt nhắm cố giữ bình tĩnh, nhưng trong lúc này hẳn lại chột nhớ đến hoàn cảnh của mình mấy năm về trước. Ngày Xuân đi bổ lẻ kiếm tiền nuôi hẳn, hẳn thù ghét những mù tú bà, những con mù dốt mồi. Loan mắt nhắm lăm lỳ tiến lại gần mù đàn bà, thỉnh lình hẳn tung chân đá đánh bốp một cái vào mặt mù. Mù dốt mồi lăn người ra kêu lên:

– Ối, chết tôi rồi!

Cú đá trút giận hờn, mụ đàn bà vừa run vừa sợ. Chị ta đã nhận ra kẻ vừa đá mình là ai:

– Em lạy anh, em không biết chị!

Chưa bao giờ Loan mắt nhung đánh một người đàn bà, thấy mặt mụ bê bết máu, Loan mắt nhung hơi ân hận:

– Chúng mày là đồ khốn nạn!

Mụ đàn bà vẫn chưa dám ngóc đầu dậy. Mụ sợ, mụ không oán hờn kẻ đã hành hạ mình, mà mụ cho là mình xui xẻo, gặp vận đen. Mụ lê đến trước chân Dung, dập đầu lạy:

– Trăm lạy chị, chị tha lỗi cho em!

Dung sửa lại quần áo, vuốt lại tóc. Nàng bốt giận khi thấy kẻ thù đã nằm dưới chân mình. Gã đàn ông ngược lên,

không ai dám bênh vực hẳn, có kẻ còn
đốc xúi hai tên anh chị:

– Đá chết mẹ nó đi anh Loan!

Loan mắt nhắm đứng chống nạnh
nhìn hẳn:

– Mày ngon lành lắm phải không?

Gã không trả lời. Hải cụt bước tới:

– Mày biết ông cố nội mày là ai
không?

Hải cụt tiếp:

– Ông cố nội mày là Loan mắt nhắm,
đụng đến vợ ông ông thối.

Gã đàn ông cuống lên:

– Dạ, lạy các ông, tôi không biết!

Hải cụt cười gằn:

– Bây giờ biết chưa?

– Dạ biết rồi!

– Tốt lắm, bây giờ tao tha chết cho mày, rút ra khỏi xóm này ngay!

Gã đàn ông đứng dậy toan lĩnh đi, Hải cụt quất một đá vào khuỷu chân gã, làm gã ngã quỵ xuống:

– Bò ra, ai cho phép mày đứng!

Dung kéo Loan mắt nhung đi:

– Thôi đi anh!

Hai người đi khỏi đám đông, những kẻ hiếu kỳ đứng xa dóm, không ai dám đến gần cặp Loan mắt nhung. Họ vừa chứng kiến trận đòn trừng phạt vừa qua. Loan mắt nhung chưa ra tay, mới chỉ là một gã đàn em.

Tiếng Hải cụt vắn la hét phía sau lưng:

– Còn con mụ này, từ nay tao cầm mày dắt mối!

– Dạ lạy anh, em trót đại!

– Trót đại cho mày chết luôn, mày lưu manh phải không?

Loan mắt nhưng lằm lỳ đi bên cạnh Dung. Hấn không nói câu nào, vẻ lằm lỳ đó làm cho Dung ngán. Dung nghĩ nàng đã gây cho Loan mắt nhưng sự bức mình. Nhưng đôi môi Loan mắt nhưng lúc này mím chặt. Dung tự hỏi Loan mắt nhưng đang nghĩ gì?

Tự nhiên Loan mắt nhưng thấy buồn ghê gớm. Cứ mỗi lần bước chân vào xóm điểm, Loan mắt nhưng lại nghĩ đến Xuân. Hình ảnh nàng chập chờn hiện ra,

như những cô gái ở đây, nàng đã sống như thế, sống nhục nhã, sống bị lường gạt. Loan mắt nhung ghét cay ghét đắng bọn tú bà rước mối, những tên chơi bời nham nhở. Hắn biết mình bất lực với tệ đoan này, hắn chỉ phá phách và sẵn sàng bóc lột những tên đầu nậu. Loan mắt nhung nghĩ không thu thuế của bọn chúng cũng uống. Tội gì không hành hạ chúng?

Dung lay tay Loan:

– Anh! Sao anh không nói gì vậy?

– Nói gì?

– Anh giận em?

Loan mắt nhung từ tốn nói:

– Con nít lần sau đừng đi lung tung, lang tang. Anh nhiều kẻ thù...

Dung dạ nhỏ một tiếng.

Vừa lúc ấy Tám Hung chạy ra. Gặp Loan mắt nhung, hấn đứng lại:

– Thật đáng tiếc chuyện vừa qua!

Loan mắt nhung nhìn thẳng vào mặt Tám Hung:

– Ở trong xóm này các anh đều bắt gái theo kiểu đó phải không?

– Dạ đâu có, bọn em út làm liều.

Loan mắt nhung vỗ vai hấn:

– Anh phải coi chừng em út, đừng vào tội một lần nữa tôi bào lảng xóm anh đó.

Tám Hung chỉ còn biết cười gượng.

Hấn tiễn hai người ra khỏi xóm.

Loan mắt nhung nhắc lại một lần nữa về vụ tiền nong:

– Nhớ đó, ngày mai phải có tiền cho tôi!

– Dạ!

Chiếc xe Vespa phóng vút đi. Loan mắt nhung và Dung về đến nhà đã ba giờ chiều. Tới trước cửa, thấy cửa hé hé mờ, Loan mắt nhung cản Dung lại:

– Khoan vào, trong nhà có người...

Loan mắt nhung quan sát cánh cửa, không một vết sây sát.

Thình lình, Loan mắt nhung đập tung cửa nhảy vào trong nhà. Hấn đứng khựng lại, tay hạ xuống. Dung ở ngoài hỏi với vào:

– Chuyện gì đó anh?

Loan mắt nhung vẫy Dung:

– Vào đây em...

Dung bước vào, nàng thấy chiếc xe Vespa dựng ở giữa nhà. Nàng chột cau mặt khi nhìn thấy ở phía ghế salon khói um lên (Loan mắt nhung và Dung đang đứng phía sau lưng ghế):

– Khói kìa anh, ghế cháy!

Một cái đầu thò lên khỏi ghế, điều thuốc lá ngậm trên môi, Thanh Italy đứng dậy:

– Kính chào anh chị!

Loan mắt nhung lảng lảng ra chiếc ghế ngồi đối diện, Thanh Italy chỉ chiếc Vespa:

– Em đã thổi chiếc xế!

Loan mắt nhung gật gù:

– Tốt lắm, chú đã hoàn tất nhiệm vụ trước giờ hẹn, mà đúng chiếc đó chứ?

– Thưa đúng. Anh coi lại!

Loan mắt nhung đưa mắt nhìn:

– Tư Thiếc đâu?

– Dạ, lát nữa ảnh đến!

Loan mắt nhung tung một điều thuốc dính lên môi, ngọn lửa trong lòng tay hần xòe lên, đốt đỏ đầu thuốc. Loan mắt nhung ngồi ngửa lưng lên thành ghế, nhả khói lên trần nhà:

– Chú báo cáo lại công tác coi!

Thanh Italy cười mỉm:

– Dạ dễ ợt, như tất cả những vụ vô xế khác, nạn nhân tự tin quá bọn em hai

thằng đeo dính, chàng chở nàng về nhà, dựng xế trước cửa, thằng Mã lùn ghéch, em vô.

– Chỉ có vậy thôi sao?

– Dạ, chỉ có vậy!

Loan mắt nhung búng tay kêu tách tách. Dung từ nhà trong đi ra, nàng đã thay bộ quần áo mặc ở nhà. Nàng đẹp lộng lẫy. Loan mắt nhung hất hàm hỏi Thanh Italy:

– Chú mày uống gì?

– Dạ một chai 33!

Loan mắt nhung ra hiệu cho Dung:

– Em cho hai chai!

Dung quay trở vào mở tủ lạnh.

Loan mắt nhung vừa uống bia vừa

nói chuyện với Thanh Italy. Hấn hỏi thăm về tình hình vô xế của bọn tay em Tư Thiếc. Thanh Italy lắc đầu:

– Hồi này kẹt anh ạ, những tay tổ bị vô nhốt vào hộp gần hết, còn lại toàn tụi vô dụng như thằng Lâm con, không thiện nghệ, khuếch (khóa) chưa thuộc hết, chúng nó chỉ biết bẻ và dùng kìm “bờ giô” cắt. Thế là yếu rồi. Đàn em xin lấy danh dự thể chưa bao giờ em phải cắt khuếch, em mở...

Loan mắt nhung đã biết tài mở khóa của Thanh Italy, cánh cửa nhà hấn với cái khóa tổ bố ấy, hấn còn mở được chui vào nhà nằm tỉnh, thì mấy chiếc xe đi đến đâu.

Chợt nhớ đến Tư Thiếc, Loan mắt nhung hỏi:

– Chú là đàn em ruột của Tư Thiếc?

– Dạ!

– Tốt lắm, tối nay anh sẽ thưởng chú một châu Văn Cảnh.

Vừa lúc đó Dung trở ra. Loan mắt nhưng giới thiệu:

– Quên mất, anh chưa giới thiệu, đây là Dung vợ anh!

Thanh Italy cười:

– Chúng em đồng nghiệp, biết nhau từ khuya rồi anh.

Loan mắt nhưng cười:

– Vậy mà anh quên mất chứ!

Loan mắt nhưng kéo vợ vào lòng, một lát Loan mắt nhưng đứng dậy nói:

– Ngồi đây chơi nhé, hai người chắc có nhiều chuyện cũ ôn lại, anh đi ra ngoài một chút.

Còn lại Thanh Italy và Dung. Thanh Italy đổi thái độ:

– Chắc Dung không còn nhớ đến anh?

Dung bối rối:

– Đừng nhắc đến chuyện đó nữa.

Thanh Italy cười nhạt:

– Dung có thể quên được chứ anh thì không.

Dung cúi gằm mặt. Thanh Italy nói tiếp:

– Anh phải gặp lại Dung, chúng ta có nhiều kỷ niệm với nhau lắm mà...

Dung khỏ sở:

– Tôi nói anh đừng nhắc đến nữa.

Khi Dung ngẩng lên, nàng thấy Loan mắt nhắm hiện ra ở cửa. Thanh Italy vẫn vô tình nói:

– Anh yêu em, đến chết anh vẫn yêu em!

Loan mắt nhắm đang hăng, lên tiếng:

– Thế nào, đôi bạn cũ gặp nhau chắc vui lắm nhỉ?

Hắn trở lại ghế làm như không hề nghe thấy câu chuyện của hai người. Hắn vui vẻ như thường. Thanh Italy từ giã. Loan mắt nhắm bắt tay thật chặt:

– Tối nhớ nhé! Bây giờ đi gọi giùm Tư Thiếc tới đây.

Loan mắt nhung ngồi cạnh Dung, hăn nhắm mắt:

– Em đi ngủ đi, tối nay mình đi Văn Cảnh nhé!

– Em không đi đâu!

Loan mắt nhung vẫn nhắm mắt, lạnh lùng:

– Em phải đi, anh đã hứa với Thanh Italy.

Dung thở dài, đi vào nhà trong...

Cửa lại mở, Tư Thiếc hiện ra. Loan mắt nhung bừng mở mắt:

– Chào anh!

– Anh cho kêu tôi đến có việc gì?

Loan mắt nhung chỉ chiếc xe Vespa:

– Về việc chiếc xe này, nhờ anh mại giùm!

– Dạ!

Loan mắt nhưng đứng dậy, tới sờ tay lên chiếc xe lau chùi bóng loáng:

– Tôi không lấy xu nào hết, tiền đó anh dùng để nuôi thằng Lâm con trong hộp.

Tư Thiếc ngạc nhiên, hắn không hiểu tại sao Loan mắt nhưng lại đối đãi với Lâm con đến thế.

– Dạ, chuyện này đáng lẽ chúng tôi phải lo, vả lại...

– Sao?

Loan mắt nhưng nhìn Tư Thiếc. Tư Thiếc cười:

– Vả lại, chính Lâm con đã vồ chiếc xế của anh đem mại cho tôi.

Loan mất nhưng nói thế à một tiếng, rồi hỏi tới:

– Tại sao hần lại đi vồ một cách cẩu thả như vậy?

Tư Thiếc ngồi xuống ghế, hai tay xoa vào nhau:

– Tại nó là thằng mới vào nghề, chưa từng trải lại bị kẹt một vụ.

– Kẹt vụ gì?

– Kẹt vụ cái xế của anh, nó đã lấy trước của tôi năm thước đi đánh bạc thua hết. Nghe đâu nó còn vay mượn tùm lum ở dưới sòng mà không trả không xong.

Loan mất nhưng gật gù:

– Vì bị kẹt nên cu cậu làm liều phải không?

– Dạ!

– Chiếc xế này anh mại đi, lấy lại năm thước của anh, còn bao nhiêu anh để nuôi thằng Lâm con. Tội nghiệp, nó đau đòn quá!

Tư Thiếc lại hỏi:

– Thế còn vụ Lâm con kẹt tiền dưới xóm thì sao?

Loan mắt nhung văng tục một câu, hấn gằn giọng:

– Sức mấy mà trả tụi nó, thằng nào muốn đòi anh chỉ tôi.

Tư Thiếc ngồi nói chuyện một hồi, rồi xách chiếc xế mới vô được ra về.

Loan mắt nhung vào phòng, hấn nằm bên cạnh Dung. Nàng đã ngủ say, hơi thở của nàng đều đều. Loan mắt nhung mỉm cười vu vơ...

* * *

Thanh Italy không biết mình đã uống đến chai 33 thứ bao nhiêu, tai hấn ù đi, hấn không còn nghe rõ tiếng nói chuyện ồn ào trong quán. Hai bàn tay hấn ôm lấy ly bia lạnh. Hơi nóng từ trong thân thể hấn bốc ra, hấn không còn cảm thấy lạnh, hấn thấy bức bối trong người.

Thanh Italy nhìn quanh, nhìn những bộ quần áo lạnh của khách hàng ở những bàn xung quanh. Hình như họ thêm thường được ăn diện, được khoe khoang những chiếc áo đắt tiền. Thanh Ita-

ly mỉm cười, mình chỉ phong phanh có một manh áo. Thật ra Thanh Italy không phải không có áo lạnh, hẳn không thiết mặc. Hẳn gặt gù... mặc làm quái gì, diện với ai trong lúc này?

Thanh Italy nghĩ đến Dung. Ủ! Năm ngoái mình cũng gặp nàng trong dịp này. Trời gần Tết lành lạnh, nàng mặc quần “zin” đen, áo len hồng. Nàng gọn gàng và tươi tắn, nàng cười luôn miệng, sắc mặt nàng hồng lên dưới ánh đèn màu. Chiều hôm đó, Thanh Italy và Dung mới làm ăn chung một chuyến. Nàng là một kẻ mặt mới trong nghề, nhưng đã tỏ ra thông minh. Nàng gài bẫy tên chủ xế để Thanh Italy vô một cách ngon lành.

Sáu giờ chiều, Dung y hẹn tới địa điểm đã dặn trước ở một tiệm cơm. Thanh Italy đã ngồi chờ ở đó, nàng lộng lẫy bước vào quán gây sự chú ý của khách

hàng. Nàng kéo ghế ngồi trước mặt Thanh Italy, nàng cười, một nụ cười thật tươi. Thanh Italy thấy mình hãnh diện. Hắn nghĩ, trước sau gì nàng cũng thuộc về mình:

– Hai đứa mình ăn cơm nhé!

Dung gật đầu:

– Uống đã, em khát!

Nàng vẫy gã hầu bàn:

– Anh cho một chai coca nhé!

Nàng quay lại Thanh Italy:

– Anh uống gì?

– Như em!

Dung cười:

– Sao anh không uống bia? Đàn ông phải uống bia chứ!

– Anh để đến tối, khi mình đi nhảy sẽ uống.

Dung vờ hỏi:

– Đi nhảy với ai vậy?

Thanh Italy nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của Dung:

– Anh đi với em, anh mời em!

Dung cười, tiếng cười của nàng thật trong.

Thanh Italy thấy mình hãnh diện khi đi cạnh một người đẹp như Dung, những đôi mắt hướng về Dung rồi nhìn Thanh Italy. Buổi tối nàng càng rực rỡ hơn, Thanh Italy dìu nàng trên piste. Hắn ôm trong tay thân thể ngọc ngà của Dung. Nàng nhảy giỏi và đẹp. Thanh

Italy nốc cạn một ly bia, hấn gọi thêm một chai nữa, hấn lăm bắm:

– Mình mất Dung thật rồi!

Hấn không ngờ Dung lại lấy Loan mắt nhung. Chắc gì nàng đã được hạnh phúc khi sống cạnh tay anh chị đó. Thanh Italy từng nghe nhiều câu chuyện về Loan mắt nhung, hấn không chịu sống với con nào lâu, chỉ một thời gian rất ngắn.

Hấn lo sợ cho Dung, hấn ghen ghét với hạnh phúc của Loan mắt nhung. Hấn lăm bắm, mình chỉ là một tên đàn em hạ cấp, mình không làm gì nổi hấn sao?

Mặt Thanh Italy nóng lên, hấn thấy mình vô lý. Dung có nghĩ đến mình đâu. Buổi chiều khi Dung đưa hấn ra cửa, đôi mắt nàng đầy hốt hoảng, nàng đóng cửa lại như xưa đuổi Thanh Italy.

Thanh Italy cười nhạt, nằng sộ, sộ tên Loan mắt nhung. Thanh Italy uống bia ừng ực. Thanh Italy sẽ thanh toán Loan, không thể để hăn lộng hành mãi được. Thanh Italy gằn giọng nói một mình:

– Tao sẽ giết mày!

Vừa lúc ấy thì bộ ba Loan mắt nhung, Dung và Hải cụt bước vào vũ trường. Hải cụt lĩnh ra một nơi khác. Loan mắt nhung và Dung đến bàn Thanh Italy. Loan mắt nhung ngồi sát tường.

Thanh Italy ngẩng lên, giọng giễu cợt:

– Chào đàn anh!

Loan mắt nhung đưa tay ra bắt, Thanh Italy lờ đi làm như vô tình không thấy. Loan mắt nhung bắt mãi, hăn nhẩn nhịn. Để coi thằng này muốn giở trò gì?

Loan mắt nhung nhìn ly bia của Thanh Italy:

– Sao không uống Whisky?

Thanh Italy dài miệng ra:

– Nếu đàn anh cho phép!

Dung lo lắng, sắp có chuyện gì xảy ra chẳng? Thái độ trầm tĩnh của Loan mắt nhung như đổ dầu thêm vào sự nóng giận của Thanh Italy. Hắn mang sẵn mặc cảm của gã đàn em hèn kém. Hắn bắt đầu châm chọc:

– Lần này là lần thứ ba tôi gặp anh trong một ngày. Trước kia tôi có nghe bọn quái nói nhiều về anh, những “bí kíp” giang hồ của anh, vậy mà tôi nhận thấy anh chẳng có gì...

Loan mắt nhung cười hiền lành:

– Công ơn của anh em nhiều, chứ tôi...

Thanh Italy được đà:

– Đúng vậy, đâu có ai biết đến những thằng vào sinh ra tử vì anh. Chúng chỉ nghĩ đến cái tên Loan mắt nhung, như hôm nay tôi vô chiếc xế cũng vì anh... Rồi chuyện này cũng được thổi phồng trong giới bụi đời, anh được tiếng, còn ai thèm biết đó là thành tích của thằng Thanh Italy khốn “lịn” này... Nói xin lỗi đàn anh, tôi đ... phục. Chúng nó ngu...

Loan mắt nhung vẫn giữ nụ cười trên môi, chịu khó nghe Thanh Italy. Thái độ đó làm cho Thanh Italy lờn mặt. Hắn bèn nói hỏn:

– Ha! Ha! Tôi thấy cái bản mặt anh cấu ra sữa!

Loan mắt nhung nén giận, hăn vẫn thản nhiên:

– Vậy hả, chỉ có thế thôi sao?

Thanh Italy cười, hàm răng của hăn rít vào nhau:

– Chúng nó ngán anh, không thằng nào dám nghĩ đến chuyện hạ anh, chúng nó sợ bóng sợ gió.

Loan mắt nhung quan sát chỗ ngồi, hăn tự trách mình sao lại ngồi tuốt trong kẹt khiến khó xoay trở, Loan mắt nhung đưa mắt nhìn khắp quán, Hải cụt ngồi tuốt đằng kia đang đấu láo với một em cave. Lời nói của Thanh Italy mỗi lúc một thêm gay gắt, hăn có vẻ thắng thế, như một con mèo vờn con chuột trước khi hạ thủ. Hăn đã nói vững như vậy tức là hăn phải tin tưởng vào một cái gì, một

con dao trong bụng chẳng hạn. Loan mất nhưng đoán chừng, hẳn phải tìm kế hoãn binh, hẳn phải vượt ve tụt ái của địch thủ:

– Tôi cũng chẳng tài cán gì hơn ai, thật ra khoảng một hai năm nay tôi chỉ ăn hại đái nát. Toàn là bọn đàn em ra tay...

Dung nhận thấy sự gay cấn đang diễn ra giữa hai người, và nhìn rõ sự yếu thế của Loan mất nhưng, điều mà Dung chưa từng thấy. Nếu Thanh Italy liều hơn một chút nữa, chửi lên đầu Loan mất nhưng chắc hẳn cũng phải chịu. Dung lo sợ...

Loan mất nhưng quan sát địch thủ, thằng này còn tay mơ. Nếu hẳn là tay chì, hẳn sẽ không ngồi nói lang bang suốt từ nãy đến giờ. Hẳn ra tay liền tức thì rồi hạ

hồi phân giải. Thanh Italy bắt đầu ăn nói bữa bãi, hình như men rượu lúc này mới ngấm dữ. Hấn thấy tự tin, hấn coi như không có Loan mắt nhung trước mặt. Hấn đưa mắt nhìn Dung:

– Anh nói đúng, Loan mắt nhung là cái chó gì, ở đời hơn nhau cái nước liều. Tôi liều tôi đâu kém thằng nào...

Loan mắt nhung tức sôi ruột sôi gan. Hấn muốn đập tung cái bàn nhảy đến thoi Thanh Italy, nhưng hấn dằn được cơn nóng ngay. Mình hãy tỏ ra bình tĩnh, một tên học đòi làm anh chị, không có gì đáng ngại, men rượu bắt đầu ngấm rồi. Rất có thể tự hấn sẽ gục. Mình không thể hạ mình đánh một tên đàn em chỉ vì ghen tuông. Uy tín của Loan mắt nhung sẽ tiêu tan trong phút chốc nếu không dằn được sự nóng nảy.

Loan mắt nhung lăm lỳ hút thuốc lá, hần nghĩ kể hạ tên này không tốn hơi sức. Thanh Italy đã móc con dao ra cầm tay từ lúc nào. Hần tung lưỡi dao trong lòng bàn tay bấm tách, lưỡi dao bật ra, hần gấp lại, hần cười. Hần thấy Loan mắt nhung thúc thủ, hần khoái trá. Hần nghĩ bụng mình hạ thằng này đâu khó. Mình hãy đùa nghịch một lát nữa, đêm còn dài, phải để cho thằng này uất trước khi hạ nó...

Thanh Italy nhảy sang ngồi cạnh Dung, choàng tay qua vai nàng thật tự nhiên:

– Em nghĩ sao, Loan mắt nhung đâu đã bảnh, không đi đến đâu hết phải không em? Chính anh cũng công nhận vậy mà.

Dung không biết phải làm gì. Nàng

sợ Loan mất nhưng liều lĩnh. Mạng sống nàng đang ở trong tay Thanh Italy, hẳn có thể dùng nàng làm con tin. Nàng nhìn hai người con trai, cả hai đều có vẻ ghê gớm. Nàng không khéo léo một chút tà có sự đổ máu liền, không chừng chính nàng sẽ là nạn nhân đầu tiên. Dung rùng mình, mồ hôi nàng toát ra. Nàng gượng cười với Thanh Italy:

– Hình như anh say quá rồi đó!

– Anh mà say, anh còn biết mình sẽ làm gì sau khi nói chuyện với em và Loan mất nhưng.

– Anh sẽ làm gì?

Thanh Italy lại bấm cho lưỡi dao bật ra:

– Làm gì hả? Một lát nữa em sẽ biết liền.

Dung giả vờ ngây thơ:

– Vồ một cái xế?

Thanh Italy nhún vai:

– Bỏ nghề đó rồi, anh muốn làm anh chị kia, em không thấy anh có con dao đây sao?

– Anh định đâm chém ai vậy?

Thanh Italy nhìn Loan mắt nhưng, nhếch mép cười. Hắn nói với Loan mắt nhưng một câu mà hắn cho là đẹp nhất:

– Xin lỗi anh nhé! Tôi nói chuyện riêng với Dung một lát được không?

– Tự nhiên!

Thanh Italy cười khà khà. Hắn cho rằng Loan mắt nhưng đã chịu lép vế:

– Dù sao trước đây chúng tôi đã là

bạn đồng nghiệp, từng làm ăn chung với nhau.

Loan mắt nhung bình tĩnh trở lại:

– Vậy càng nên ôn lại kỷ niệm lắm.

Thanh Italy cười khoái trá:

– Câu nói của anh đẹp lắm!

Hắn nhìn ra piste!

– Hai đứa tôi nhảy một bản để ôn lại kỷ niệm đêm nào.

– Cứ tự nhiên!

Dung hiểu Loan mắt nhung đã có dự tính gì rồi. Nàng lo ngại cho cả hai người. Nàng thương hại cho Thanh Italy, hắn đang đút đầu vào tròng mà không biết. Men rượu đã làm hắn kém sáng suốt. Nàng dùng dằng:

– Thôi, em không nhảy đâu!

Loan mắt nhung lạnh lùng:

– Em nên chiều anh Thanh, em nên nghe anh giải bày tâm sự trước khi anh muốn làm tay anh chị, mà hậu quả chưa biết ra sao...

Thanh Italy cười lớn. Tiếng cười của hắn đầy ngạo nghễ:

– Mời em ra!

Dung đành đứng dậy, nàng lo lắng nhìn hai người. Nàng nói với Thanh Italy:

– Anh cất con dao đi!

Thanh Italy thản nhiên rút con dao vào túi:

– Đồng ý, anh thừa lịch sự mà em!

Nói xong, hấn dìu Dung ra sàn nhảy, hấn còn ngoái cổ lại nói với Loan mắt nhung:

– Ngồi đó nghe bồ, lát nữa mình sẽ nói chuyện với nhau.

– Yên chí, tôi vẫn ngồi nguyên ở đây.

Thanh Italy và Dung lẫn vào trong đám đông. Loan mắt nhung cười nhạt, mặt hấn sất lại, hấn rút đỏ đầu điều thuốc, văng tục một câu:

– Đ.m, ranh con, mày sẽ chết con ạ!

Loan mắt nhung gõ cái ly vào chai bia không, một người hầu bàn chạy tới. Loan mắt nhung không ngẩng đầu lên:

– Kêu Hải cụt đến cho tôi.

Người hầu bàn đi khỏi. Một lát sau Hải cụt tới:

- Chuyện gì đó anh Loan?
- Ngồi xuống đi, tôi nhờ chú chút việc.

Loan mắt nhắm nhìn ra sàn nhà.

- Một lát thằng Thanh Italy tới, chú ra mặt ngồi sát cạnh nó cho tôi nhé, bàn tay sắt của chú khoác lên vai nó, chỉ có thế thôi...

Hải cụt ngơ ngác:

- Tôi không hiểu...
- Cứ làm như vậy, tôi giải thích sau.
- Anh muốn trừng phạt nó?

Loan mắt nhắm cau có:

- Chú đừng tò mò, cứ làm như vậy!

Hải cụt không hỏi nữa, hẩn lạng lẽ

bỏ đi. Nhưng hắn vẫn thắc mắc, hắn đoán chừng lại có chuyện gì xảy ra. Hắn nhìn thấy Thanh Italy ôm Dung thật sát người ở piste, hắn mỉm cười, lủi vào đám đông.

Thanh Italy ghé vào tai Dung:

– Em có biết là anh yêu em lắm không?

Dung khó chịu vì mùi rượu nồng nặc:

– Anh đừng điên khùng!

– Điên khùng hả, càng tốt, anh điên khùng vì em đó, anh nhìn rõ hậu quả sau khi giết Loạn mất nhưng.

Dung hơi đẩy Thanh Italy:

– Anh nói gì vậy?

Thanh Italy gằn giọng nói từng tiếng một:

– Anh sẽ giết Loan mất nhưng sau bản nhạc này, rồi anh sẽ ở tù năm mười năm gì đó. Giết được hấn là anh hả dạ.

Dung lo lắng, nàng nói như muốn khóc:

– Tôi van anh đó, hấn đâu có làm gì anh.

– Hừ! Không làm gì, nội cái tội lấy em làm vợ cũng đáng để anh giết rồi.

– Anh điên, điên quá rồi!

– Cũng được, anh chỉ muốn chia rẽ em với hấn. Hấn không yêu thương gì em hết, hấn dùng em để giải trí như tất cả các cô gái khác.

– Làm gì có chuyện đó, anh yêu

thương tôi.

Thanh Italy trừng mắt nhìn Dung:

– Đừng xưng tôi, em hiểu chưa? Phải xưng em!

Dung sợ quá, nàng chiều hăn:

– Dạ em!

– Ủ, được! Anh hỏi em câu nữa nhé!
Em có yêu anh không?

Dung ngẩn ngại, nàng cúi xuống không trả lời. Thanh Italy hối thúc:

– Sao? Anh không đáng hỏi em câu đó sao? Trả lời đi chứ?

Giọng Dung run lên:

– Nếu có thì bây giờ cũng... muộn rồi.

Thanh Italy thở dài:

– Anh đã yêu em. Em hiểu chứ? Anh liều lĩnh, ném lao phải theo lao...

Men rượu hả dần. Thanh Italy ăn nói bắt đầu sáng suốt. Hắn nhận thấy nguy cơ của mình, hắn đưa mắt nhìn về phía Loan mắt nhắm. Hắn ta vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, bình thản hút thuốc lá. Loan bình tĩnh vô cùng, chính sự bình tĩnh đó làm cho Thanh Italy lo ngại, hắn cố gắng giấu sự lo ngại đó không để lộ ra sắc mặt.

Bản nhạc dứt, Dung nói:

– Anh không nên gây lộn xộn, bây giờ anh có thể đi về, một mình không thể địch lại với cả một băng Loan mắt nhắm.

Thanh Italy cười:

– Về? Sao lại có chuyện đó?

Mặt Thanh Italy sắt lại:

– Không hạ được Loan mất nhưng đêm nay, anh sẽ chết trước mặt em.

Dung nhìn Thanh Italy:

– Tôi hiểu lòng anh, nhưng anh nên nghe tôi, bây giờ còn kịp.

Hai người đi về bàn.

Loan mất nhưng lịch sự giơ tay mời ngồi. Đôi mắt hấn nhìn Dung rồi nhìn Thanh Italy:

– Vui vẻ chứ?

Dung nhìn Loan mất nhưng bằng cái nhìn tha thiết, như van xin. Dung đoán được trong sự bình thản đó một sự không hay sắp xảy ra. Nàng hiểu tính Loan mất

nhưng, hắn không hề tha thứ cho địch thủ, sự im lặng và bình thản của hắn là một âm mưu, chắc chắn là một âm mưu thâm độc.

Dung chợt nhìn thấy Hải cụt từ đám đông đi ra, hắn tới ngồi ngay cạnh Thanh Italy, bàn tay móc sắt của hắn đặt lên vai Thanh Italy:

– Mãi bây giờ mới thấy chú mình!

Thanh Italy lặng người, hắn không thể hành động được, chiếc móc sắt như một mũi dao nhọn kê cạnh cuống họng hắn. Đôi mắt Loan mắt nhưng nhìn lại Thanh Italy. Đôi mắt đẹp đó lúc này không còn vẻ mơ màng. Thoáng hiện nét dữ dội, khói thuốc từ miệng hắn nhả ra xóa nhòa khuôn mặt lạnh lùng. Thanh Italy chờ đợi sự bất hạnh đến với mình, hắn không còn tự hào bây giờ sự lo lắng

lấn át hẳn làm cho hẳn tỉnh rượu. Hẳn chờ đợi một lệnh truyền của Loan mắt nhung, rồi chiếc móc sắt của Hải cụt sẽ xé toang cuống họng hẳn. Chuyện đó Loan mắt nhung dám làm, như thuở nào hẳn cắt tai một người đàn ông không hề quen biết để lấy năm trăm đồng. Sự im lặng giữa bốn người làm Thanh Italy thêm khổ sở, mồ hôi hẳn bắt đầu rịn ra trên trán.

Loan mắt nhung dụi tắt thuốc lá vào cái gạt tàn:

– Đêm nay em có vui không Dung?

Sắc mặt Dung chợt hốt hoảng:

– Anh!

– Em muốn nói gì?

Dung ngập ngừng một lát rồi mới cất tiếng nói:

– Anh đừng gây chuyện lộn xộn ở đây nhé!

Loan mắt nhưng cười nhạt:

– Gây chuyện lộn xộn? Sao mà kỳ cục quá vậy, từ ngày sống chung với em đến giờ, em luôn luôn ngăn cản anh. Em quên là em đã lấy một thằng du đãng chuyên môn đâm chém à? Anh đâu có phải là người lương thiện...

Dung tha thiết:

– Em xin anh đó!

– Anh không có gì để em xin, vả lại nếu là chuyện đàn ông, em không nên dính vào.

Loan mắt nhưng nhìn Thanh Italy:

– Nếu kẻ nào là kẻ thù của anh, không bao giờ anh tha thứ. Chú Thanh

nói đúng, đòi hơn nhau cái lì...

Thanh Italy toát mồ hôi. Hắn tự hỏi Loan mắt nhung sẽ làm gì mình. Chiếc móc sắt của Hải cụt vẫn kê trên cổ Thanh Italy một cách hết sức khéo léo. Ai ở ngoài nhìn vào cũng ngỡ một đôi bạn ngồi bên nhau thân mật. Giọng Hải cụt ồ ồ:

– Có phải không chú Thanh?

Thanh Italy không trả lời, nói đúng hơn, hắn không biết phải trả lời sao. Tất cả những câu nói của Loan mắt nhung và Hải cụt đều có tính cách đe dọa.

Hải cụt khủng bố tinh thần Thanh Italy:

– Chiếc móc sắt của tao chưa hề nhường nhịn ai, tao tởm lắm. Đ.m, mới hôm qua đây tao móc mắt một thằng ăn

năm bò ngon ơ! Anh Loan mà muốn, đàn em chỉ xin lấy nửa tiền...

Loan mắt nhắm cười nhạt:

– Tôi chờ kẻ thù của tôi ra mặt, tôi sẽ phải nhờ đến tay chú. Với hạng ruồi muỗi tôi không muốn ra tay, không đáng để tôi ra tay.

Hải cụt cười rung người làm chiếc móc sắt rung theo, mũi nhọn hích vào cổ Thanh Italy nhoi nhói. Hải cụt ra về lịch sự:

– Xin lỗi, đau không bồ tèo? Cứ tưởng tượng thử coi cái móc cùn này móc vào thịt...

Thanh Italy rùng mình. Giọng Loan mắt nhắm cười cợt:

– Lúc này tôi thấy chú Thanh có một

con dao bấm đẹp lắm, cho mượn xem thử được không?

Thanh Italy bị dôn vào thế bí, hần tỉnh rượu hần. Hần thấy mình khó xoay xở với tình thế này. Hần hối hận vì lúc nãy mình đã quá bạo mồm bạo miệng. Hần không thể rút lại những lời nói đó.

– Thế nào, đưa mượn được không?

Thanh Italy giật mình vì lời hối thúc của Loan mắt nhung. Chiếc móc sắt của Hải cụt đè nặng hơn trên vai hần, Thanh Italy đành móc túi lấy con dao bấm ra. Hải cụt chớp lấy ngấm nghĩa, bấm thử, rồi xoay ngược chuôi dao đưa cho Loan mắt nhung ngồi phía bên kia bàn.

Loan mắt nhung nâng con dao lên, cẩn thận ngấm nghĩa. Hần cười những tiếng ngắn trong cổ họng. Thành linh

hắn xoay ngược mũi dao phóng cắm phập xuống mặt bàn, chuôi dao rung lên bần bật. Dung giật thót người, nàng kinh hoàng nhìn vào con dao. Loan mắt nhắm bình thản ngồi giữa lưng trên nệm ghế. Hải cụt vừa bỏ bàn tay sắt ra khỏi vai Thanh Italy. Loan mắt nhắm lại hút tiếp một điếu thuốc lá, que diêm lóe sáng soi tỏ khuôn mặt hắn, khuôn mặt có vết sẹo trên má.

Hắn nhả khói thuốc:

– Chú mình muốn làm anh chị hử?

Thanh Italy cúi nhìn xuống lưỡi dao của mình, hắn không biết phải trả lời thế nào. Hắn đang yếu thế, Loan mắt nhắm cười ngán:

– Lúc nãy chú nói dữ lắm kia mà, chú nói toàn những chuyện đâm chém

lì lợm, chì đồng gì đó nghe ghê thấy mẹ. Bây giờ chú cảm như hén là làm sao vậy?

Thanh Italy nuốt nước bọt, hần nuốt tui nhục. Hần hồi hận ghê gớm. hần nhìn Dung, nàng đã nhảy sang ngồi cạnh Loan mắt nhung. Nàng không đáng gì, nàng không đáng để cho Thanh Italy liêu lĩnh, nàng cũng như những đứa con gái khác. Càng suy nghĩ, Thanh Italy càng thấy mình đại dột.

Loan mắt nhung lạnh lùng:

– Chú em muốn giải nghệ vô xế phải không? Nói cách khác, là muốn đổi nghề vô xế ra nghề anh chị. Chú em quan niệm muốn được nổi tiếng phải hạ gục đàn anh, được lắm, đàn anh sẵn sàng tiếp chú. Loan mắt nhung tiếp đó!

Đôi mắt Loan nhìn Thanh Italy náy lửa:

– Cho chú lấy dao, tôi tay không...

Hắn hất hàm ra hiệu cho Hải cụt:

– Hải cụt đang ra xa đi!

Hải cụt đứng dậy, hắn cười khà khà.
Dung hốt hoảng:

– Anh Loan, em van anh đó, tha cho
hắn...

Loan mắt nhắm đẩy Dung sang một
bên:

– Đàn bà con gái đừng lộn xộn!

Hắn cười nhạt, nhìn Dung rồi nhìn
Thanh Italy:

– Hai người âm mưu gì với nhau
phải không?

Dung nắm lấy cánh tay Loan mắt
nhưng:

– Anh nói kỳ quá, làm gì có chuyện đó?

Thình lình Loan mắt nhung vùng tay tát đánh bốp một cái vào mặt Dung:

– Câm!

Dung sửng sờ, nàng không ngờ Loan mắt nhung lại có hành động như vậy. Hắn cũng tầm thường như những người đàn ông khác. Hắn vũ phu và độc đoán.

Loan mắt nhung không dần nổi tức giận, hắn không còn giữ được bình tĩnh, hắn chỉ vào mặt Thanh Italy:

– Còn mày, cơ hội chót cho mày giết tao, cướp vợ tao. Hành động đi!

Tiếng nói hơi lớn của Loan mắt nhung làm Thanh Italy run lên. Dung giữ chặt lấy tay Loan mắt nhung. Nàng

biết Loan mắt nhưng không yêu thương gì nàng, hẳn đối với nàng như đối với những đứa con gái khác đã qua tay hắn. Dung hét lớn:

– Anh Thanh trốn đi, hắn giết anh...

Thanh Italy hoảng hồn nhưng không dám đứng dậy. Loan mắt nhưng gỡ tay Dung:

– Đúng là tụi này âm mưu với nhau, thằng Thanh Italy khó sống với tao. Mà phải bò ra khỏi đây thì sống, mà ngược đầu lên là vỡ mặt.

Loan mắt nhưng đứng dậy, thỉnh linh tung ra một cái dấm vào giữa mặt Thanh Italy, làm hắn ngã bổ ngửa ra sàn.

Vũ trường bỗng xôn xao, hỗn loạn. Thanh Italy lồm cồm bò dậy, một cái dấm của Loan mắt nhưng làm hắn bị

rách môi, một dòng máu ri rỉ chảy ra bên mép. Loan mắt nhung tàn nhẫn co chân đạp vào mặt địch thủ:

– Ai cho mày ngồi, bò, tao bảo mày bò ra khỏi đây tức khắc.

Dung nhìn Loan mắt nhung bằng ánh mắt kinh ngạc, không ngờ Loan mắt nhung lại tàn bạo, nhỏ nhen như vậy. Tất cả tình yêu của nàng đối với Loan mắt nhung phút chốc tan vỡ. Nhìn kẻ đã từng thâm yêu trộm nhớ mình nằm bẹp dưới sàn, nàng thấy ghen ngào, nước mắt nàng tự nhiên trào ra. Nàng chỉ là một đứa con gái với tất cả sự mềm yếu trong lúc này.

Thanh Italy nằm úp mặt dưới sàn gỗ bóng, máu từ mép hấn vẫn ri rỉ chảy ra. Chưa lần nào trong đời hấn lại nhục nhã như bây giờ. Hấn không cầm nổi nước

mắt. Hấn không dám ngẩng lên, những con mắt của kẻ hiếu kỳ đang nhìn hấn, nhất là ánh mắt thương hại của nàng. Giữa lúc này Thanh Italy muốn mình tan ra thành nước, loãng ra và bốc hơi rồi biến mất vào không khí.

Hải cụt đứng chống nạnh, hai chân xoạc ra, cánh tay sắt bỏ thõng. Hấn cười luôn miệng, tiếng cười ngẩn và hấn gằn giọng:

– Tính sao về thằng này anh Loan?

Loan mắt nhắm nhìn sang Dung:

– Em thương xót nó?

Dung ghen ngào không trả lời được, nàng nấc lên. Đôi mắt của Loan nhắm nhưng lờ lờ nhìn xuống địch thủ, hấn lạnh lùng:

– Tha nó, với điều kiện phải bò ra khỏi đây như con chó!

Hải cụt gơ chân đập vào vai Thanh Italy:

– Nghe thấy không mày?

Thanh Italy thấy mình bất lực trước hai kẻ thù ghê gớm. Hắn cắn chặt môi ngược mắt nhìn Dung, nhìn người con gái mà hắn thầm yêu lần chót. Mình không thể nằm bẹp gí ở đây để làm trò cười cho thiên hạ. Vĩnh biệt Dung, hắn nấc lên, hắn nhả nại bò. Tiếng cười của Hải cụt bỗng phá lên giữa bầu không khí ngọt ngào của vũ trường. Tiếng Loạn mắt nhung nói với Dung:

– Trò chơi này làm em buồn phải không? Ngày mai anh đưa em đi Đà Lạt, lên đó có lẽ em sẽ vui hơn...

Thanh Italy uất người, hấn vùng đứng dậy khi vừa ra đến cửa. Từ trên cầu thang hấn nhảy bổ xuống đường, một tiếng hét cất lên:

– Vĩnh biệt Dung!

Tiếng thắng xe kêu két, tiếng ồn ào bùng lên:

– Xe cán người!

Dung choáng váng mặt mày, nàng vùng chạy, nhưng bàn tay cứng như sắt của Loan mắt nhung đã giữ nàng lại, mặt Loan mắt nhung đánh lại:

– Nó đến tội rồi!

Dung không ngờ Loan mắt nhung lại có thể nói được một câu như thế trước cái chết của một người. Loan mắt nhung cúi xuống, nâng ly rượu lên tợp mạnh

một hơi. Hấn bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Vòng tay hấn ôm trên vai Dung, nàng thấy gai gai khắp mình.

– Thôi mình về!

Dung đi theo Loan mất nhưng như một cái xác không hồn. Bước chân nàng nhẹ hẫng khi xuống cầu thang. Trước vũ trường, những người hiếu kỳ bầu đông quanh tai nạn xe cộ. Chiếc băng ca do hai người lính cảnh sát khiêng nạn nhân ra, phần trên ngực hấn nát bét nhuộm máu đỏ lòm. Tiếng bàn tán lao nhao:

– Ghê hết sức vậy đó! Hấn nhào từ cầu thang đâm đầu thẳng vào chiếc xe này. Hấn có la lên câu gì nhỉ?

– Vĩnh biệt Dung!

– Dung là ai vậy cà?

Đám người hiếu kỳ nhìn vào đám khách vừa từ trên vũ trường xuống. Cảnh sát quay lên hỏi một thanh niên:

– Anh vừa ở trên xuống?

– Dạ!

– Anh có biết gì về nạn nhân trước khi xuống cầu thang không? Tôi muốn nói có chuyện gì đã xảy ra cho hắn?

Hải cụt đứng ngay cạnh gã thanh niên, hắn đằng hắng:

– Chú mày biết gì thì khai đi!

Gã thanh niên thường chơi bời ở những nơi này nên hắn không lạ gì thành tích của Loan mắt nhung và đàn em. Nhất là Hải cụt vừa lên tiếng, lời nói đó như một sự đe dọa gián tiếp. Gã thanh niên lắc đầu:

– Dạ tôi không được biết, vả lại ở trên đông quá!

Loan mắt nhung đứng khoanh tay, lừ lừ nhìn khắp cả mọi người. Một số người biết chuyện sợ lòi thối nên lĩnh đi. Dung nhìn cái xác của Thanh Italy, nàng rùng mình. Chiếc băng ca được chuyển lên xe hồng thập tự, rú còi chạy vút đi.

Người cảnh sát thấy bộ ba Loan mắt nhung còn đứng xớ rớ đó, liền hỏi:

– Ông có nghe tiếng nạn nhân trước khi chết kêu lên không?

– Có kêu một người con gái tên Dung!

– Căn cứ theo tiếng la đó, chúng tôi cho rằng đây là một vụ tự tử.

– Có lẽ vậy, hấn thất tình nên tìm đường chết.

– Ông có quen biết gì hần không?

– Biết nhau vậy thôi, còn không biết gì hơn!

– Ông biết người con gái nào tên Dung mà nạn nhân quen không?

Loan mắt nhưng rầu rầu:

– A men! Tôi không được rõ, nhưng có điều vợ tôi cũng tên là Dung.

Người cảnh sát xin lỗi. Loan mắt nhưng làm dấu thánh giá trên ngực:

– Lạy Chúa tôi, hần thật can đảm phi thường...

Loan mắt nhưng kéo Dung đi.

Từ già đám đông, Dung như một cái xác không hồn. Hình như Loan mắt nhưng đã thỏa mãn sự độc ác của nó. Nó lạnh lùng làm Dung thấy bất nhẫn.

Dung nhìn vào mặt kẻ mà mình đã từng chần gối, từng đam mê trong vòng tay của hắn, nàng từng coi hắn như thần tượng, một thứ hiệp sĩ trừ gian diệt bạo sống ngoài vòng pháp luật. Bây giờ thì đổ vỡ hết, hắn tàn nhẫn, tầm thường, sẵn bạo lực trong tay, hắn ở dưới mức nhỏ nhen.

Dung nhìn lại tuổi trẻ của nàng, nàng đã mất mát hết. Từ ngày chung sống với Loan mắt hung, nàng đã là một người đàn bà, nàng mất đi tính háo thắng, sự tò mò của một cô gái được nuông chiều. Nàng bắt đầu chán nản đời sống tàn bạo của Loan mắt hung và đồng bọn. Nàng nhìn quá rõ, biết quá nhiều. Nàng hối hận ăn năn nhưng đã quá muộn rồi. Đôi khi nàng nghĩ, một ngày kia nàng sẽ bị đào thải, sẽ bị tung từ tay thằng đàn ông này qua thằng đàn ông khác. Sự tuyệt

vọng cùng cực đến với nàng trong đêm nay...

Loan mắt nhắm đi cạnh nàng, hấn không choàng một tay qua vai nàng như mọi khi. Hấn lăm lỳ hút thuốc lá, điều nọ nối điều kia. Hải cụt đi bên cạnh, thỉnh thoảng hấn cao hứng, tới một cột đèn giơ tay sắt quật một phát cho tóe lửa ra, hấn dừng dừng và vô tư như một đứa trẻ. Hình như hấn không suy nghĩ đến cái chết của Thanh Italy. Hấn cho là một sự dĩ nhiên.

Loan mắt nhắm bung mẩu thuốc xẹt vào tường tóe tàn lửa đỏ. Hải cụt bỗng cười:

– Tôi vẫn chịu cái đòn bung thuốc lá của anh, bách phát bách trúng.

Loan mắt nhắm không tiếp lời, hấn

đang nghĩ đến lối búng thuốc lá của hắn. Lần hạ Hải cụt và hàng chục tay chơi khác chỉ là một yếu tố bất ngờ, một tiểu xảo đặc biệt. Mẫu thuốc cháy đỏ trên môi Loan mắt nhung là một khí giới lợi hại. Loan mắt nhung nhớ tới lần hạ Hải cụt, hắn tiến tới trước mặt Loan mắt nhung với bàn tay sắt, mũi thép dũa nhọn, đánh bằng giấy nhám sáng loáng. Hắn tự tin khi nhìn Loan mắt nhung đứng thản nhiên hút thuốc lá.

Loan mắt nhung lặng lẽ nhìn Hải cụt với đôi mắt hiền lành. Hắn nhìn Hải cụt và nhìn chiếc móc sắt. Hải cụt tin rằng, sự dữ dằn của mình với thứ khí giới lợi hại này sẽ làm địch thủ nhụt chí khí.

Loan mắt nhung rút điếu thuốc lá sáng rực, điếu thuốc ngắn dần còn chừng một đốt ngón tay, hắn gỡ ra khỏi môi. Mẫu thuốc bắn vụt ra khỏi hai ngón tay hắn,

trúng ngay vào mặt Hải cụt. Hải cụt chỉ kịp kêu ối, những cái đấm như mưa bắc của Loan mắt nhưng đổ tưởi lên mặt Hải cụt, hắn không biết đường nào mà chống đỡ, thêm một cái lên gối vào bụng, Hải cụt gục. Loan mắt nhưng bồi thêm một cú chém bằng mép bàn tay vào gáy, hắn gục hẳn, nằm sấp mặt xuống đất, người mềm nhũn ra như bún.

Về khuya, đường phố vắng người qua lại, Hải cụt đi nhưng nhãng như một đứa trẻ, bàn tay sắt của hắn vung lên đập bừa bãi vào tất cả những chướng ngại vật vừa tầm tay. Hắn cười khà khà:

– Lần đó tôi đau đòn... Đ.m, hai ngày mới ngồi dậy nổi, tôi thù anh kinh khủng, nhưng khi gặp lại anh ngồi khơi khơi uống la-ve một mình tôi lại thấy ớn, điều thuốc lá của anh luôn luôn ở trên môi, tôi nhớ đến trận đòn hôm trước. Không

ngờ sau này mình lại là bạn thân.

Hải cụt ngựa mặt nhìn lên trời, trên đó có những vì sao óng ánh thật đẹp. Hắn nhớ lại đêm nào, bầu trời cũng đẹp như đêm nay, Hải cụt bước vào quán, và thấy Loan mắt nhung ngồi ở đó, hắn lăm lỳ uống rượu, đôi mắt đẹp của hắn đỏ ngầu, lừ đừ ngẩng lên. Hải cụt đứng sững, bàn tay sắt bỏ thõng, hắn muốn động thủ, nhưng thấy vẻ bình tĩnh của Loan mắt nhung hắn lại ngại ngùng. Loan mắt nhung gỡ điều thuốc trên môi ra, và giờ tay mời:

– Người anh em có rảnh không?

Hải cụt lặng lẽ ngồi xuống ghế, hắn cũng lăm lỳ nhìn lại Loan mắt nhung. Loan mắt nhung nói:

– Uống la-ve nhé!

Hải cụt với lấy cái chai của Loan mắt nhưng kê lên miệng tu ừng ực. Hấn khà một tiếng, đặt cái chai đánh cộp xuống bàn. Hấn đưa cái tay móc sắt ra trước mặt, giọng cỏi mở:

– Mình là bạn!

Loan mắt nhưng cũng đưa một ngón tay ngoéo vào móc sắt của Hải cụt. Hấn mỉm cười:

– Ê, la-ve nữa đi!

Hải cụt nhìn sang bên cạnh. Đêm nay Loan mắt nhưng có vẻ buồn, sau cái chết của Thanh Italy:

– Cậu có biết là mình vừa giết một người không?

– Giết hồi nào, xe hơi cán đấy chứ!

– Vì mình hấn mới chết!

Hải cụt cười khà khà:

– Anh còn tình cảm quá, nó chọc mình không được nên uất người lên bèn tự sát chết tốt. Chết cũng đáng!

Loan mắt nhung buồn bã:

– Dù sao mình cũng có phần trách nhiệm.

Đêm đã khuya lắm, Loan mắt nhung quay sang nhìn Hải cụt:

– Thôi, cậu về đi!

– Mai mình đi Đà Lạt không?

– Vẫn đi như thường!

Dung bỗng nói:

– Em không đi Đà Lạt đâu!

– Sao vậy?

Dung cố lấy can đảm nói hết ý nghĩ của mình:

– Em về nhà với ba má em!

Loan mắt nhung thoáng hiểu. Hấn bặm môi cố nén tiếng thở dài:

– Em không ở với anh nữa sao?

Dung không trả lời, nàng òa khóc. Loan mắt nhung đặt tay lên vai nàng:

– Em đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?

Dung vẫn nức nở, nàng gật đầu. Hải cụt chưng hửng, hấn nhìn hai người. Loan mắt nhung ra hiệu cho Hải cụt:

– Cậu về đi, chương trình của mình vẫn không thay đổi.

Hải cụt muốn can gián Dung một câu, nhưng rồi hấn thấy mình vụng về

không nói được gì. Hấn im lặng quay đi.

Còn lại hai người, Loan mắt nhung nhìn sâu vào đôi mắt nhòa lệ của Dung. Hấn nói bằng giọng buồn buồn:

– Anh sẽ đưa em về!

Loan mắt nhung đi cạnh người con gái đã từng yêu hấn say đắm. Từ sau khi Xuân chết, đối với con gái, chưa bao giờ hấn buồn như đêm nay.

Giọng Loan mắt nhung trầm xuống, buồn bã:

– Anh sẽ đưa em về, chúng ta chỉ còn đi với nhau một quãng đường.

Cái chết của Thanh Italy hãy còn ám ảnh trong đầu Dung. Nàng không thể quên được tiếng gọi thảm thiết của Thanh Italy. Dung không hề yêu Thanh

Italy, nhưng khi chứng kiến cái chết đó, nàng không khỏi xúc động, dù sao nàng cũng chỉ là một phụ nữ. Nhìn vẻ lạnh lùng dửng dưng của Loan mắt nhung, nàng bất mãn. Nàng biết mình đòi hỏi lương tâm ở một gã anh chị là một điều quá đáng.

Loan mắt nhung thọc tay vào túi quần, hẩn hút thật nhiều thuốc lá, hết điếu nọ sang điếu kia. Hẩn ngửa mặt nhìn lên bầu trời loáng thoáng sao. Dung tự hỏi hẩn đang nghĩ gì, sau khi gây tội ác. Điều chắc chắn là nàng không thể sống chung với hẩn, dù còn yêu. Cái chết của Thanh Italy sẽ ám ảnh nàng mãi. Nàng sẽ trở về với gia đình, dù phải đổi bằng giá nào. Nàng sẽ giơ tay lên bấm chuông, tiếng chuông reo vang, rồi đèn bật sáng...

Hình ảnh của Xuân lúc này lại rực sáng trong tâm tưởng. Nếu nàng còn

sống, chưa chắc Loan mắt nhung đã sống một đời sống tàn bạo như ngày nay.

Loan mắt nhung sờ tay lên vết thẹo của mình, chính vết thẹo này đã đưa đời sống của hắn đến ngày nay. Loan mắt nhung thở dài:

– Anh không phải là người mang hạnh phúc đến cho em. Dung! Em đã cho anh tình yêu, nhưng em tìm thấy gì ở anh? Không phải đời sống của một hiệp sĩ, mà là một đời sống bẩn thỉu, gian trá và bất nhân. Đó là sự thật. Người ta đã anh hùng hóa những tên du đãng, đặt nó lên hàng thần tượng. Nhưng thật sự em đã thấy đó, nó có cái tốt và cái xấu của con người. Những cái tốt không thể gỡ hết được những cái xấu mà nó đã gây ra. Anh kiểm điểm lại chính mình, anh thấy nhận xét của anh đúng. Nếu anh sống bằng tất cả lòng nghĩa hiệp thì người đời

không gọi Loan mất nhưng là một tên du đảng. Anh đã lấy của xã hội này rất nhiều và cho lại rất ít, hoặc năm thì mười họa, rồi được thiên hạ thổi phồng...

Loan mất nhưng đốt một điều thuốc lá nữa. Hơi thuốc đậm đà không làm Loan mất nhưng ấm lòng.

– Chính ở con đường này đây, anh đã đi với người yêu đầu tiên thuở mười tám tuổi, khi anh vừa ở tù ra... Nếu cô ta sống tới ngày nay, anh không là một tên du đảng, đời sống chó đẻ này đã chèn ép anh, bắt anh đi vào con đường đó. Anh được đà và không bao giờ nghĩ đến chuyện hoàn lương... Anh sẽ phải đền bù lại những tội ác anh đã gây ra cho xã hội này bằng chính mạng sống của anh. Anh linh cảm thấy vậy... Anh chờ đợi và sẵn sàng đón nhận. Sự đôn hậu cuối cùng còn sót lại trong con người anh.

Bỗng nhiên, Dung khóc nức nở. Loan mắt nhung choàng một tay qua vai nàng:

– Tất cả rồi sẽ qua hết, bây giờ em trở về với đời sống lương thiện còn kịp, anh tin rằng em đã hiểu quá nhiều và đã thỏa tính tò mò của tuổi trẻ. Anh không phụ rẫy em, nhưng em không thể sống với anh được nữa. Không nên chôn vùi đời sống của mình, khi mình còn ngóc đầu lên nổi...

– Còn anh?

Loan mắt nhung chán nản lắc đầu:

– Anh quá đáng rồi, anh còn phải trả nợ...

Về khuya, con đường càng trở nên vắng vẻ. Tới một ngã ba đường, Loan mắt nhung hỏi:

– Nhà em đi về hướng nào?

Dung chần chừ, nàng ngược nhìn lên, đôi mắt đẹp của nàng nhòe nhoẹt nước mắt. Loan mắt nhắm rút khăn mùi soa ra lau nước mắt cho nàng:

– Đừng khóc nữa em, như vậy đủ rồi. Em còn nước mắt để khóc thì em còn trở lại được đời sống của người lương thiện...

Dung chờ đợi một vòng tay ôm của Loan mắt nhắm. Nhưng vô ích. Chỉ còn một quãng đường ngắn nữa, nàng vĩnh viễn xa cách người nàng từng yêu thương cuồng nhiệt, và mới đây nàng khinh bỉ. Cho đến lúc này, nàng lại thấy mình chỉ là một đứa con nít trước một Loan mắt nhắm từng trải.

– Đừng vì những lời nói của anh mà đổi ý kiến!

Lời nói đó đã nhắc nhở nàng. Dung nghĩ mình phải tỏ ra có một cử chỉ nào đó để Loan mắt nhung không thể coi thường, hấn vốn kiêu ngạo và độc đoán.

– Cám ơn anh! Em sẽ trở về gia đình và không quên những lời nói của anh.

Loan mắt nhung lặng lẽ cười, ánh đèn điện trông hấn đầy kiêu ngạo. Dung kéo tay Loan mắt nhung:

– Anh đi theo em!

Ánh điện sáng, con đường vắng vẻ dài hun hút, Dung nói nhỏ:

– Nhà em ở phía cuối đường kia!

Tiếng nói của Dung nghe buồn lạ lùng. Loan mắt nhung thở dài, hấn có vẻ xúc động:

– Lần thứ nhì anh buồn vì con gái đó em. Cả hai người, không người nào anh mang được hạnh phúc đến, cho em cũng như cho Xuân.

– Xuân là người thế nào hở anh?

– Người đầu tiên của anh, nàng đã hy sinh cho anh rất nhiều, nàng chưa được hưởng lấy một ngày hạnh phúc, nàng đã chết thật tội nghiệp!

Ánh lửa thuốc lá lập lòe trên khuôn mặt Loan mắt nhắm. Dung nhìn thấy vết sẹo trên má Loan mắt nhắm rõ hơn, nàng chưa lần nào có dịp hỏi về vết sẹo đó. Đã nhiều lần nàng thấy Loan mắt nhắm ngồi một mình, những ngón tay tần mẩn sờ lên vết sẹo. Những lúc đó hẩn lâm lý, đôi mắt nhìn xa vời, hẩn mơ mộng như một nghệ sĩ.

Dung vẫn đoán Loan mắt nhung có một dĩ vãng sâu thẳm lắm. Nhưng từ ngày chung sống với hấn, nàng chưa hề thấy hấn hé môi nói về dĩ vãng của mình. Nàng chỉ chứng kiến những hành động tàn bạo của hấn liên tiếp xảy ra, hấn lạnh lùng. Những tên đàn em run lên mỗi lần hấn gọi tới. Sự tò mò của Dung chưa thỏa mãn.

Cho đến đêm nay, khi nàng quyết định rời bỏ bụi đời để trở về đời sống lương thiện, nàng vẫn chưa hiểu gì về Loan mắt nhung. Sự tò mò một lần nữa trỗi dậy trong đầu nàng, khi Loan mắt nhung nói hé về dĩ vãng hấn. Một người con gái tên Xuân lân thứ nhất hấn nói đến nàng với Dung.

Bỗng Loan mắt nhung hỏi:

– Em có điều gì thắc mắc không?

Dung nhìn vào mặt Loan mắt nhung:

– Em muốn hỏi kỹ về người con gái tên là Xuân!

Loan mắt nhung buồn buồn:

– Xuân là một con điểm, anh đã gặp trên chuyến xe buýt bùng từ tòa án về khám Chí Hòa. Ra khỏi tù, hai đứa chung sống với nhau, tưởng rằng mãi mãi bên nhau. Không ngờ vì đói quá Xuân đi kiếm tiền, và chết vì sự vũ phu của những kẻ tìm hoa bĩ ổi.

Dung ngắt lời:

– Từ đó anh bắt đầu cuộc sống này?

Loan mắt nhung nói một điều thuốc lá khác:

– Từ đó ba năm rồi, anh vẫn chưa tìm thấy kẻ đã giết vợ anh. Đời sống này

không nhân đạo với anh, anh chỉ chống đối rồi thành quá đáng...

Suốt từ ngày chung sống với Loan mắt nhung, đêm nay nàng mới thấy hắc cỏi mở, hắc hiển lành hơn bao giờ. Tự nhiên nàng lại thấy yêu Loan mắt nhung trở lại:

– Anh làm lại cuộc đời kịp mà!

Loan mắt nhung nhìn nàng:

– Với em thì kịp, nhưng với anh thì không. Kẻ thù chưa tìm thấy... Khi tìm thấy rồi, anh sẽ từ bỏ tất cả, từ bỏ đời sống này, chịu sự phân xử của luật pháp.

– Xuân đằng nào cũng chết rồi!

– Chính vì thế, anh không thể để cho nàng chết tức tưởi như vậy được. Anh không thể nào quên được dòng máu

tím bầm từ miệng Xuân ứa ra khi anh lật chiếc khăn phủ mặt của Xuân, anh đã khóc, khóc suốt đêm đó...

Hai người đi bên nhau. Dung dừng lại ở đầu đường:

– Nhà em đây rồi!

Nàng chỉ tay vào một biệt thự xinh xắn. Nàng thở dài:

– Không biết ba má có tha thứ cho em không?

Loan mắt nhung nhìn sâu vào đôi mắt nàng, hẩn im lặng một lát rồi nói:

– Anh tin rằng ba má em không đến nỗi xử tệ, và nếu có xử tệ em cũng phải chịu đựng...

Loan mắt nhung đưa Dung đến chiếc cổng sắt. Nàng ngần ngại, nhìn vào nhà.

Nàng bối rối nhìn Loan mắt nhung:

– Chúng ta còn gặp lại nhau nữa không?

Loan mắt nhung lắc đầu, đôi mắt hấn thật tha thiết:

– Không bao giờ nữa!

Dung bật khóc, nàng ôm choàng lấy Loan mắt nhung. Hấn vuốt ve trên tóc nàng.

Dung ngược mặt lên, nàng chờ đợi một nụ hôn, như thuở tình yêu còn nồng nàn. Khuôn mặt Loan mắt nhung thật gần. Hấn nhìn vào mắt Dung thờ dãi. Chỉ cần một nụ hôn này, Dung có thể ở lại. Khuôn mặt nàng đêm nay đẹp thế lương. Tiếng nói của Loan mắt nhung nhỏ nhẹ:

– Vì sắc đẹp của em, đêm nay một người đã chết. Anh đã gây thêm một tội ác, em biết không?

Khuôn mặt Dung chột sần thảm. Loan mắt nhắm đẩy nàng ra. Hấn nhìn vào căn nhà tối đèn, nhìn lên nút bấm chuông. Chỉ cần giơ tay lên bấm vào đó. Khi tiếng chuông reo lên, hai người vĩnh viễn xa nhau. Đôi mắt của Dung ngược lên chờ đợi quyết định của Loan mắt nhắm. Gương mặt của Loan mắt nhắm bỗng sắt lại, hấn cúi xuống hôn lên trán Dung:

– Vĩnh biệt em!

Dung áp mặt vào ngực Loan mắt nhắm, hai vòng tay quấn lấy lưng hấn. Nàng nức nở, đôi vai rung lên:

– Em không muốn về nữa!

Loan mắt nhung lạnh lùng gỡ tay Dung ra. Hắn cầm lấy bàn tay phải của nàng giơ lên, gí vào nút chuông. Dung cố sức co lại, nhưng ngón tay trở của nàng đã gấn vào nút chuông. Tiếng chuông reo lên một hồi dài. Đèn trong nhà bật sáng. Dung chợt thấy Loan mỉm cười:

– Vĩnh biệt em!

Loan mắt nhung rời Dung. Khi thấy cửa trong nhà mở và có một bóng người đi ra, Loan mắt nhung quay lưng đi. Dung đứng nhìn theo, nước mắt chan hòa.

